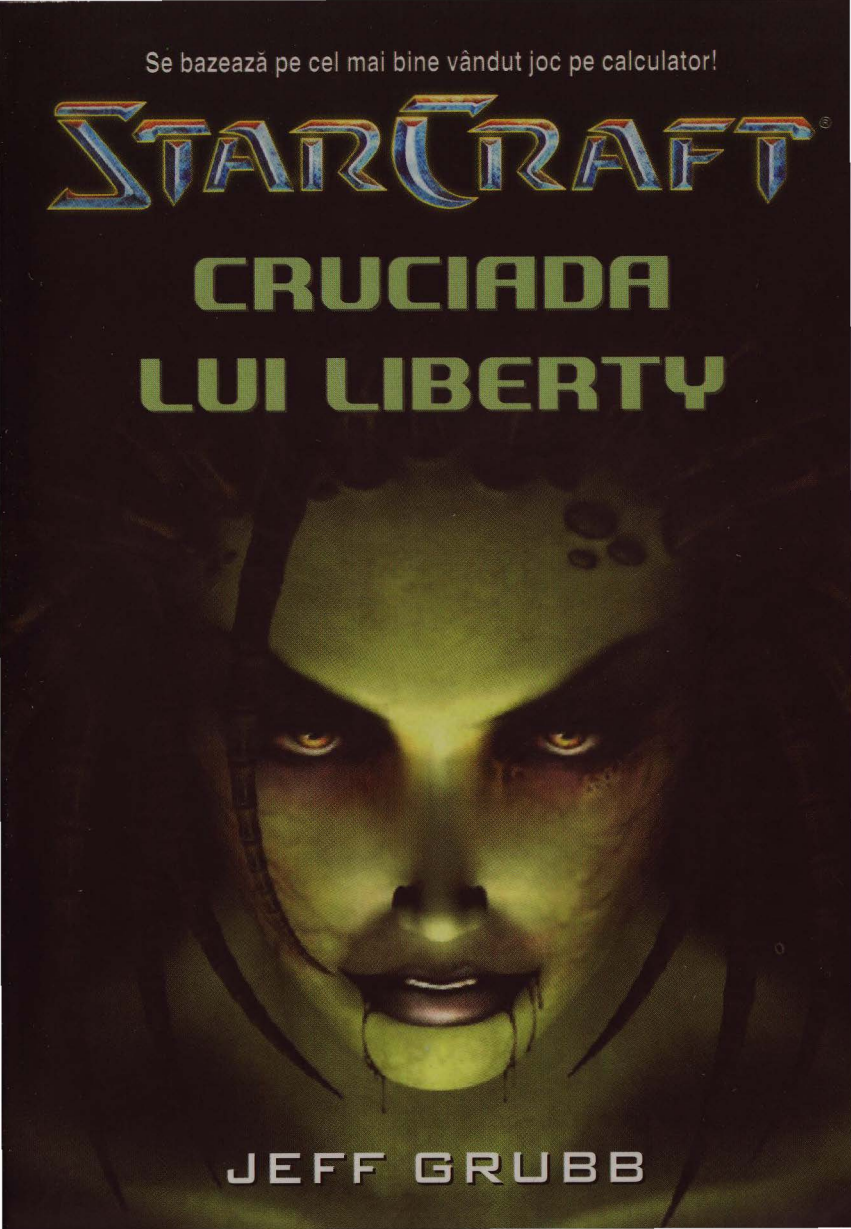

Se bazează pe cel mai bine vândut joc pe calculator!

STAR CRAFT®

CRUCIADA LUI LIBERTY

A close-up, high-contrast image of a Zergling's face, the iconic green-skinned, insect-like creature from the StarCraft universe. The face is centered, with glowing orange eyes and a menacing expression. The background is dark and textured, suggesting a battlefield or a cave.

JEFF GRUBB

În viitorul îndepărtat, la 60.000 de ani lumină de Pământ, o confederație de Terrani exilați poartă un război dublu cu enigmaticii protoss și necruțătorul roi zerg. Pentru a-și asigura propria supraviețuire printre stele, fiecare specie se luptă într-un război care va vesti începutul celui mai mare capitol din istoria omenirii sau îi va prevesti sfârșitul violent și sângeros...

STAR CRAFT

CRUCIADA LUI LIBERTY

Michael Daniel Liberty era un reporter bun; poate prea bun. Când investigațiile sale jurnalistice au atins o coardă sensibilă în inima coruptă a Confederației Terrane, s-a văzut pus în situația de a alege între a-și continua seria curentă de expozeuri sau a accepta să se ocupe de un subiect periculos despre evoluția trupelor de infanteriști în linia întâi din Sectorul Koprulu. Nu a avut nevoie de prea mult timp de gândire să se decidă...

Dincolo de atacurile inițiate de zergi și protossi se așterne reportajul vieții lui, dar fiecare informație pe care o obține tulbură și mai mult misterul. Aruncat în mijlocul unui război al cărui rezultat va hotărî soarta omenirii, Michael Daniel Liberty știe un lucru sigur: singura persoană în care poate avea încredere că îl va ajuta să supraviețuiască este el însuși...

© 2001 Blizzard
Entertainment. All rights
reserved.

ISBN 978-973-162-030-5

Director: CIP e Biblioteca Nacional e Nacional
CIBIB, 1974
Copyrighted by Liberty & Jeff Crisp - Inc.
George Street - Sydney - Australia 2000

ISBN 072-072-000-2

STARCRAFT®

CRUCIADA LUI LIBERTY

LIBERTY'S CRUCIADA
JEFF CRISP
Copyright © 2001 Liberty & Jeff Crisp - Inc.
All rights reserved. StarCraft and Blizzard Entertainment are
trademarks or registered trademarks of Blizzard
Entertainment in the U.S. and/or other countries. All other
trademarks are the property of their respective owners.

An original Publication of POCKET BOOKS, a division of
Simon & Schuster, Inc.

CRUCIADA LUI LIBERTY
JEFF CRISP

ISBN 072-072-000-2
ATLANTA, GEORGIA
© 2000 SIMON & SCHUSTER, INC.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRUBB, JEFF

Cruciada lui Liberty / Jeff Grubb ; trad.:
George Stoian. - București : Amaltea, 2008

ISBN 978-973-162-030-5

I. Stoian, George (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LIBERTY'S CRUSADE

JEFF GRUBB

Copyright © 2001 Blizzard Entertainment

All rights reserved. StarCraft and Blizzard Entertainment are trademarks or registered trademarks of Blizzard Entertainment in the U.S. and/or other countries. All other trademarks are the property of their respective owners.

An original Publication of POCKET BOOKS, a division of
Simon & Schuster, Inc.

CRUCIADA LUI LIBERTY

JEFF GRUBB

ISBN 978-973-162-030-5

© 2008 – EDITURA AMALTEA

STARCRRAFT®

CRUCIADA LUI LIBERTY

JEFF GRUBB

EDITURA AMALTEA

www.amaltea.ro

MULȚUMIRI

Dedicat fanilor *StarCraft*, în special colegilor mei de serviciu care și-au petrecut ore întregi pentru a perfecționa asaltul roiului zerg.

Articolul și programul
autorilor de la Blizzard Entertainment.

ANTEBELIC

MULȚUMIRI

Întâmplările din acest roman se petrec în adâncul universului *StarCraft*, care nu ar fi putut exista fără munca asiduă și talentul designerilor, artiștilor și programatorilor de la Blizzard Entertainment.

Este doar un ciob din trecutul mică parte a întâmplărilor deja trăite, înghețat în timpul, vișbind pentru eternitate, năvălind.

Mă cunoașteți, spune adesea scriitorul, și unge un tam din care îmi propinșul tuncuș. Mi-ai sfârșit figura la *Universe News Network*, și eu-și scriu articolele publicate sub semnătura mea. Unele dintre ele chiar au fost scrise de mine. Altele însă, în sfârșit, și acestea doar că au avut parte de editarea talentată.

Siluetă răzătoare taliei obosită, aproape amărită, din vreme!

Înregistrarea îl prezintă ca pe un mareșal mîlîl, dar lăsa înregistrarea să se scrie rîlă și fi sfârșit de înalt și bine proporționat, dacă nu chiar un pic deșirat. Umbru i s-au crescut puțin de la extenuare sau vîrstă. Fără de un blăzîl mîndru a poartă o cămașă înădă și un pînă lîmă o cămașă pentru a ascunde o cămașă vîlăpă. Trăsăturile feței par și ele vîlăpă, prea ridate după zădărnicele posesibilităților de care sîndușă, dar cîntărește apoi de neîncredere. O figură lămură o figură

ANTEBELIC

BĂRBATUL CU MANTAUA PONOSITĂ STĂ DREPT ÎN CAMERA plină de umbre, scăldat în lumină. Nu, descrierea este greșită: silueta nu este scăldată în lumină, ci mai degrabă este lumină încarnată, lumină împachetată și cioplită în ea însăși într-o replică holografică a sursei originale. Bărbatul vorbește singur în camera slab luminată, neștiind sau nepăsându-i dacă mai este cineva prezent dincolo de propria sa radiație. Fum fantomatic, la fel de luminos, șerpuiește spre tavan din țigăreta pe care o ține în mâna stângă.

Este doar un ciob din trecut, o mică parte a întâmplărilor deja trăite, înghețat în lumină, vorbind pentru spectatori nevăzuți.

– Mă cunoașteți, spune silueta strălucitoare și trage un fum din cuiul propriului coșciug. Mi-ați văzut figura la Universe News Network, și mi-ați citit articolele publicate sub semnătura mea. Unele dintre ele chiar au fost scrise de mine. Altele însă, în sfârșit, să spunem doar că am avut parte de editori talentați.

Silueta radiindă ridică obosită, aproape amuzată, din umeri.

Înregistrarea îl prezintă ca pe un manechin mititel, dar lasă impresia că în viața reală ar fi destul de înalt și bine proporționat, dacă nu chiar un pic deșirat. Umerii i s-au cocoșat puțin de la extenuare sau vârstă. Părul de un blond murdar a produs câteva fire cărunte și stă prins într-o coadă pentru a ascunde o chelie evidentă. Trăsăturile feței par și ele obosite, prea ridate după standardele prezentatorilor de știri tradiționali, dar sunt încă ușor de recunoscut. O figură faimoasă, o figură

plăcută, o figură foarte cunoscută în întreg spațiul uman, chiar în aceste ultime zile frământate de război.

Dar ochii lui sunt cei care atrag atenția. Adânci și pătrunzători, par să iasă din înregistrare și să te fixeze cu privirea. Ochii sunt cei care creează iluzia că silueta strălucitoare își poate vedea spectatorii, le poate citi până în adâncul ființelor. Acesta a fost întotdeauna talentul lui, reușind să creeze o legătură vizuală cu spectatorii chiar de la anilumină distanță.

Silueta mai trage un fum din bețișorul cancerigen, și capul pare să îi fie scaldat într-un nimb de fum.

– Poate că ați auzit rapoartele oficiale anunțând căderea Confederației Omului și ridicarea glorioasă a unui imperiu denumit Dominionul Terran. Poate că ați ascultat poveștile despre venirea extraterestrilor, hoardele zerg și vaporozii, inumanii protoss. Despre bătăliile din sistemul Sara și despre căderea metropolei Tarsonis. Ați auzit și reportajele. După cum spuneam mai devreme, unele dintre aceste reportaje poartă semnătura mea. Unele dintre ele sunt chiar adevărate.

În întunericul de dincolo de lumină cineva se mișcă stânjenit, nevăzut. Proiectorul holografic aruncă fuioare de lumină, protoni răzvrățiți, dar audiența rămâne deocamdată un mister. De undeva din spatele spectatorilor învăluți în întuneric răzbate sunetul apei care picură.

– Mi-ați citit vorbele atunci și le-ați crezut. Acum am venit să vă spun despre acele transmisii că au fost niște gogoși înfuriate, coapte din coca frământată de puterile de atunci pentru a fi mai ușor de înghițit și digerat. S-au spus tot felul de minciuni, mai mărunte sau mai gogonate, minciuni care au contribuit în parte la situația groaznică de acum. O situație care nu se va îmbunătăți decât dacă vom fi în stare să discutăm despre ce s-a întâmplat cu adevărat. Ce s-a întâmplat pe Chau Sara, pe Mar Sara și pe Antiga Prime și chiar pe Tarsonis. Ce mi s-a întâmplat mie și prietenilor mei, dar și dușmanilor.

Silueta face o pauză, inspirând adânc cât e de înaltă. Privește în jur, ochii fără vedere măturând camera. Își privește spectatorii până în adâncul sufletului.

– Eu sunt Michael Daniel Liberty. Sunt reporter. Acesta ar putea fi cel mai important reportaj al meu, dacă nu și cel din urmă. Ar putea fi chiar manifestul meu. Spuneți-i cum vreți. Am venit doar să vă povestesc ce s-a întâmplat cu adevărat. Am venit în fața voastră să clarificăm lucrurile. Am venit să vă spun adevărul.

CAPITOLUL 1

ȘLEAHTA DIN PRESĂ

Înainte de război, lucrurile stăteau cu totul altfel. La naiba, pe atunci ne trăiam viețile monotone, mergeam la serviciu, ne luam salariile și ne mușcam unii pe alții pe la spate. Habar nu aveam cât de groaznice puteau să devină viețile noastre. Eram grași și fericiți ca niște căpușelipite de spinarea vreunui animal. Aveam parte, ce-i drept, și de o violență destul de sporadică – rebeliuni și revoluții și ceva lovituri de stat din partea unor guverne coloniale – pentru a menține armatele cu motoarele pornite, dar nu suficientă încât să ne amenințe modul de viață liniștit cu care ne obișnuisem. Eram, privind retrospectiv, grași și impertinenți.

Iar dacă ar fi izbucnit vreun război adevărat, păi atunci era problema militarilor. Infanteriștii trebuiau să se ocupe de război. Nu noi.

(DIN MANIFESTUL LUI LIBERTY)

ORAȘUL SE ÎMPRĂȘTIA SUB PICIOARELE LUI MIKE PRECUM o găleată răsturnată, plină cu gândaci roșiatici. De la înălțimea ameteitoare a biroului lui Handy Anderson, putea să zărească orizontul printre clădirile cele mai înalte. Orașul se întindea chiar până acolo, rupând în bucăți ascuțite marginea lumii.

Orașul Tarsonis, pe planeta Tarsonis. Cel mai important oraș pe cea mai importantă planetă din Confederația Omului. Oraș atât de mareț, încât îl denumiseră de două ori. Oraș atât de întins, încât suburbiile lui erau populate de mai mulți locuitori decât unele planete. Un far

luminos al civilizației, păstrător al amintirilor unui Pământ parcă uitat și de istorie, mituri sau de generațiile trecute.

Un dragon adormit. Iar Michael Liberty nu rezistă să nu își răsucească coada pe ceafă.

– Dă-te înapoi de la marginea geamului, Mickey, îl chemă Anderson.

Redactorul-șef ședea confortabil la biroul său, un birou poziționat cât mai departe posibil de panorama de dincolo de fereastră. Lui Michael Liberty îi plăcea să creadă că sesizează o notă de îngrijorare în vocea șefului său.

– Nu îți fie teamă, îi răspunse Mike. Nu mă bate gândul să mă arunc de aici.

Își stăpâni un zâmbet. Mike și ceilalți din redacția de știri știau că, pe cât de exagerată era acrofobia redactorului-șef, pe atât de strâns ținea cu dinții de biroul său cu vedere panoramică. Așa că în rarele ocazii în care Liberty era chemat în biroul șefului, întotdeauna se apropia de fereastră. Cea mai mare parte a timpului, el și ceilalți robi de la știri își rupeau spinările mult mai jos, la etajul al patrulea sau în cabinele de emisie amenajate în subsolul clădirii.

– Nu îmi este mie teamă că te arunci, îl contră Anderson. Cu asta pot să trăiesc. Mai mult, dacă te-ai arunca mi-ai rezolva o mare parte dintre probleme, iar în plus aș avea și un titlu grozav de primă pagină pentru ediția de mâine. Mă îngrijorează că poți fi ținta vreunui lunetist postat prin clădirile celelalte.

Liberty se întoarse spre șeful său.

– Sângele iese greu de pe covor?

– Și asta, zâmbi Anderson. Îmi va fi al naibii de greu să înlocuiesc geamul.

Liberty mai privi o dată spre traficul care se târa departe, jos, și se întoarse spre scaunele tapițate din fața biroului. Scaunele arătau normal ca orice mobilă, doar că fuseseră tapițate astfel încât te afundai câțiva centimetri mai mult când te așezai pe ele. Ceea ce îl făcea pe redactorul-șef cu sprâncenele lui comic de groase să pară mai impozant. Mike știa trucul, nu îl impresiona, așa că își ridică picioarele pe birou.

– Deci care este nemulțumirea? întrebă reporterul.
– Servești un trabuc, Mickey? îi făcu semn Anderson cu palma deschisă către cutia cu umidificator.

Mike ura să fie strigat Mickey. Își duse mâna la buzunarul cămășii, acum gol, dar unde de obicei avea un pachet de țigarete.

– M-am lăsat. Sau încerc să le mai răresc.
– Sunt aduse de dincolo de embargoul Jaandaran, îl tentă Anderson. Rulate de fete mari pe coapsele mirosind a scorțișoară.

Mike își ridică amândouă mâinile și zâmbi larg. Toți știau că Anderson era atât de zgârcit, încât nu ar fi cumpărat nimic mai scump decât clasicele *el ropos* manufacturate ilegal în vreo pivniță. Dar zâmbetul intenționat era menit să îl asigure de hotărârea luată.

– Care este nemulțumirea? repetă Mike.
– Te-ai întrecut pe tine însuși de data aceasta, îi răspunse Anderson și oftă. Serialul de reportaje despre întârzierile survenite în construcția noului sediu al Primăriei.

– Foarte bine scris. Serialul acesta ar trebui să întărească câteva maimuțe.

– Le-a întăritat aprig, îl asigură Anderson și își lăsă bărbia să coboare spre piept.

Era poziția binecunoscută de livrare a veștilor proaste. Anderson o învățase la un curs de management, dar la el arăta mai mult a chemarea-porumbiței-pentru-împerechere.

Nasol, gândi Mike. O să suspende serialul.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Anderson continuă:

– Nu îți face griji, o să publicăm și restul serialului. Sunt reportaje interesante, bine documentate și, cel mai important, conțin adevărul. Dar trebuie să știi că ai făcut câțiva oameni să se simtă foarte deranjați.

Mike trecu mental în revistă serialul. Fusesse unul dintre cele mai bune realizate de el până acum, pornind de la o știre clasică în care un personaj insignifiant fusese prins la locul nepotrivit (un parc public) la momentul nepotrivit (mult după miezul nopții) cărând ceva foarte

nepotrivit (deșeuri ușor radioactive de la șantierul viitorului sediu al Primăriei). Personajul respectiv fusese mai mult decât bucuros să îl arate cu degetul pe cel care îl trimisese în escapada nocturnă. Iar acel individ acceptase la rîndul lui să îi dezvăluie lui Mike alte lucruri interesante despre noul sediu, și tot așa mai departe, până când Mike obținuse, în loc de o știre mititică, ditamai serialul de reportaje despre o filieră a corupției și traficului de influență pe care spectatorii și cititorii rețelei Universe Network News îl digeraseră în burduhanul lor colectiv.

Mike îi trecu mental în revistă pe angajații din primărie, pe mardeiașii care îi ajutau și pe membrii Consiliului Local din Tarsonis pe care el îi acuzase în articole, dar îi elimină pe rînd din lista eventualilor suspecți. Oricare dintre ei și-ar fi dorit să rupă o bucată din el, dar o asemenea amenințare nu era suficientă să îi provoace nervi la stomac lui Handy Anderson.

Redactorul-șef îi văzu căutătura pierdută și îl asigură pe Mike încă o dată:

– Ai făcut câțiva oameni puternici și *venerabili* să se simtă foarte deranjați.

Mike își ridică sprânceana stîngă. Anderson se referea la una dintre Familiile conducătoare, puterea aflată în spatele Confederației, aproape întreaga ei existență, începînd cu zilele în care primele nave-colonii (la naiba, nave-pușcării) aterizaseră sau se prăbușiseră pe diverse planete în sector. Undeva în reportajele lui nimerise pe careva drept în inimă sau poate pe cineva foarte apropiat de una dintre Familii, încât să le provoace bătrînilor venerabili spasme nervoase.

Mike se hotărî să caute prin notițe și să vadă dacă își putea da seama ce fel de legătură atinsese. Vreun văr mai îndepărtat al uneia dintre Vechile Familii sau vreo oaie neagră, sau poate chiar vreun membru direct. Numaibunul Dumnezeu știa cum trăgeau sforile Vechile Familii încă din anul nașterii. Dacă ar putea să îl descopere pe unul dintre ei...

Mike se întreabă dacă nu cumva saliva deja de poftă.

Între timp, Handy Anderson se ridicase de la locul său și ocolise biroul pentru a se așeza pe colțul cel mai apropiat de Mike. (O altă mișcare preluată direct din cursul de management, observă Mike. La naiba, doar Anderson îl trimisese și pe el o dată să scrie câte ceva despre acele cursuri.)

– Mike, vreau să știi că ai ajuns pe un teren minat.

Hei, Dumnezeuule, mi-a spus Mike, se gândi Liberty. Urmează să privească melancolic pe fereastră ca și cum s-ar fi adâncit în gânduri, luptându-se cu o decizie de moment.

Răspunse:

– Am tăpile bătătorite de la atâtea terenuri minate, șefu’.

– Știu, știu. Pe mine mă îngrijorează acum cei din jurul tău. Sursele care ți-au dat informații. Prietenii. Colegii de serviciu...

– Ca să nu mai vorbim de personalul din conducere.

– Toți ar fi cumplit de zdruncinați sufletește dacă ți s-ar întâmpla ceva oribil.

– Mai ales dacă s-ar afla prin apropiere când s-ar întâmpla, adăugă reporterul.

Anderson ridică din umeri și privi melancolic pe fereastră. Mike înțelese că orice i-ar fi provocat teamă lui Anderson, era mult mai puternic decât teama de înălțime. Să nu uităm că avea în față un om care, dacă erau adevărate zvonurile care umblau prin redacție (și erau), păstra sub cheie undeva sub pivniță mizerii despre celebriități și oamenii cei mai importanți din oraș.

Pauza se întinse de la câteva momente spre un minut foarte lung. Într-un târziu, Mike rupse tăcerea. Tuși politicos și întreabă:

– Să înțeleg că aveți idee cum să procedăm în legătură cu acest „teren minat“?

Handy Anderson aprobă încet din cap.

– Vreau să public serialul. Este un material de presă foarte bun.

– În schimb, nu mai vreți să mă știți prin apropiere când va ieși restul materialului.

– Mă gândesc la siguranța ta, Mickey, gândește-te că ai ajuns pe...
– Pe un teren minat, încheie Mike. Am auzit. *Hic sunt dracones*. Poate ar fi momentul să îmi iau un concediu prelungit? Poate să mă retrag într-o cabană la munte?

– Mă gândeam mai degrabă la o însărcinare specială.

Firește, se gândi Mike. În felul acesta nu voi avea șansa să îmi dau seama pe cine am călcat pe coadă din greșeală. Iar cei implicați ar avea timp să își acopere urmele.

– O altă parte din minunatul imperiu Universe News Network? propuse Mike cu un zâmbet larg, dar întrebându-se în același timp din ce colonie uitată de lume va transmite știrile agricole.

– Îți propun mai degrabă să fii reporter de teren, îl tachină Anderson.

– Cât de teren? zâmbi Mike dintr-odată rece. Voi avea nevoie de imagini de umplutură?

– Mai bine decât să devii tu umplutură. Scuze, o glumă proastă. Răspunsul este da, mă gândesc serios să te trimit în afara planetei.

– Haide, varsă odată! În ce gaură de șarpe vrei să mă ascunzi?

– Mă gândeam la Infanteria Confederată. Pe post de reporter militar, desigur.

– Ce?!

– Un post temporar, desigur, continuă redactorul-șef.

– Ți-ai pierdut *mințile*?!

– Un fel de „luptătorii noștri din spațiu”, ce se împotrivesc diverselor forțe rebele care ne amenință minunata Confederație. Au apărut zvonuri că Arcturus Mengsk a plecat într-un turneu electoral pentru a câștiga sprijin în Lumile Îndepărtate. Ar putea să izbucnească ceva în orice moment.

– Infanteria Confederată?! se stropși Mike. Infanteria Confederată este cea mai mare adunătură de criminali din tot universul cunoscut, după Consiliul Local din Tarsonis.

– Mike, te rog. Fiecare avem câteva celule de criminal în sânge. Ce dracu', toate planetele din Confederație au fost colonizate de condamnați exilați.

– Așa este, dar multora le place să creadă că am depășit epoca aceea. În schimb, infanteria încă o folosește drept condiție eliminatorie la recrutare. Ce naiba, nu știi câți dintre ei au creierele spălate?

– Reabilitați neural, îl corectă Anderson. Nu mai mult de cincizeci de procente pe unitate, am înțeles. Chiar mai puțin în alte părți. Iar reabilitarea se face de obicei fără intervenții chirurgicale. Probabil că nici nu ți-ai da seama.

– Mda, apoi pompează în ei tot felul de stimulente, încât și-ar ucide și bunicii dacă li s-ar ordona.

– Exact genul de idee preconcepută pe care reportajul tău ar putea să o corecteze, sublinie Anderson și își ridică sprâncenele cu o sinceritate îndelung exersată.

– Uite ce este, mulți dintre politrucii pe care i-am întâlnit sunt tembeli. Dar infanteriștii sunt în primul rând tembeli, după care li se mai și umblă prin creiere. Exclus! Infanteria nu este o opțiune.

– Ai putea scrie reportaje bune. Probabil ți-ai face și niște legături folositoare.

– Nici vorbă!

– Reporterii care au experiență în domeniul militar obțin și alte beneficii, susținu redactorul-șef. Dacă ți se adaugă o ștampilă verde la dosar, ar putea cântări enorm în fața celor mai venerabile familii din Tarsonis. În ultimă instanță ți-ar putea aduce chiar iertarea.

– Pardon, dar nu sunt interesat.

– Îți dau propria rubrică.

O pauză. În cele din urmă Mike întrebă:

– Cât de mare este rubrica?

– Coloană întreagă pe pagină sau cinci minute de transmisie. Semnată de tine, evident.

– Permanentă?

– Tu trimiți materialul, eu îl public.

O altă pauză.

– Și o mărire de salariu pe lângă rubrică?

Anderson spuse o cifră, iar Mike aprobă din cap.

- Impresionant, exclamă el.
- Nu este deloc mărunțiș, fu de acord redactorul-șef.
- Sunt cam bătrân să plec pe teren pe alte planete.
- Nu te așteaptă nici un fel de pericol real. Și dacă se iscă ceva, totuși, ai parte și de diurnă de război. Automat.

- Doar cincizeci la sută au creierul varză? se interesă Mike.

- Cel mult.

Încă o pauză. Apoi Mike spuse:

- Păi, sună ca o provocare.

- Iar tu ești exact omul potrivit pentru o provocare.

- Nici nu ar putea fi mai rău decât să mă ocup de Consiliul Local pe Tarsonis, reflectă Mike pe panta alunecoasă a acceptării.

- Exact așa mă gândeam și eu, fu de acord redactorul-șef..

- Dacă în felul acesta ajut rețeaua...

Ei da, se gândi Mike, alunecase pe margine și era gata să cadă în hău.

- Vei fi o stea strălucitoare pentru noi toți, îl susținu Anderson. O stea strălucitoare, bine plătită. Fluturi un pic steagul, spui povestea câtorva militari, te plimbi într-un crucișător, joci cărți. Ce îți mai pasă de noi muritorii din redacție?

- Detașare temporară?

- Cea mai temporară. Am și eu sforile mele, să știi. Am fost și eu corespondent de război. Trei luni detașare, maxim. O viață întreagă de beneficii.

Se lăsă o pauză concludentă, un hău la fel de adânc ca și canionul de beton care se căsca dincolo de fereastră.

- În regulă, acceptă Mike. Merg.

- Minunat!

Anderson se întinse spre cutia cu țigări de foi, apoi se răzgândi și îi oferi mâna lui Mike.

- Nu o să regreti, îl încurajă el pe reporter.

- De ce mă simt de parcă deja îmi pare rău? întrebă Michael Liberty cu voce scăzută, în timp ce palma cărnoasă și transpirată a redactorului-șef i-o învăluia pe a lui.

CAPITOLUL 2

UN POST CĂLDUȚ

Serviciul militar, pentru cei dintre voi care nu au avut norocul să treacă prin această experiență, constă în perioade lungi de plictiseală întrerupte de amenințări la adresa vieții sau integrității personale, care îți pot șubrezi rapid mintea. Din ce am putut observa din diverse înregistrări mai vechi, întotdeauna s-a întâmplat așa. Cei mai buni soldați sunt cei care se pot trezi brusc, care pot reacționa instinctiv și pot ochi precis.

Din nefericire, nici una dintre aceste trăsături de caracter nu se regăsește și în rândul ofițerilor de informații care îi controlează pe soldați.

(DIN MANIFESTUL LUI LIBERTY)

– DOMNUL LIBERTY? ÎL INTERPELĂ DIN UȘA DORMITORULUI asistenta criminal de jovială. Căpitanul dorește să vă vorbească.

Michael Liberty, reporter pentru UNN, detașat în Escadrila Alfa a Infanteriei Confederate, unitate de elită, deschise un ochi și o văzu stând lângă patul lui, toată numai zâmbet. Tocmai se încheiasă un joc de cărți care durase toată noaptea și era convins că tânăra locotenent îl așteptase să se întindă în pat înainte să dea buzna peste el în cabină.

Reporterul oftă adânc și se interesă:

– Cumva colonelul Duke mă așteaptă imediat?

– Nu, domnule, îi răspunse ucigașa de inimi și dădu negativ din cap pentru a-și întări spusele. V-a transmis că vă așteaptă să veniți când doriți.

– Corect, înțelese Mike.

Își lăsa picioarele să atârne pe marginea patului și își alungă din creier somnul care îl tenta. Pentru colonelul Duke, „când doriți” însemna, de fapt, „în următoarele zece minute, la naiba!” Mike se uită după țigarete, dar numai când degetele căutară în buzunarul gol al cămășii își aduse aminte că se lăsase de fumat.

– Oricum, era un obicei mizerabil, mormăi el pentru sine, apoi se întoarse spre doamna locotenent. Am nevoie de un duș. Și un pic de cafea ar fi bună.

Doamna locotenent Emily Jameson Swallow, asistenta personală a lui Liberty, ofițer de legătură cu media, escortă și spion pentru superiorii săi militari, îl așteptă să se dezmeticească din somn pentru a se convinge că se trezește, apoi dispăru pe coridor. Mike se întinse, căscă, făcu un calcul rapid din care îi rezultă că dormise poate cinci minute, se dezbracă la piele și se îndreptă spre igienizatorul sonic.

Instalația de igienizare sonică era un model militar, desigur. Ceea ce însemna că semăna din punct de vedere constructiv cu jeturile sub presiune care spulberă carnea de pe oase în abatoare. În ultimele trei luni, Mike se obișnuise cu toaleta.

În ultimele trei luni, Michael Liberty se obișnuise cu o sumedenie de alte lucruri.

Handy Anderson fusese corect în prezentarea pe care i-o făcuse la început. Postul în care fusese detașat era stilat sau atât de stilat pe cât putea fi un post militar. *Norad II* era o astronavă importantă, din clasa *Behemoth*, cu blindaj din neo-oțel și turele cu laser, așa cum era potrivit pentru cea mai legendară unitate militară a Confederației, Escadrila Alfa.

Principala misiune a Escadrilei Alfa era să vâneze rebeli, în special pe cei din gruparea Fiii lui Korhal, un grup revoluționar condus de teroristul însetat de sânge Arcturus Mengsk. Din păcate, Fiii lui Korhal nu erau niciodată de găsit acolo unde ar fi trebuit să stea, iar *Norad II* și echipajul său de elită își petreceau mare parte din timp fluturând

steagul (o cruce diagonală albastră plină cu stele albe pe un fundal roșu, amintirea unei legende de pe Bătrânul Pământ) și ținând guvernele locale aliniate în formație.

Drept rezultat, provocarea cea mai mare a lui Mike până acum fusese să facă față plictiselii și să găsească subiecte despre care să scrie, astfel încât să își justifice rubrica. Propaganda stindardului de pace umpluse liniștit primele articole, dar cum sufereau de un deficit de acțiune adevărată și alte realizări, Mike fusese nevoit să improvizeze. Un material despre Colonelul Edmund Duke, bineînțeles. Altul despre veteranii din echipaj care să atingă un pic coarda sensibilă a cititorilor. Câte ceva despre angoasele celor reabilitați neural, pe care Anderson le-a refuzat (din bun simț, după cum a explicat Handy). Descrieri ale planetelor locale. Câte un pic din fiecare, cât să le amintească tuturor (și în special lui Handy Anderson) că trăia încă și aștepta să își primească în mod regulat plata promisă în contul personal.

Apoi a scris un articol de două coloane despre minunile tehnologice de pe crucișătoarele de război din clasa *Behemoth*, decimat însă de cenzorii militari până la doar câteva paragrafe. Secrete militare, i s-a explicat.

De parcă Fiii lui Korhal nu ar ști de ce armament dispunem, comentă Mike în gând, în timp ce își punea chiloții și căuta o cămașă mai curată și o pereche de pantaloni mai puțin șifonați. În dulap atârna o haină nouă de călătorie, un cadou pe care îl primise la plecare din partea redacției de știri. O manta care îl făcea să arate ca un sălășluitor din Vechiul Vest, dar echipajul îl încurajase pe Mike, spunându-i că dacă avea de gând să iasă prin mahalalele interplanetare, măcar să arate ca un localnic.

Îmbracă o pereche de pantaloni simpli. Ca la un semn, Swallow reapăru cu un ibric plin cu cafea și o cană. Îi umplu cana, în timp ce Mike își încheia nasturii cămășii.

Fiertura era încadrată în categoria militară A – proaspăt fiartă, numai bună de opărit țăranii care îndrăznesc să atace castelul familiei. Surogatul de cafea era un alt lucru cu care trebuise să se obișnuiască.

Firește că trebuise să se obișnuiască și cu trei metri pătrați de cabină, cu suficient timp în care să își scrie articolele și o intimitate destul de flexibilă. Pe lângă acestea, trebuise să se obișnuiască cu un grup instabil de parteneri de poker, toți tineri, care nu aveau unde să își cheltuiască soldele și care nici nu puteau să blufeze, chiar dacă viața lor ar fi depins de așa ceva.

Se obișnuise până și cu Swallow, deși atitudinea ei pozitivă îl cam deranjase la început. Se așteptase să fie luat în primire de un fel de escortă, firește, vreun atașat militar care să îi stea în cârcă în timp ce își scrie materialele și care să aibă grijă să nu facă ceva stupid de genul să își scape pixul în generatorul găurii de vierme. Dar doamna locotenent Emily Swallow parcă ieșise dintr-un film de prezentare. Un film de prezentare optimist și drăguț, pe care l-ai arăta Mamei și Tatălui înainte să le trimiți fiii și fiicele să efectueze serviciul militar prelungit la cinci sisteme stelare distanță de casă. La naiba, Emily Swallow arăta de parcă ea *concepuse* genul acela de filme de prezentare.

Scundă, minionă și mereu zâmbitoare, părea să primească cu seriozitate maximă fiecare cerere venită din partea lui Mike, deși amândoi știau că nu exista nici cea mai mică șansă să fie aprobată cererea respectivă. Nu avea nici un viciu, cu excepția unei țigarete ocazionale, pe care o accepta cu un zâmbet și ridicând vinovată din umeri. Mai mult, când i-a solicitat un interviu pentru a scrie un articol și despre ea, a obiectat. Ceilalți membri ai echipajului se înflăcărau, povestind despre viețile lor de acasă, în schimb, doamna locotenent Swallow devenea serioasă și își trecea mâna peste obraz ca și cum și-ar fi dat la o parte părul lung pe care nu îl mai avea.

Atunci observase Mike găurelele minuscule din spatele urechii, urmele reabilitării neurale efectuate fără intervenție chirurgicală, reabilitarea de care pomenise Anderson. Așa deci, și ei îi fusese prăjit creierul, și încă bine. Nimeni nu putea să fie atât de sigur pe sine fără o lobotomie electrochimică.

Mike nu mai adusese în discuție subiectul, în schimb îl mituisise pe unul dintre tehnicienii de la computere să îl lase să își arunce ochii câteva minute prin dosarele de cadre (l-a costat cele două cartușe de țigarete pe care le păstra în caz de urgență, dar deja trecuse de perioada cumplită de suferință din cauza lipsei de nicotină din organism, și deci cuiele de coșciug puteau fi folosite mai bine ca monedă de schimb decât pentru consum). Aflase că înainte să fie recrutată involuntar în rândul infanteriei, tânăra Emily Swallow avea interesantul hobby de a agăța tineri atrăgători prin baruri, pe care îi ducea acasă la ea, unde îi lega fedeleș, le jupuia pielea și le tăia fâșii de carne de pe oase cu un cuțit de bucătar.

Mulți bărbați s-ar fi simțit amenințați la aflarea unei astfel de informații, dar lui Michael Liberty i se păru reconfortant. Masacrarea a zece tineri pe Halcyon putea fi mai ușor înțeleasă decât femeia zâmbitoare și heirupistă care semăna cu modelele din afișele de recrutare. Acum, urmând-o pe coridoarele de la bordul lui *Norad II* spre puntea de comandă, Mike se întrebă ce părere ar fi avut doamna locotenent Swallow despre încarcerarea medicală și transformarea involuntară pe care o suferise. Își răspunse singur că ea nici nu își bătea capul cu așa ceva. Ținând cont de firea originală a femeii, Mike se hotărî să nu o mai iscodească.

Pentru un vas mare de război, *Norad II* avea coridoare strâmte, adăugate parcă ulterior după ce toate calele, cabinele, sistemele de armament, punțile, computerele și celelalte lucruri necesare fuseseră înghesuite la bord. Pe coridoare trebuiau să se lipească de pereți pentru a trece unul pe lângă altul. Mike remarcase săgețile mari vopsite pe podele, despre rostul cărora Swallow îi explicase că erau necesare pentru momentele în care pe navă se dădea alarmă de luptă, iar militarii ieșeau echipați cu armamentul și armurile de război. Mike își dădu seama că nava ar fi avut coridoare mult mai înguste dacă nu ar fi trebuit să permită accesul soldaților echipați în costumele lor autoportante de luptă.

Trecură prin câteva cale imense unde tehnicienii se apucaseră deja să desfacă cablurile și conductele. Rapoartele mai puțin oficiale anunțau că *Norad II* urma să intre în reparații, incluzând dotarea cu un Tun de tip Yamato. Ținând cont de numărul bateriilor de laser, al astronavelor de vânatoare din clasa *Wraith* și chiar de armele nucleare despre care se bănuia că s-ar afla la bord, tunul uriaș montat central nu ar fi însemnat decât cireașa de pe tort.

De altfel, despre acest lucru se aștepta Mike să îi povestească colonelul Duke – adică *Norad II* urma să intre în docuri pentru reparații iar el, Michael Liberty, se va urca în primul transport înapoi spre Tarsonis. Pentru o asemenea veste merita să piardă vremea cu bătrâna fosilă.

Își revizui părerea când urcară pe punte, unde Duke îi aruncă o privire încruntată. S-o spunem pe-a dreptă, Duke nu s-a arătat nicio dată prea încântat să aibă la bord un membru al tagmei jurnaliștilor, dar de data aceasta Mike fu întâmpinat cu cea mai severă încruntătură pe care o văzuse vreodată.

– Domnul Liberty, prezent la raport, să trăiți! anunță doamna locotenent Swallow, salutând corect precum în filmele de recrutare.

Colonelul, echipat în uniforma sa maronie de comandă, nu spuse nimic, doar întinse un deget butucănos spre cabina de pregătire de luptă. Swallow îl conduse acolo, apoi îl abandonează pentru celelalte activități pe care le avea de îndeplinit atunci când nu se ocupa de el. Probabil, zâmbi Mike în sinea lui, se ducea să jupoaie cățeluși.

Îngrijorarea inițială a lui Mike se accentuă la vederea formei umanoide atârinate de un cuier montat în peretele sălii. Recunosc costumul de luptă, nu unul standard model CMC-300, ci un costum de comandă, prevăzut cu propriul său sistem portabil de comunicație. Costumul colonelului Duke, uns și lustruit, gata pregătit pentru ca marele conducător să îl îmbrace.

Mike era din ce în ce mai puțin convins acum că aveau să se retragă în docuri pentru montarea Tunului Yamato. Majoritatea infanteriștilor

își țineau armurile la îndemână, iar alarmele de exercițiu erau la fel de obișnuite ca mesele. Liberty reușise să evite alarmele, pentru că fusese considerat o țintă prea moale și de aceea nu primise aprobare pentru a purta costumele de protecție mai grele. Era amuzant totuși să îi urmărească pe răcani împleticindu-se pe coridoarele strâmte echipați cu întreaga armură de război.

Dar să vadă costumul colonelului scos la îndemână, lustruit și pregătit, era semn rău într-adevăr.

Costumul în sine era masiv, cocoșat în față pe cuier din cauza propriei sale greutate. În felul acela, i se păru lui Michael Liberty, costumul gol i se potrivea perfect proprietarului. Colonelul Duke îi reamintea lui Mike de marile maimuțe de pe bătrânul Pământ, cele care se cățarau pe clădiri și doborau aeronavele primitive. Gorilele. Duke părea să fie un mascul de câmpie, liderul dominant în tribul lui, iar prin modul în care se apleca în față inspira teamă în rândul subordonaților.

Mike știa că Duke făcea parte dintr-o Familie Veche, conducătorii originali ai coloniilor din Sectorul Koprulu. Trebuie să fi greșit însă undeva de-a lungul carierei: Edmund Duke depășise de mult termenul necesar pentru a primi steaua de general. Mike se întrebese ce incident ar fi putut să stea în calea avansării, dar bănuia că trebuie să fi fost vorba despre ceva serios, grav și adânc îngropat în dosarele militare Confederate. Își cântărise șansele de a mitui pe cineva pentru a afla mai multe, ba chiar se întrebese dacă Handy Anderson ar fi avut ceva despre el în seiful său nu prea secret.

Ușa se deschise și colonelul Duke intră în sală ca un *Goliath* în armură, împrăștiind unitățile de infanterie în cale. Privirea îi era și mai încruntată ca mai devreme. Îi făcu semn lui Mike cu mâna că nu este nevoie să se ridice (deși Mike nu avusese deloc intenția de a se ridica), își înconjură biroul și se așeză la locul său. Își odihni coatele pe placa de obsidian lustruit și își împreună degetele în față.

– Am încredere, Liberty, că ai petrecut interesant împreună cu noi! spuse colonelul. Vorbea târăgănat, semnul distinctiv al celor mai vechi Familii din Confederație.

Mike, care nu se aștepta la banalități, reuși să ofere un răspuns afirmativ bâlbâit.

– Îmi este teamă că nu va mai dura, îi spuse colonelul. Ordinele inițiale erau să fim înlocuiți de *Theodore G. Bilbo* și trimiși în două săptămâni la docuri pentru modernizare. Evenimentele însă ne-au luat prin surprindere.

Mike nu spuse nimic. Trecuse prin destule informări de-a lungul anilor, chiar la nivel civil, încât să știe că nu trebuie să întrerupă interlocutorul dacă nu are un motiv bun de a-l întrerupe.

– Ne vom schimba traseul spre sistemul Sara. Îmi este teamă că se află în junglă, la mama naibii. Confederația are două colonii acolo, Mar Sara și Chau Sara. Am primit o misiune de patrulă extinsă peste și dincolo de parametrii inițiali ai misiunii.

Mike dădu din cap. Colonelul o cam trăgăna, comportându-se ca un dulău cu un os de pui în gât – se chinuia să îl înghită, dar nici să îl scuipe nu-i venea mai ușor. Mike așteptă.

– Trebuie să îți reamintesc că în calitate de membru al presei delegat împreună cu Escadrila Alfa ești limitat sub incidența codului militar Confederat în sarcinile pe care le ai și în modul în care le poți îndeplini.

– Am înțeles, domnule, răspunse Mike cu destulă severitate încât să dea impresia că nu îl interesează nici cât negru sub unghie de codul militar Confederat.

– Și că aceste limite se extind atât asupra îndatoririlor curente, cât și asupra celor viitoare legate de evenimentele probabile pe durata transferului aici.

Duke își întinse bărbia în față, cerând evident un răspuns.

– Am înțeles, domnule.

Mike pronunțase cuvintele separat, pentru a sublinia clar faptul că înțelesese.

O altă pauză, timp în care Mike putu să perceapă hurelul navei în jurul lui. Da, *Norad II* vibra altfel acum, un pic mai accentuat, mai

intens, un pic mai frenetic. Membrii echipajului pregăteau nava pentru intrarea în gaura de vierme. Poate chiar pentru luptă?

Pe Mike îl cuprinsese brusc îngrijorarea gândindu-se la înțelepciunea pe care o avusese să sară peste exercițiile cu echipamentul de luptă.

Colonelul Edmund Duke, dulăul cu osul de pui înfipt în gât, spuse:
– Ne cunoști istoricul.

Fusese mai degrabă o afirmație decât o întrebare. Mike clipi de câteva ori, neștiind pe moment ce ar trebui să răspundă. Alese doar:

– Domnule?

– Cum am venit noi în sector și l-am colonizat, se grăbi să completeze colonelul. L-am luat practic în stăpânire.

– La bordul navelor-dormitor, a supercargoboturilor, își aduse Mike aminte din lecțiile copilăriei. *Nagglfar*, *Argo*, *Sarengo* și *Reagan*. Echipaje formate din prizonieri și exilați de pe Vechiul Pământ, prăbușindu-se pe planetele câtorva lumi locuibile.

– Și au găsit trei astfel de lumi la prima aruncare. Și încă un pumn de lumi terestre sau destul de potrivite pentru activități militare. Dar nu au descoperit viață.

– Cer permisiunea, domnule colonel, dar a existat foarte multă viață aborigenă pe toate cele trei planete inițiale. Plus că multe dintre coloniile din Lumile Îndepărtate aveau propriul ecosistem. Terranizarea, de multe ori, deși nu întotdeauna, duce la eradicarea formelor de viață aborigene.

Colonelul respinse comentariul.

– Dar nimic mai inteligent decât un câine de curte. Niște insecte uriașe pe care le-au domesticit pe Umoja și alte chestii care au ars când s-a tras prima brazdă a coloniilor. Dar nimic *intelligent*.

Mike aprobă din cap.

– Viața inteligentă a fost întotdeauna unul dintre principalele mistere ale universului. Am descoperit lume după lume, dar nimic care să ne indice că mai există și alții la fel de inteligenți ca și noi.

– Până acum, îl contrazise colonelul. Iar tu vei fi primul reporter al vreunei rețele de știri care va ajunge la fața locului.

Mike se încălzi un pic la auzul subiectului.

– Au existat numeroase formațiuni misterioase pe multe planete care indică posibila existență a vieții inteligente la un moment dat în trecut. Pe lângă acestea, cei care au colindat prin spațiu au scormit, poate nu degeaba, tot felul de povești despre lumini misterioase și ozeneuri.

– Acum nu mai este vorba despre lumini pe cer sau ruine antice. Avem dovada vie a unei activități extraterestre. Dovada că nu suntem singuri în univers.

Duke așteaptă să se producă întregul efect al vorbelor sale, formând un zâmbet tâmp în colțul gurii. Nu îl făcea să arate mai grozav. Undeva în adâncurile navei, un comutator se închise și motoarele monstruoase începură să huruie.

Mike își mângâie bărbia și întreabă:

– Ce se cunoaște până acum? A venit vreun emisar, vreun reprezentant? Sau pur și simplu o descoperire întâmplătoare? Am găsit o colonie sau s-a trimis un ambasador?

Colonelul chicoti nervos.

– Domnule Liberty, am să fiu cât se poate de clar. Am luat contact cu o altă civilizație extraterestră. Acest contact a constat în dematerializarea de către extratereștri a coloniei Chau Sara. Au ars-o până în temelii, apoi au ars și pământul de sub ea. Am pornit într-acolo acum, dar nu știm dacă elementele ostile mai sunt încă prezente... Iar tu vei fi primul reporter al unei rețele de știri trimis la fața locului, repetă colonelul. Felicitări, băiete.

Mike nu se simți prea confortabil cu această deosebită onoare.

CAPITOLUL 3

SISTEMUL SARA

Primul contact cu o altă rasă inteligentă, iar ei aruncă o planetă în aer. A naibii vizită de curtoazie.

Acuma, să arunci o planetă în aer nu mai este chiar o noutate. Cerule, și noi oamenii am reușit așa ceva nu cu mult timp în urmă.

S-a produs o revoltă pe planeta Korhal IV. Locuitorii nu prea erau încântați de traficul de influență și corupția care veneau la pachet din Confederație. Au încercat să se revolte. La început, Confederația a apelat la o abordare discretă: i-au ucis pe liderii rebeliunii cu ajutorul unor asasini, trupe fantomă care se foloseau de dispozitive de invizibilitate. Nu a fost o surpriză faptul că abordarea i-a întărit și mai mult pe oamenii de pe Korhal. Atunci Confederația a trecut la acțiuni radicale.

Adică am spulberat planeta Korhal IV de pe orbită.

Rachete din clasa Apocalypse. Cam vreo mie. Un idiot cu dosarul verde de pe Tarsonis a apăsă pe buton și 35 de milioane de oameni au devenit nimic mai mult decât vapori, iar căminele lor, nimic mai mult decât o amintire.

Firește că mai apoi s-au prezentat justificări oficiale legate de natura dușmănoasă și amenințătoare a populației de pe Korhal, și cum plănuiau ei să ne facă la fel cu prima ocazie. Ce neplăcut că dovezile acestor acuzații sunt localizate pe o planetă acum acoperită de sticlă arsă.

Cred că exact situația aceasta i-a înspăimântat pe militari în urma dematerializării coloniei Chau Sara: și anume că mai exista cineva acolo la fel de nebun ca și noi.

Doar că păreau să fie mai capabili decât eram noi.

(DIN MANIFESTUL LUI LIBERTY)

MIKE A PROFITAT DE TIMPUL ÎN CARE NAVA A TRAVERSAT gaura de vierme pentru a parcurge informațiile disponibile în arhiva computerizată despre sistemul Sara. Un sistem periferic tipic, aflat la marginea ruptă a sferei de putere din ce în ce mai largă controlată de Confederație.

Sistemul fusese descoperit de un explorator înainte de Războiul Breslelor, apoi peste el se așternuse umbra Confederației atunci când aceasta începuse să își eclipseze rivalul în spațiu, și ajunsese (conform arhivelor de pe navă) căminul a două lumi coloniale pereche, aflate și ele în continuă creștere. Singurul lucru care făcea ca sistemul Sara să fie diferit de alte lumi similare era existența în interiorul lui a celor două lumi pereche, în loc de una singură.

Chau Sara era cea mai mică și cea mai mărginașă dintre cele două lumi, având în schimb și cea mai numeroasă colonie. Aici se înființase, după tradiția Confederației, o colonie penitenciară, în care o mare parte dintre locatari intraseră pentru ani grei. Mar Sara se compunea dintr-un amestec mai eclectic de foști exploratori și militari, la care se adăugau două grupuri religioase care nu suportau toleranța evidentă pe Tarsonis pentru celelalte credințe. Ambele planete aveau potențial pentru explorări miniere, dar bineînțeles că și drepturile de exploatare a resurselor erau deținute tot de Confederație. Localnicii trebuiau deci fie să lucreze ca angajați cu contract ai Confederației, fie să plece în alte lumi periferice.

Mike verifică ultimul buletin de știri publicat de UNN. Se vorbea destul de puțin despre o oarecare întrerupere a comunicațiilor cu sistemul Sara, dar transmisia avea ca titluri principale ultimul act terorist semnat Fiii lui Korhal (atacul cu gaz otrăvitor în piața publică din Haji) și coliziunea dintre mai multe garnituri de tren pe un traseu monoșină în Moira.

Mike însăilă rapid un anunț, prezentând sumar discuția pe care o avusese mai devreme cu Duke și subliniind că de aici înainte se afla sub restricție militară strictă. Însemna deci că materialele pe care le va

trimite vor fi verificate înainte să părăsească nava și apoi încă o dată înainte de a fi publicate sau difuzate. Handy Anderson va comenta iritat de cenzura militară, dar va și țopăi de fericire prin birou știind că va avea în brațe o bombă de presă.

Dacă am noroc, se gândi Mike, va țopăi prea aproape de fereastra aia idioată.

Mike își mai pregăti un al doilea material, căruia îi aplică un cifru cu un program special de codare înainte de a-l scrie pe un minidisc. Pe acesta nu avea de gând să îl trimită nicăieri, dar în caz că li se va întâmpla ceva și le vor fi găsite cadavrele până la urmă, cineva tot va descoperi ce se întâmplă. Era un fel de poliță de asigurare.

Tocmai terminase de scris cel de-al doilea material, când o umbră îi acoperi lumina.

Mike privi în sus spre doamna locotenent Swallow, acum cu vreo treizeci de centimetri mai înaltă și cu cincizeci de kilograme mai grea. Se îmbrăcase deja în costumul de luptă, energia ei debordantă fiind și mai mult exagerată de servomecanisme. Un toc gol îi atârna la centură, urmând să primească o carabină gaussiană de asalt C-14, un impaler, atunci când va porni la luptă.

Viziera îi era deschisă, și prin ea îi zâmbi entuziasmată. Arăta ca o adolescentă așteptând să plece la primul bal al bobocilor.

– Domnule? Vom ieși cât de curând din gaura de vierme. Colonelul vă așteaptă pe punte, cât mai curând posibil.

Apoi îi întoarse spatele și dispăru.

Adică vino imediat sus, se gândi Mike și o urmă pe Swallow afară din cabină.

Culoarele nu păreau să fie mai largi nici acum, dar din cauza costumelor balonate deveniseră culoare cu sens unic, deplasarea fiind reglementată de săgețile vopsite pe podele. La intersecții, Swallow ridica mâna în sus pentru a ceda prioritatea de trecere altor membri ai echipajului, și Mike avu dintr-odată sentimentul că este singurul copil de grădiniță rătăcit la clasa a șasea.

- Trebuie să mă echipez și eu cu un costum ca acestea, comentă el.
- Nu am știut că vi s-a făcut instruktajul de folosire a costumului de luptă autoportant CMC, domnule! se miră Swallow.
- Am citit manualul.
- Doar informația pur teoretică nu va fi suficientă pentru propria protecție într-o situație de criză, domnule. În orice caz, dacă se întâmplă ceva, am responsabilitatea să mă asigur că veți ajunge la loc sigur.
- Mă simt mai în siguranță, zâmbi Mike în spatele femeii mai mult ca să nu o supere în caz că și-ar fi montat vreo cameră la spate cu care să îl spioneze.

Astronava se scutură puternic în momentul în care motoarele decelerară de la viteza de transfer dimensional. Ajunseseră în spațiul sistemului Sara.

Puntea de comandă era scăldată într-o lumină roșie, cu accente de verde de la monitoarele rânduie pe puntea inferioară. Colonelul Duke era echipat în armura de luptă. Arăta ca o gorilă la curtea Regelui Arthur. O gorilă cu țeasta țuguiață, purtând o carapace de metal. Stătea înconjurat de o mulțime de monitoare, din fiecare privindu-l câte un ofițer care îi transmitea informații.

- Domnul Liberty prezent la raport, domnule! îl anunță Swallow și reuși încă un salut perfect, chiar îmbrăcată în armura greoaie.

- Colonele, salută Mike.

Duke nu își luă ochii de la monitoare. Spuse doar simplu:

- Ne apropiem de Chau Sara.

La început, Mike avu impresia că monitorul central se defectase. Se apropiau de Chau Sara din partea întunecată. Discul exterior imens al lumii sarane părea un curcubeu mântit de lumină, ca reflexiile de ulei plutind pe apă.

Apoi Mike înțelese că vedea chiar suprafața coloniei Chau Sara. O mulțime de benzi colorate străluceau în partea luminată, iar ici-colo se vedeau pete de un portocaliu intens.

- Ce...? clipi Mike bulversat. Ce s-a întâmplat aici?

– Contactul inițial, răspunse colonelul. Un contact inițial teribil de extrem. Ce indică senzorii?

Unul dintre tehnicieni raportă imediat:

– Nici urmă de viață. Aproape întreaga suprafață de la sol a fost lichefiată și sterilizată. Zona pare să aibă între șase și cincisprezece metri adâncime.

– Așezările? întrebă Mike.

Tehnicianul continuă:

– Petele portocalii par să fie spărturi de magmă în mantaua planetară. Sunt situate exact pe fostele locuri ale așezărilor cunoscute.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Plus în cel puțin alte douăsprezece locații.

Mike privi spirala mortală de pe ecran, strălucind în toate culorile curcubeului. Soarele răsărea de după orizontul îndepărtat, dar lumea nu arăta mai bine nici la lumina zilei. Doar câțiva nori întunecați, subțiri ca pana corbului, traversau cerul înspre răsărit.

– La care se adaugă o distrugere de optzeci de procente a atmosferei în urma atacului, continuă tehnicianul.

– Vreo prezență pe orbită? întrebă Duke, ca un monolit învelit într-o platoșă și ridicat în mijlocul navei.

– Încă verificăm, răspunse tehnicianul.

În cele din urmă își formulă răspunsul:

– Negativ. Nimic care să ne aparțină. Dar nici ceva de origine necunoscută. Ar putea totuși să se vadă niște fragmente pe radarul mare.

– Lărgiți aria de scanare, ceru Duke. Vreau să știu dacă se mai află ceva acolo. De-al nostru sau de-al lor.

– Verificăm... Există fragmente cu siguranță. Cel mai probabil de-ale noastre. Va trebui să trimit o echipă de recuperare pentru a ne putea confirma.

– De ce au făcut așa ceva? întrebă Mike, dar nu îi răspunse nimeni.

Tehnicienii echipați în costume de luptă mai subțiri lucrau fiecare la postul lui cu mâinile înmănușate, iar capetele de pe ecrane raportau în același timp colonelului Duke. Într-un târziu, Mike formulă o întrebare la care se gândi el că ar fi putut primi un răspuns.

– Ce a produs așa ceva? Nucleare?

Cuvântul păru să îl întrerupă pe Duke din șirul de informații. Se uită spre reporter.

– Armele cu încărcătură atomică lasă în urma lor un tărâm de sticlă neagră și păduri arse. Chiar și pe Korhal au rămas zone de teren curat, cel puțin pentru o vreme. Chau Sara a fost arsă până în miezul lichid în multe locuri. Avem de-a face cu ceva mult mai mortal chiar și decât bombele Apocalypse.

– Aici, arată Duke spre ecranul central, a fost lucrătura unei rase extraterestre, protoss. Din ce mi se spune, s-au transportat transdimensional de nu se știe unde, mai aproape de planetă decât am îndrăzni noi. Astronave imense și în număr mare. Au surprins câteva cargoboturi și nave de curățenie pe care le-au distrus imediat. Apoi au declanșat ce naiba au avut cu ei deasupra planetei și au sterilizat-o cum fierbi un ou în trei minute. După care au plecat. Mar Sara se află de partea cealaltă a soarelui acum, panicați că ar putea fi următoarea țintă.

– Protoss? dădu Mike din cap, părând să digere informațiile.

Privi spre ecranul tehnicianului, pe care se puteau vedea găurile străpunse în magma planetei.

– Ai suficient pentru o știre, domnule Liberty, îl îndemnă Duke. Noi vom rămâne la posturi în cazul în care apar forțe ostile în viitorul apropiat. Poți menționa în toate știrile pe care le trimiți că vom primi în câteva zile sprijinul altor două nave, *Jackson V* și *Huey Long*.

Tehnicianul își lipi urechea mai bine de cască, apoi anunță:

– Domnule, aparatele indică niște anomalii.

– Localizare? se răsti colonelul întorcându-se înapoi spre ecrane.

– Zet-Doi, în Cvadrantul Cinci, cu deviere de o unitate astronomică.

Numeroase anomalii.

- Direcția?

- Acum calculăm.

O pauză, apoi tehnicianul păru să ridice resemnat din umeri.

- Se îndreaptă spre Mar Sara, domnule.

Duke aprobă.

- Pregătiți-vă să interceptăm aceste anomalii. Lansați astronavele de vânătoare când ajungem în raza de atac.

Pe Mike îl luă gura pe dinainte.

- Ce, ești nebun?!

Duke se întoarce spre reporter.

- A fost o întrebare retorică, sper, băiete.

- Dar nu suntem decât o singură navă!

- Suntem singura navă dintre ei și Mar Sara. Îi vom intercepta!

Mike aproape se răsti: *Ce ușor vă este vouă, îmbrăcați în costumele de luptă!* Dar se opri la timp; orice ar fi pătruns prin crusta planetară nu s-ar fi jenat în fața celor câteva straturi de armură de luptă.

Mike inspiră adânc și se apucă strâns de balustradă, în speranța că l-ar mai fi ușurat în eventualitatea unei explozii.

- Avem semnal vizual, anunță tehnicianul. Transfer pe ecranul central.

Ecranul central prezintă brusc imaginea unor licurici zburând pe cerul nopții. Arătau drăguț, contrastând cu bezna. Apoi Mike își dădu seama că erau cu sutele, și ce se vedea cu ochiul liber erau deocamdată vasele mari. Punctulețe minuscule dansau în jurul lor.

- Am ajuns în raza de acțiune pentru vânătorii Wraith? întrebă colonelul.

- Ajungem în două minute, răspunse tehnicianul.

- Lansați-le imediat ce va fi posibil.

Mike inspiră adânc, dorindu-și să fi participat la exercițiile de alarmă cu echipamentele de luptă.

Chiar de la distanță mare, astronavele protoss aveau și formă, și contur. Cele mai mari erau creații cilindrice, similare cu niște dirijabile

luminoase. Zburau înconjurată de molii înfometate, și Mike înțelege că trebuia să fie vorba de astronavele lor de vânătoare, echivalent cu A-17 Wraith, care acum așteptau în hangare apropierea de zona de atac. Alte nave aurii dansau între transportoarele imense, strălucind ca niște steluțe.

Apoi Mike văzu unul dintre vasele imense părând să se dizolve. Un fulger de lumină, o strălucire difuză, apoi dispăru. Un alt moment, un alt fulger și o altă dispariție.

– Domnule, anunță technicianul. Anomaliile încep să dispară.

– Tehnologie de disimulare invizibilă?

Mike nu se putu abține:

– La o așa dimensiune?!

– Verificăm.

După o pauză mai lungă, technicianul reveni:

– Negativ. Pare să se înconjoare cu un fel de câmp transdimensional.

Se retrag.

Pe măsură ce Mike urmărea navele necunoscute, tot mai multe fulgerau scurt și dispăreau. Transportoarele imense și puii lor mai mici, apoi și vasele aurii, toate se dizolvară precum spiritele nopții odată cu venirea zorilor.

Spirite care pot arde o planetă până în miezul de lavă, își reaminti Mike.

Colonelul își permise un zâmbet.

– Bun! Le este frică de noi. Toate posturile de luptă la loc comanda, dar rămâneți în alertă în eventualitatea unui truc.

Mike scutură din cap.

– Nu are nici un sens. Au puterea să ardă o planetă. De ce le-ar fi frică de noi?

– Este evident, se laudă colonelul. Și-au consumat rezervele. Nu mai au suficientă putere încât să intre în conflict cu noi.

– Dar noi avem o singură navă! dădu Mike din cap enervat. Iar ei veniseră cu zecile.

– Se așteaptă să primim întăriri.

– Nu, nu. Se petrece ceva aici. Nu are nici o logică.

– Nu avem de-a face cu ființe umane aici, deci logica noastră nu se aplică, se enervă și Duke. Uite ce putere de foc au!

– Exact! Acești protossi sunt superiori și ca număr și ca putere de foc, dar *noi* reușim să îi alungăm?! De ce au venit aici?

– Domnule Liberty, ajunge cu întrebările pe ziua de azi.

Duke îl privea iar cu încruntătura aceea severă, dar Mike ignoră avertismentul.

– Nu, ceva miroase a putred în toată treaba. Privește raportul distrugerilor!

Mike arătă spre unul dintre monitoarele tehnicienilor.

– Au prăjit o întreagă planetă, dar în unele locuri mult mai adânc decât în celelalte. Fiecare oraș uman important, adevărat, dar privește!

Mike arătă spre șirul de informații.

– Există zone de atac și de partea cealaltă a planetei, mult mai departe de orice așezare umană cunoscută. Știu, pentru că am verificat în arhive.

– Am spus că este *de ajuns*, domnule! Avem destule care să ne îngrijoreze în legătură cu protossii, decât eficiența lor în a-și selecta ținte inexistente.

Figura lui Mike se luminează brusc, de îndată ce i se aprinseră niște beculțe în creier.

– De unde am găsit numele protoss, colonele? Noi l-am dat sau este numele lor?

– Domnule Liberty! se răsti Duke cu obrajii din ce în ce mai roșii de enervare.

– Și dacă este numele lor, cum se face că îl cunoaștem și *noi*? Nu ar fi trebuit să facem cunoștință cu ei înainte? Sau au trimis un mesaj de avertizare înainte de atac?

Reporterul ridicase deja vocea, așa cum obișnuia să o facă la alegerile locale în fața unui candidat mai secretos.

– Doamnă locotenent Swallow! ordonă Duke.

– Da, să trăiți! veni salutul perfect.

– Escortează-l pe domnul Liberty în afara punții! Imediat!

Mike se prinse strâns de balustradă cu amândouă mâinile. Un braț articulat învelit în armură îi înconjură șoldurile. Mike striga deja:

– La naiba, Duke, știi mai multe decât îmi spui! Toată treaba pute de la o poștă!

– Am spus imediat, locotenent! se răsti Duke.

– Pe aici, domnule, îl chemă Swallow pe Mike.

Îi desfăcu mâinile de pe balustradă și îl purtă spre lifturi.

Încă strigându-și întrebările, Michael Liberty fu forțat să părăsească puntea de comandă. Ultimul lucru pe care îl mai auzi înainte ca ușile să se închidă ermetic a fost comanda pe care colonelul Duke o dădu tehnicienilor pentru a deschide o linie de comunicație cu magistratura colonială de pe Mar Sara.

CAPITOLUL 4

LA SOL PE MAR SARA

În orice război există un moment între prima și a doua lovitură. În acest moment de liniște, când timpul aproape stă pe loc, lumea încă încearcă să își facă o idee despre ce s-a întâmplat, dar toți par să știe ce urmează să se întâmple mai departe. Unii se pregătesc să fugă. Alții se pregătesc să riposteze. Dar nimeni nu se mișcă. Deocamdată.

Este un moment perfect, momentul de inerție când mingea a ajuns la punctul maxim al aruncării. S-a produs o acțiune, dar în acest scurt moment, în care timpul pare să fi înghețat, totul se mișcă, însă totul așteaptă în nemișcare.

Și iată-i pe acei nemernici care nu pot lăsa lucrurile în voia lor. Mingea începe să cadă iar, se dă a doua lovitură și ne afundăm cu toții în vârtoare.

(DIN MANIFESTUL LUI LIBERTY)

LUI MICHAEL LIBERTY NU I S-A MAI PERMIS SĂ IASĂ DIN cabină pe parcursul acțiunilor desfășurate deasupra planetei Mar Sara. Doamna locotenent Swallow sau unul dintre camarazii ei reabilitați neural a stat de pază în fața cabinei două zile după scena de pe puntea de comandă. După cele două zile o escortă l-a însoțit până la nava de desant care l-a coborât pe planeta Mar Sara.

Acum, după încă o zi, încinsese un joc cu câțiva membri ai presei, jecmânindu-i pe reporterii locali de economiile lor de o viață, în timp ce așteptau un răspuns din partea autorităților care să le clarifice întrucâtva situația existentă.

Evident că nu aveau să primească nici o lămurire. Comunicatele oficiale erau doar niște pastile de informații neinteresante pregătite în prealabil, care subliniau caracterul năprasnic al atacului împotriva planetei Chau Sara, îl ridicau în slăvi pe Duke și echipajul lui de pe *Norad II* ca pe niște eroi pentru că se împotriviseră inamicului și, nu în ultimă instanță, pretindeau că doar vigilența permanentă a Confederației oferea protecție planetei Mar Sara. Rasa protoss (încă nu se știa de unde apăruse numele acesta) era descrisă ca fiind formată din niște lași, care și-au strâns calabălâcul la primul semn de luptă reală. Structura pe cât de impresionantă pe atât de delicată a navelor lor încărcate cu lumina fulgerului confirma ipoteza: își luaseră tălpășița pentru că le era teamă să nu fie loviți.

Iată care era povestea oficială, până la urmă, iar infanteriștii se mulțumeau să o susțină. De fapt, dacă oricare dintre membrii presei s-ar fi abătut prea mult de la varianta oficială, articolele începeau brusc să se piardă în timpul transferului. În felul acesta îi țineau pe reporterii locali sub control. Li se eliberaseră legitimații speciale având inscripționate pe ele coduri de bare și fiecare trebuia să prezinte legitimația pentru control ori de câte ori i se cerea. Cititoarele de coduri țineau astfel o evidență strictă a deplasărilor efectuate de reporteri.

Toți ceilalți jurnaliști incisivi cunoșteau povestea lui Liberty de la bordul lui *Norad II*, dar nimeni nu încercase până acum să folosească în articole măcar o parte din informațiile lui.

Lumea exterioară instituise o stare de recluziune. Oficial descrisă drept o măsură de protecție civilă (pentru a cita din comunicatul de presă oficial), starea actuală se traducea de fapt ca o răsturnare militară a guvernului local. Localnicii erau mânați ca vitele spre tabere de concentrare pentru o presupusă evacuare mai ușoară. Nu se menționase nicăieri însă de unde trebuiau să vină vasele de evacuare sau dacă se alcătuiseră vreun program pentru abandonarea planetei. Între timp, patrulele militare păzeau fiecare colțișor, iar cetățenii care rămăseseră încă în oraș deveniseră foarte, foarte nervoși.

În absența unui eveniment care să merite a fi publicat, durii presei își pierdeau vremea jucând cărți într-o cafenea mare situată în fața hotelului Grand, așteptând aici următorul comunicat de presă și speculând nebunește. Mike, îmbrăcat cu mantaua primită cadou de despărțire de la colegii din redacție, rămăsese cu ei, arătând cel mai mult ca un localnic adevărat.

– Băi, eu nu cred că a venit nici un extraterestru, comentă Rourke între două mâini de poker.

Rourke era un roșcat solid, cu o cicatrice crestată de-a latul frunții.

– Eu cred că Fiii lui Korhal au pus mâna în sfârșit pe ceva tehnologie pentru a-și răzbuna atacul nuclear împotriva lumii lor.

– Mușcă-ți limba! îl temperă Maggs, un boșorog înfiorător de la un cotidian local. Numai dacă glumești pe seama korholilor și poți fi împușcat.

– Dar teoria ta care ar fi? îl contră Rourke.

– Sunt umani, dar nu în genul nostru de umani, răspunse bătrânul reporter. Au venit de pe Vechiul Pământ. Bănuiesc că de cât timp am plecat noi de acolo s-au preocupat atât de mult de puritatea genetică și alte d-astea, încât au devenit niște clone, iar acum au venit după noi să curețe restul rasei.

Rourke dădu din cap aprobator.

– Am auzit-o pe-asta. Iar Thaddeus de la Post crede că sunt roboți, care ar avea un program în sistem ce îi împiedică să se apere. De-aia au luat-o la goană când s-au trezit cu *Norad* că-i provoacă.

– Toate teoriile voastre sunt greșite! interveni Murray, un corespondent extern pentru una dintre rețelele religioase. Sunt îngeri, iar acum a venit Ziua Judecății.

Rourke și Maggs pufniră amândoi a dispreț, apoi Rourke întrebă:

– Dar tu, Liberty? Tu ce crezi că sunt?

– Tot ce știu eu este ce am văzut, răspunse Mike. Iar ce am văzut eu, indiferent ce or fi ei, au lichefiat suprafața planetei vecine și pot ajunge aici mult mai repede decât poate reacționa Confederația. Iar noi stăm aici în zona zero și jucăm cărți!

Parcă se coborâse un vâl peste masa lor. Chiar și Murray, corespondentul religios, tăcuse subit. Într-un târziu, Rourke răsuflă lung și spuse:

– Voi băieții de pe Tarsonis aveți un așa talent să spargeți o petrecere grozavă. Mergi sau nu la următoarea mână?

Mike se ridică brusc în picioare, privind atent undeva în lungul drumului. Fără să vrea, Murray și Rourke se răsuciră în scaune, dar nu văzură decât militarii obișnuiți pe stradă, unii echipați cu armura de luptă, alții în uniforme normale.

– Repede, Rourke! Dă-mi legitimația ta de presă! îi ceru Mike.

Roșcatul mătăhălos își apucă instinctiv legitimația atârnată la gât ca și cum ar fi fost singura care îl mai ținea în viață.

– Nici vorbă, băi!

– Bine, atunci hai să facem schimb de legitimații.

Mike își întinse legitimația pe care i-o eliberaseră infanteriștii.

– Ca ce chestie? întrebă Rourke, dar deja își scotea lanțul de la gât.

– Tu faci parte din presa locală, îi explică Mike. Pe tine te lasă să treci dincolo de cordon în pustietate.

– Adevărat, dar orice scriu trece oricum prin foarfeca unor cenzori, protestă uriașul și îi înmână legitimația de presă. Nimic nu pleacă de aici.

– Mda, dar înnebunesc dacă mai stau aici aiurea. Dă-mi și pachetul de țigări.

– Credeam că te lași! se împotrivi Rourke.

– Haide, băi!

Imediat ce Mike își îndesă în buzunarul de la cămașă pachetul lui Rourke de țigarete, se ridică de pe scaun și ieși rapid din cafenea, lăsându-și legitimația de presă pe masă.

– Dar ce le-or da să mănânce ăstora de pe Tarsonis de-o iau razna așa? observă Rourke.

– Dar tu mai comentezi mult sau împarți cărțile alea odată? îl împunse Maggs.

– Doamnă locotenent Swallow! strigă Mike.

Își atârână legitimația lui Rourke la gât în timp ce fugea, stârnind praful pe stradă cu bocancii. Swallow se întoarce și îi zâmbi.

– Domnul Liberty! Ce bine îmi pare să vă revăd!

Zâmbetul ei era cald, deși Mike nu putea spune dacă se datora chiar bucuriei revederii sau era rezultatul reprogramării neurale.

Nu mai purta armura de luptă, ci uniforma normală kaki. Ceea ce însemna că nu era de serviciu în poliția militară și deci era exclus ca activitatea ei să fie monitorizată activ. Avea totuși la șold un revolver electric de o parte și un cuțit de luptă de cealaltă.

Mike își scoase pachetul de țigarete din buzunarul cămășii. Swallow zâmbi vinovată și luă țigareta oferită.

– Credeam că v-ați lăsat, spuse ea.

Mike ridică din umeri.

– Așa credeam și eu despre tine.

Mike își dădu seama că nu are chibrituri, dar Swallow scoase la iveală o brichetă mică. Un laser minuscul se aprinse la un capăt. Swallow trase un fum lung și spuse:

– Îmi pare rău pentru chestia aceea de pe navă. Datoria.

Mike ridică iar din umeri.

– În meseria mea trebuie uneori să pun întrebări mai incomode. Datoria. Vânătăile au trecut. Ești ocupată?

– Deocamdată nu. Aveți vreo problemă, domnule?

– Am nevoie de un mijloc de transport cu șofer care să mă ducă afară în pustiuri.

Mike reușise să aibă intonația unei simple cereri. Ca și cum ar fi cerșit o țigaretă. Pe figura femeii păru să treacă o umbră.

– Vă lasă să treceți de cordon? Nu am nimic personal de obiectat, domnule, dar credeam că domnul colonel va fi bucuros să vă dea personal un șut înapoi pe Tarsonis după incidentul acela de pe puntea de comandă.

- Timpul vindecă mai toate rănilile, răspunse Mike ridicând legitimația lui Rourke. Mi-au slăbit un pic lanțul. Un pic de documentare pe teren. Două, trei vorbe cu potențialii refugiați.

- Evacuați, domnule, îl corectă Swallow.

- Exact asta spuneam și eu. Trebuie să iau pulsul bravului popor de pe Mar Sara aflat în fața amenințării din spațiu. Te interesează să mă plimbi un pic?

- Păi, domnule, nu mai sunt de serviciu... ezită Swallow și Mike atinse iar pachetul de țigarete. Nu văd totuși nimic rău la mijloc. Dar sunteți sigur că domnul colonel este de acord cu ieșirea?

Mike zâmbi cu înțelepciunea învingătorului.

- Dacă n-o fi, atunci ne vor întoarce din drum la primul punct de control, caz în care îți voi prezenta amicii mei cu care joc cărți în cafenea.

Locotenent Swallow obținuse cine știe cum un mijloc de transport, un vehicul de teren, aproape cât un camion și decapotabil. Legitimația lui Rourke le-a permis să treacă de primul punct de control, un soldat plictisit din Poliția Militară trecând cardul principititor și obținând imediat lumina verde pentru „reporter local”. Autoritățile nu păreau să fie îngrozitor de îngrijorate pentru oamenii care plecau în pustietate, în special pentru cei care beneficiau de escortă militară. Păreau mai degrabă să aibă de obiectat față de cei care încercau să se întoarcă în oraș.

Mar Sara oferise întotdeauna puțin spațiu locuibil, în comparație cu junglele bogate de pe fosta planetă soră de pe orbita mai îndepărtată. Cerul era aici de un portocaliu tulbure, iar solul, în mare parte acoperit cu un pământ uscat străbătut pe alocuri de dâre de pietriș. Sistemele de irigații făcuseră deșertul să înflorească în anumite zone, dar de îndată ce se depărtară de oraș Mike văzu câmpurile veștejite din cauza lipsei de apă. Pulverizatoarele de apă păzeau tăcute ca niște sperietori de ciori printre recoltele ofilite.

Astfel de recolte aveau nevoie de atenție constantă, își notă Mike în reportofon, iar strămutarea populației avea efecte la fel de mortale

ca un atac din spațiu. Abandonarea zonelor agricole era dovada clară că autoritățile Confederate se așteptau ca protossii să se reîntoarcă.

Ajunseră la prima tabără de concentrare pentru refugiați (pardon, evacuați) pe la amiază. Un oraș de corturi se înălța pe unul dintre câmpuri, cu un singur mergător de tip Goliath păzind întregul complex. Un alt soldat plictisit din Poliția Militară nici măcar nu se sinchisi să stea să asculte povestea lui Mike. Trecu legitimația prin cititor și, fiind informat de aparat că Mike era localnic, îl lăsă să intre.

Swallow parcă vehiculul de teren chiar la picioarele Goliath-ului.

– Lasă-mă să vorbesc cu refu... cu evacuații singur, îi ceru Mike.

– Domnule, sunt în continuare responsabilă pentru siguranța dumneavoastră, se împotrivi Swallow.

– Atunci protejează-mă de la o distanță sigură. Oamenii nu sunt dispuși să își deschidă sufletele prea ușor în fața unui militar din Confederație echipat cu tot armamentul.

Pe figura doamnei locotenentul Swallow trecu o umbră, iar Mike adăugă:

– Bineînțeles că tot ce aflu va trece prin oamenii voștri înainte de transmisie.

Asigurarea o făcu să accepte mai ușor și rămase lângă vehicul cât timp Mike plecă să ia pulsul faunei locale.

Tabăra evacuaților se ridicase doar de câteva zile. Cu toate acestea, facilitățile deveniseră deja neîncăpătoare. Orașul de corturi fusese proiectat să asigure cazarea a cel mult o sută de familii, dar găzduia vreo cinci sute. Deja surplusul de populație era înghesuit în autobuze pătrătoase pentru a fi transportat spre alte tabere mai îndepărtate. Gunoii se strânsese în mormane la marginea taberei, iar lumea forma cozi la bivoliile care le aduceau apa purificată.

Evacuații de abia dacă reușiseră să treacă peste șocul strămutării. Mulți fuseseră sculați din paturi și plecaseră din case doar cu ce aveau pe ei. Ca urmare, lucrurile nefolositoare sau cu valoare sentimentală erau fie abandonate, fie schimbate pe mâncare și așternuturi călduroase.

Acum, odihniți pentru prima oară după câteva zile, evacuații aveau timp să își evalueze situația și, evident, să dea vina pe cineva.

Nu era de mirare că o mare parte din vină cădea asupra Confederației. Până la urmă, ei erau cel mai la îndemână, făcându-și simțită prezența cu pășitorii lor de tip Goliath și trupele de infanteriști echipați în armuri. Despre protossi, pe de altă parte, umblau doar zvonuri, singura dovadă despre existența lor venind din comunicatele oficiale ale Confederației. Mar Sara se aflase de cealaltă parte a soarelui, așa că populația de aici pierduse spectacolul de lumini care le distrusese planeta soră.

Mike catalogă situația-limită în care se găseau evacuații și le ascultă cu atenție plângerile. Povești despre membrii unor familii despărțiți unii de alții sau despre diverse valori lăsate în urmă, alte povești despre ferme și locuințe rechiziționate de forțele Confederate, plus tot felul de alte plângeri, mai mari sau mai mici, împotriva forțelor militare care înlocuiseră autoritățile civile. Magistratul local devenise și el refugiat, conducând un grup de refugiați spre o altă tabără de concentrare. Nimeni nu avea curajul să se împotrivescă Confederației, dar refugiații erau destul de mânioși încât să se plângă unui reporter.

Și totuși, dincolo de plângeri și vorbăria fără rost, se simțea o oarecare teamă. Teamă de forțele Confederate, normal, dar și o teamă care pleca din înțelegerea subită că omenirea nu era singură în univers. Locuitorii de pe Mar Sara văzuseră comunicatele despre distrugerea planetei Chau Sara, evident că le era teamă de ce s-ar putea întâmpla și cu ei. Se simțea o îngrijorare în tabără și o mare dorință de a pleca în altă parte – în oricare altă parte.

Se simțea și altceva în tabără, descoperi Mike discutând cu familiile strămutate. Imediat ce li se adusesse la cunoștință despre existența rasei protoss, se răspândiră și primele zvonuri despre apariții misterioase. Se vorbea despre lumini pe cer și despre creaturi ciudate pe pământ. Vitele fuseseră găsite înjunghiate și mutilate. La care se adăuga și recunoașterea tacită a Confederației care muta populația din anumite

zone, de parcă ar fi știut anumite lucruri pe care nu le comunica și oamenilor.

Abundau zvonurile despre extratereștri și xenomorfi încă nedescoperiți pe sol. Nimeni nu îi văzuse în realitate, desigur. Întotdeauna prietenul unui prieten al unei rude din altă tabără îi văzuse sau cel puțin auzise despre ei. Zvonurile descriau mai degrabă niște monștri cu ochi de gândac, decât niște creaturi în nave strălucitoare. Dar dacă cineva s-ar fi lăudat că ar fi văzut navele protoss, militarii i-ar fi cenzurat imediat povestea.

După vreo două ore (și ultimele țigarete luate de la Rourke), Mike se întoarse spre vehiculul de teren cu care venise. Doamna locotenent Swallow stătea tot acolo unde o lăsase mai devreme, cu privirea alertă, așteptând afară în partea șoferului.

– Am aflat suficient, spuse el. Mulțumesc pentru șansa de a veni până aici. Acum putem să ne întoarcem.

Swallow nu se mișcă. Privea insistent într-o anumită direcție.

– Doamna locotenent Swallow?

– Domnule, răspunse ea, mă uitam la ceva curios. Pot să vă spun la ce?

– Ce poate fi atât de curios?

– Vedeți femeia aceea de acolo, roșcata îmbrăcată cu haine de culoare închisă?

Mike privi în direcția indicată. Văzu o femeie tânără, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni de camuflaj nocturn, o cămașă de culoare închisă și o vestă cu multe buzunare. Părul foarte roșcat era strâns într-o coadă pe ceafă. Avea un aspect milităresc, deși Mike nu recunoștea uniforma nici unei unități pe care o văzuse în cariera lui. Poate făcea parte din vreo miliție planetară sau vreo organizație privată de securitate. Șerifi, așa îi numeau localnicii pe cei însărcinați să urmărească respectarea legii, dar nu prea arăta nici ca un șerif. Mike își dădu brusc seama că nu văzuse, de fapt, nici un reprezentat local al poliției de când coborăseră infanteriștii pe planetă și presupuse evident că și ei fuseseră absorbiți în evacuarea generală.

– Așa, și? îngână el.

– Are o atitudine suspectă, domnule.

– Ce face?

– Întocmai ce ați făcut și dumneavoastră, domnule. Vorbește cu oamenii.

– Ei, atunci asta *chiar* este suspect. Mergem să vorbim și noi cu ea?

Roșcata încheiase discuția cu un bătrân și acum traversa tabăra. Swallow păși drept spre ea, cu Mike în urmă.

Pe măsură ce se apropiară, Mike observă și altceva suspect la femeia roșcată: părea mai puțin murdară de praf decât restul refugiaților. Și mult mai puțin îngrijorată.

– Scuzați-mă, doamnă! o interpelă Swallow.

Femeia roșcată ezită în mers și privi în jur.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea.

Își miji doar un pic ochii de culoarea jadului, iar Mike observă că buzele trasau o linie mult prea largă pentru fața ei.

– Avem câteva întrebări, continuă Swallow pe un ton mult prea moale decât i-ar fi plăcut lui Mike.

Buzele largi se strânsură, iar femeia se interesă rece:

– Și *cine* anume are aceste întrebări?

Un vânt rece păru să sufle printre cele două femei. Mike se interpușe între ele.

– Eu sunt reporter pentru Universe News Network. Numele meu este Michael...

– Liberty, încheie roșcata. V-am văzut reportajele. Prezintă adevărul de cele mai multe ori.

Mike aprobă din cap.

– Întotdeauna prezintă adevărul atunci când le scriu eu. Dacă nu vă convine ceva, atunci să dați vina pe editorii mei.

Femeia îl privi pătrunzător pe Mike, iar el fu sigur că putea să își transforme ochii aceia verzi în lame ascuțite cu care să cioplească adânc în sufletul lui.

– Eu mă numesc Sarah Kerrigan, spuse ea simplu spre Mike și nu spre doamna locotenent.

Foarte bine, gândi Mike. Nu face parte din poliția locală.

– Și de unde veniți, doamnă Kerrigan? întrebă Swallow.

Afișa aceeași față zâmbitoare, dar Mike simțea un pic de tensiune în acel zâmbet. Ceva legat de această doamnă Kerrigan nu îi convenea deloc doamnei locotenent.

– De la Universitatea Chau Sara, răspunse Kerrigan și o privi intens pe femeia ofițer. Fac parte dintr-o echipă sociologică staționată aici în momentul survenirii atacului.

– Aveți o origine foarte convenabilă, comentă Swallow, luând în calcul că nimeni nu vă mai poate verifica acum spusele.

– Îmi pare rău de ce s-a întâmplat cu planeta voastră, interveni Mike brusc.

Intenționase să înmoaie un pic acuzația tacită pe care o formulase Swallow, dar pentru prima oară își dădu seama că într-adevăr îi părea rău pentru distrugerea pe care o văzuse de pe orbită. Ceea ce îl făcea să se simtă și prost pentru că nu se gândise mai devreme.

Femeia roșcată își întoarse privirea din nou spre reporter.

– Știu, răspunse ea simplu. Simt că vă pare rău.

– Cu ce vă ocupați aici, doamnă Kerrigan? întrebă Swallow parcă la fel de moale ca un cuțit bont pentru deschis corespondența.

Kerrigan răspunse:

– La fel ca toată lumea, caporal...

– Locotenent, doamnă! o întrerupse Swallow răspicat.

Kerrigan reuși un zâmbet amuzat.

– Atunci locotenent. Încerc să aflu ce s-a întâmplat. Încerc să aflu dacă s-a formulat într-adevăr un plan de evacuare sau nu cumva Confederații joacă doar o alba-neagra cu oamenii noștri.

– Ce vreți să spuneți cu asta? se răsti Swallow, dar Mike deja reformula întrebarea.

– Credeți că există probleme în modul actual de evacuare? întrebă el.

Kerrigan pufni în râs.

– Dar nu este evident? Ați strâns grupuri mari de oameni pe care i-ați mânat din oraș în pustietate.

– Orașele nu pot fi apărate, observă Swallow.

– Dar pustietatea da? o contrazise Kerrigan. Se pare că autoritățile Confederate au confundat activitatea cu progresul. Se mulțumesc să miște refugiații de colo până colo precum pionii pe tabla de joc, fără vreun plan real de evacuare.

– Se lucrează la planuri, am înțeles, spuse Mike blând.

– Am citit și eu comunicatele oficiale, comentă Kerrigan. Amândoi știm cât adevăr există în ele. Nu, Confederația Omului se învâрте în jurul cozii deocamdată, mutând oamenii în speranța că vor fi pregătiți.

– Pregătiți pentru ce? întrebă Mike.

– Pregătiți pentru când va surveni următorul atac, sublinie aspru Kerrigan. Pregătiți pentru momentul în care lucrurile vor lua o întorsătură dezastruoasă.

– Doamnă! interveni Swallow. Trebuie să vă informez că în Confederație se încearcă tot ce este uman posibil pentru a ajuta populația de pe Mar Sara.

Kerrigan o întrerupse enervată.

– Confederația încearcă tot ce este uman posibil să se apere pe ei înșiși, soldat! Confederația nu a dat niciodată doi bani dincolo de limitele birocrăției lor. În mod special nu a dat niciodată doi bani pe oameni, și mai ales nu a dat doi bani pe oamenii care nu locuiesc pe Tarsonis.

– Doamnă, trebuie să vă informez... începu Swallow cu zâmbetul fragil precum sticla.

– Ba eu trebuie să te informez pe *tine* că întreaga istorie a Confederației o acuză, la fel cum o acuză și acțiunile actuale. Ar fi dispusă foarte ușor să scoată din cărți și sistemul Sara, așa cum a scos coloniile în timpul Războiului Breslelor, iar de curând Korhalul însuși.

– Doamnă! insistă Swallow. Trebuie să vă *avertizez* acum că sunteți într-o zonă militarizată, iar comentariile periculoase nu vor fi îngăduite nici o clipă mai mult.

Mike observă că mâna locotenentului Swallow se ridicase ușor spre mânerul revolverului.

– Ba nu, locotenente! răspunse Kerrigan cu ochii văpăi. Eu trebuie să te avertizez pe *tine*. Confederația vă mână spre abator și nu veți observa asta decât atunci când vă vor intra lamele cuțitelor în carne.

Swallow își pierdu culoarea din obraji.

– Nu mă provocați să fac ceva regretabil, doamnă.

– Eu nu vă *provoc* în nici un fel! șuieră Kerrigan. Bastarzii din Confederație provoacă oamenii să facă diverse lucruri. Se joacă cu mințile voastre până când vă aduce în situația de a le face jocul! Așa că întrebarea este alta: ai de gând să îți urmezi programarea pe care ți-au inoculat-o sau nu?

Mike păși îndărăt, dintr-odată conștient că cele două femei erau pe cale să se păruiască. Privi în jur, dar restul oamenilor din tabără nu le acordau nici o atenție.

O clipă cât o eternitate stătură cele două femei față în față. Într-un final, locotenent Swallow clipi, făcu un pas înapoi și își coborî mâna de pe armă.

– *Trebuie* să vă asigur, doamnă, spuse locotenent Swallow neagră de supărare, că faceți o eroare. Confederația se gândește numai la oamenii ei.

– Dacă *trebuie* să mă asigur, atunci *trebuie*, o îngână Kerrigan. Mai aveți și altceva de întrebat sau sunt liberă să îmi văd de treabă în iluzia mea de libertate?

– Nu, doamnă. Puteți merge. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

– Nu-i nimic.

Ochii verzi ai roșcatei se liniștiră deocamdată. Se întoarse spre Mike.

– Ca să vă răspund și întrebării dumneavoastră, veți afla niște răspunsuri în Baza Anthem. Cam la vreo trei poște de aici înspre vest. Dar să nu mergeți singur.

O privi scurt pe doamna locotenent. Apoi plecă, străbătând tabăra rapid și pierzându-se printre localnici.

– Femeia era prea stresată, mârâi Swallow cu dinții încleștați.

Își duse o mână la centură și scoase de acolo un pachetel de stimulente.

– Bineînțeles, o aprobă Mike.

– Nu trebuie să ne mire că oamenii își acuză de multe ori salvatorii de problemele lor, continuă femeia și își apăsă pachetul pe cicatricea de pe ceafă.

Pachetul începu să șuiere încetișor.

– Exact.

– Și nu era nici locul, nici momentul să creăm un incident.

Treptat îi reveni culoarea în obraji, iar respirația își relua ritmul normal.

– Nu era deloc locul.

– Și ar fi cel mai bine să nu raportăm evenimentul, își întări ea vorbele.

Mike se gândi imediat la fostul hobby al tinerei.

– Bineînțeles, o aprobă el.

– Ar trebui să ne întoarcem acum, încheie doamna locotenent Emily Jameson Swallow și porni spre vehiculul de teren.

– M-hm! fu Mike de acord și își scărpină bărbia gânditor, privind spre locul unde dispăruse Kerrigan.

Se gândi să o urmărească, dar își dădu seama că era posibil nici să nu o găsească, dacă ea nu ar fi vrut. Simțea că are o sumedenie de întrebări despre o sumedenie de lucruri.

În special cum de știa care era următoarea lui întrebare.

Urma să *întrebe* despre aparițiile xenomorfilor. *Exact* despre acest zvon urma să *întrebe*. Iar Kerrigan ar fi putut să își imagineze aceeași întrebare din ce vorbise și ea cu oamenii.

Sau poate Kerrigan avea altă modalitate de a ști ce gândea reporterul.

Indiferent, își jură el grăbindu-se să o ajungă din urmă pe doamna locotenent Swallow, va trebui să fie atent să nu se apuce niciodată să joace cărți cu Sarah Kerrigan.

CAPITOLUL 5

BAZA ANTHEM

Natura detestă vidul, iar natura umană urăște vidul de informație. Dacă nu o primim, mergem să o căutăm. Iar în unele cazuri, ne apucăm să o inventăm.

Așa s-a întâmplat și pe sistemul Sara. Ignoranți cu bună știință, ne-am pornit în pustietăți în căutare de răspunsuri – răspunsuri pe care curând ne-am dat seama că nu ne doream să le aflăm.

Am fost fraieri să presupunem că nu vom păți nimic. Am fost inconștienți să plecăm nepregătiți. Și proști să plecăm neînarmați suficient. Am fost absurzi să credem că vom înțelege în ce urma să ne băgăm.

Dar peste toate, am fost aberanți să presupunem că protoss era prima rasă de extratereștri pe care a întâlnit-o omenirea.

(DIN MANIFESTUL LUI LIBERTY)

A FOST NEVOIE DE MULTĂ LINGUȘEALĂ PENTRU A O convinge pe locotenent Swallow să se abată până la Baza Anthem. I-a povestit ce aflate în tabără de la ceilalți evacuați, folosind termeni destul de neutri pentru a nu o stârni și mai mult.

Chiar și așa, femeia Kerrigan o enervase serios pe doamna locotenent Swallow, care acum conducea cu o intensitate tăcută pe drumurile desfundate dincolo de tabără. Pachetul cu stimulente îi redase controlul asupra furiei, dar nu o eliminase în totalitate.

Un nor de praf ca o coadă de cocoș flutura în urma lor, întărindu-i convingerea lui Michael Liberty că locuitorii din Anthem îi văd venind.

Și totuși, când ajunseră acolo, orașul era pustiu.

– Se pare că i-au evacuat, comentă Mike coborând din vehicul.

Doamna locotenent Swallow mârâi nemulțumită și se duse în spatele mașinii. Deschise o trapă și scoase o mitralieră gaussiană de asalt.

– Vreți o armă, domnule? întrebă ea.

Mike scutură din cap.

– Măcar un pistol?

Scutură din nou din cap și plecă spre cea mai apropiată clădire.

Era un oraș minier, nimic mai mult decât vreo zece, douăsprezece clădiri construite din lemn și containere prefabricate. Devenise un oraș fantomă. Nu se vedeau nici vite, nici câini. Nici măcar păsări nu se auzeau.

Atunci de ce, se întrebă Mike, avea sentimentul că este urmărit?

Prima clădire adăpostea autoritatea minieră. Podea de lemn, birouri în spate. Clădirea arăta de parcă locatarii de abia pleaseră. Câteva cristale albastre rămăseseră așezate pe un cântar de pe biroul principal.

Mike intră înăuntru. Swallow rămase în ușă, cu arma uriașă gata de tragere. Se simțea un miros acru în aer.

– S-au evacuat, domnule, spuse femeia. Ar trebui să facem și noi la fel.

Mike ridică un ibric de cafea. Fiersese apa în el până îi sărise smalțul, iar ibricul mai era cald.

– Țsta merge, spuse el și scoase plita fierbinte din priză.

– Au plecat în grabă, domnule, găsi Swallow o explicație, dar în vocea ei își făcea loc un tremur nervos. Ați aflat că evacuații se plângeau că au fost scoși în grabă din casele lor.

Mike trecu în spatele teighelei și deschise un sertar.

– Uite, au rămas bani în casă. Nu îmi pot imagina un geolog să își lase banii așa. Sau pe infanteriști să nu îi permită omului să își recupereze banii. Ciudat.

Dispăru în camera din spate. Swallow strigă după Mike, iar el reapăru.

– Dormitorul cuiva, anunță el. Pare să fi avut loc o luptă acolo.

– Un evacuat care nu a vrut să plece, explică iar Swallow și îi aruncă o privire dură lui Mike. Probabil l-au târât afară înainte să aibă șansa să își închidă biroul.

Mike dădu din cap gânditor.

– Hai să verificăm și celelalte clădiri. Tu pe o parte, eu pe cealaltă. Locotenent Swallow inspiră adânc.

– Cum doriți, domnule. Dar stați în ușă unde să vă pot vedea.

Mike traversă strada spre clădirile de pe partea opusă. O briză proaspătă își făcu simțită prezența, și fuiori de praf se ridicară pe strada principală din Anthem. Locul fusese părăsit complet și de oameni, și de animale.

Atunci de ce, se întrebă îngrijorat Mike, i se ridica părul pe ceafă?

Peste drum de biroul autorității miniere se găsea o pereche de clădiri de locuit. Ca și în cazul biroului geologului, păreau să fi fost părăsite foarte recent. Un ecran video rămăsese deschis într-o încăpere, pe care se vedea, într-o transmisie proastă și fără sunet, un buletin de știri. Imagini de arhivă cu un crucișător de război, identificat drept *Norad II*, plutind fără efort prin spațiu.

O cutie de bere căzuse lângă șezlongul aflat în fața televizorului. Parcă împotrivindu-se, Mike verifică dacă lumea uitase și ceva țigarete. Nu avu el norocul acela.

A treia clădire era un magazin general, în care părea să fi dat iama animalele. Cutiile fuseseră răsturnate iar produsele smulse de pe rafturi și împrăștiate pe dușumele. În spatele teighelei ușa de sticlă a unui rassel era căscată larg, dar armele lipseau.

Probabil că imaginea aceasta a vrut Sarah Kerrigan să o găsească, se gândi Michael. Dovezile unei lupte armate. Împotriva evacuării ordonate de Confederație? Sau împotriva rasei protoss?

Mike privi peste umăr și o văzu pe Swallow trecând către o tavernă cu două etaje pe partea ei de drum. Îndrăzni atunci să pășească înăuntrul magazinului, dar talpa dădu peste ceva scortos.

Mike se lăsă pe vine. Dușumeaua era acoperită cu un soi de burete sau mușchi. O substanță de culoare gri închis, scortoasă pe margini, dar

totuși elastică la atingere. Conținea un model ca o pânză de păianjen, străbătut de șuvițe închise la culoare ca niște artere.

Ceva se vărsase aici, și un fel de mușchi local se instaurase lacom deasupra. Foarte repede, bănuie el; nu se putuse întâmpla cu mai mult de două zile în urmă.

Dar mai era ceva ciudat în magazin. Se auzea un zgomot din spate, sunetul scos de ceva care se târșăia pe podeaua de lemn. Se mișcă o dată, apoi tăcu.

Un animal sălbatic? se întrebă Mike. *Un șarpe? Sau probabil un refugiat care scăpase de evacuarea inițială sau se întorsese acasă mai târziu.* Mike mai făcu un pas înăuntrul magazinului, mușchiul de pe podea trosnind sub tălpile sale.

Deveni brusc foarte conștient că nu avea asupra lui nici un fel de armă.

Swallow strigă de peste drum. Mike privi încă o dată spre ușa care dădea în spatele magazinului, apoi spre Swallow. Ieși din magazin și traversă spre bar. Swallow stătea lipită cu spatele de peretele extern al clădirii.

– Cred că am găsit ceva în magazin... începu Mike.

– Am găsit locuitorii, șuieră Swallow.

Venele îi pompau hidos pe cicatricea de pe ceafă și de-a lungul tâmpelor, iar ochii erau prea larg deschiși. Ceva o îngrozise, iar teama îi mușca din reabilitarea ei neurală. Era evident că mai folosisese un pachet de stimulenți, flaconul gol zăcând aruncat undeva pe dușumeaua din fața intrării.

Învingându-și teama, Mike privi înăuntrul barului prin ușa deschisă.

Fusese transformat într-un abator! Forme odată umane atârnav legate de picioare de niște frânghii groase prinse în tavan. Multe cadavre aveau hainele rupte și carnea smulsă de pe oase. Altora le lipseau membrele, iar trei fuseseră decapitate. Cele trei capete stăteau înșirate de-a lungul tejghelei, cu țestele tăiate cu grijă și desfăcute ca niște conserve. Ceva se înfruptase cu lăcomie din creierile însângerate.

În timp ce privea, ceva ca un chilopod gigantic se încolăci în jurul unui cadavru. Arăta ca un vierme ruginit. Se hrănea cu bucăți de carne umană.

Mike își simți brusc respirația oprindu-se și își dori să fi avut și el un pachet de stimulente. Făcu un pas în interiorul tavernei.

Tălpile trosniră pe mușchiul scorțos care crescuse pe dușumea. Atunci își dădu seama că nu era deloc singur.

Simți prezența străină înainte să vadă cine îl pândea. Îi reveni senzația că este urmărit.

Începu să se retragă din ușă. Începu să se întoarcă. Începu să îi spună ceva locotenentului Swallow.

Ceva tulbure se ivi din spatele tejghelei, țâșnind înainte într-un singur salt imposibil de real, drept spre ușă.

Nu îl lovi pe Mike. În schimb, ceva mai greoi îl doborî într-o parte.

Mike căzu cu zgomot pe podeaua verandei și se răsuci spre Swallow, care îl doborâse la pământ și care acum deschisese focul asupra unui câine imens ieșit în stradă. Nu, parcă nu era un câine. Avea patru picioare, dar asemănarea se oprea aici. Îi lipsea pielea în multe zone portocalii de carne, prin care se vedeau mușchii încordați. Maxilarul îi era decorat cu o pereche de colți uriași, orientați în jos.

Urla sub barajul de fier încins pe care îl scuipa mitraliera gaussiană. Cartușele hipersonice îl ciuruiău în zeci de locuri, trântindu-l la pământ și făcându-l să se smucească inert în timp ce Swallow ținea degetul înțeleștat pe trăgaci.

– Swallow! strigă Mike. A murit! Locotenent Swallow, oprește focul!

Swallow ridică degetul de pe trăgaci mai repede decât l-ar fi retras de pe un șarpe viu. Transpirația îi curgea pe față, iar colțurile gurii spumegau de bale. Respira greu, totuși mâna liberă plecă spre cuțitul prins la curea.

Mike înțelese că nivelul de stres depășise limita critică pe care o putea suporta fără să își afecteze reabilitarea, iar acum era pe cale să își piardă controlul.

– Sfinte Sisoie! țipă ea. Ce naiba este *ăsta*?!

Lui Mike nu îi păsa prea mult de jivină. În schimb, îi strigă:

– Înapoi la mașină! O să trimitem trupele înarmate! Hai să plecăm!

Făcu doi pași, dar observă că Swallow stătea încă în ușa barului, zgâindu-se fix la jivina-câine cu pielea jupuită trântită în mijlocul străzii.

– Doamnă locotenent! urlă Mike. Ți-am dat un ordin, ce naiba!

Cuvântul magic își făcu efectul. Frumusețea reabilitării era că făcea pacientul vulnerabil la ordine, mai ales dacă se aflau sub efectul stimulenților. Swallow își reveni brusc și porni în fugă spre vehiculul de teren, depășindu-l și pe Mike. Se zări mișcare din interiorul magazinului în momentul când trecură prin dreptul lui. Mai multe jivine-câini ieșeau pe ușă. Dacă puteau să facă salturi atât de uluitoare, înțelese Mike, atunci puteau să le sară în spate în timp ce alergau.

Jivinele-câini nu atacară. În schimb, creaturile așteptară ca ambii oameni să ajungă la vehicul, pentru că aici se ridica *altceva* din spatele mașinii.

Lui Mike i se păru că este un șarpe, o cobră pregătindu-și atacul fulgerător. Un șarpe având capul acoperit cu o platoșă care stătea desfăcută pe ceafă ca o coamă din chitină osoasă, așa cum auzise că aveau reptilele preistorice. Era un șarpe cu două brațe ieșind din lateralul corpului, brațe care se terminau cu niște lame ciudate ca niște seceri.

Seceri care acum se înfingeau în șasiul vehiculului și îl ținutau de stradă. Jivina-șarpe scoase un șuierat victorios.

Swallow înjură.

– Ne-au înconjurat!

Mike o apucă de mânecă.

– Biroul autorității miniere are o singură intrare! Să încercăm să ne adăpostim acolo!

Se îndreptă în direcția clădirii, cu femeia soldat pe urmele lui. Auzi focuri de armă și urletele de moarte ale jivinelor-câini. Swallow se retrăgea cu spatele și trăgea în același timp, acoperind spatele în fugă.

Mike se opri în ușa biroului și privi rapid înăuntru. Nu se schimbaseră nimic de când intrase acolo mai devreme. Fugi spre teighea și găsi o

carabină cam primitivă. Îi deschise închizătorul și văzu că era încărcată cu două cartușe.

Ei bine, da, biroul rămăsese așa cum îl lăsase proprietarul care plecase în grabă. Sau care fusese târât afară.

Swallow ajunsese în ușă, continuând să tragă serii scurte. Se auziră și alte urlete neomenești, apoi se lăsă tăcerea.

Mike privi prin ușă și văzu încă vreo șase cadavre zăcând în stradă, toate jivine-câini. Acum arătau și mai puțin ca niște animale decât i se păruse mai devreme, zonele fără răni fiind sparte de pustule și mușchi încordați. Unul încă mai scutura un picior, zăcând într-o baltă de gelatină care părea să fie sângele lui.

Cât despre jivina-șarpe cu seceri, nici urmă de ea. Vehiculul de teren devenise o epavă la capătul străzii, uleiul care se scurgea din ea înnegrind nisipul de dedesubt.

– Astea au fost cheștiile care au distrus Chau Sara? șuieră Swallow printre dinți.

Vocea îi era o șoaptă gâtuită. Ochii păreau doar niște orbite albe. Mike scutură din cap. Cheștiile pe care le văzuseră în spațiu aveau o frumusețe înspăimântătoare. Aurii și argintii, păreau să fi fost construite din fulger și energie elementară. Cheștiile de aici erau mormane de mușchi, sânge și nebunie. Îl îngrozeau doar privindu-le.

– Dumnezeule, unde s-a dus ăla mare? întrebă Swallow.

Mike scuipă din gură nisipul și teama.

– Trebuie să scăpăm de aici înainte să se regrupeze.

Swallow se răsuci spre el, cu ochii mari și într-o evidentă stare de panică.

– Să scăpăm de aici?! Dar de abia ne-am adăpostit!

– Se vor regrupa și vor încerca să ne atace din nou.

– Sunt animale! pufni ea și ridică vârful țevii spre Mike. Ucide câteva, apoi restul o vor lua la goană.

– Nu prea cred. Animalele nu își atârnă victimele de tavan. Și nici nu iau cu ele trofee.

Swallow scoase un țipăt scurt, gătuît și se retrase în birou.

– Nu, să nu îmi spui așa ceva!

– Swallow. Emily ...

– Să nu îmi spui așa ceva, se retrase ea și mai mult. Să nu îmi spui că sunt inteligente. Pentru că dacă sunt, atunci știu că ne-au prins în capcană și știu că pot pune gheara pe noi oricând vor. La naiba, am în...

Mai făcu un pas înapoi și dușumeaua cedă sub greutatea ei. Scoase un alt țipăt gătuît și scăpă arma din mână văzând că sub picioarele ei se căsca o groapă.

Din fundul gropii răsuna zgomotul unui ciripit furios.

Swallow se răsuci în cădere, apucându-se de marginea dușumelei. Ciripitul răsuna din ce în ce mai tare.

Mike făcu un pas spre ea, aproape scăpând și el arma primitivă.

– Emily, apucă-mă de mână!

– Pleacă de aici, Liberty! strigă Swallow cu ochii aproape albi de frică.

Își scoase cu mâna liberă cuțitul de luptă de la cingătoare.

– Dumnezeule, au ajuns chiar sub noi!

– Emily, apucă-mă de mână!

– Cineva trebuie să se întoarcă, îi spuse ea și începu să hăcuiască cu lama în bezna gropii. Ne vor ataca și de deasupra. Dă-i bătaie! Tai-o înapoi în tabără! Avertizează oamenii!

– Nu pot să te las aici...

– Mișcă-te! Ți-am dat un ordin, ce naiba!

Swallow se stropșea la el cu ultimele rămășițe din programul de reabilitare epuizat de atacul creaturilor. Urlă și ea îngrozitor de animalic și se porni să hăcuiască orbește cu mâna încheștată pe cuțit.

Mike se întoarse spre ușă, dar acolo văzu o umbră. Fără să stea prea mult pe gânduri, Mike strânse ambele trăgace ale carabinei și resturile pline de fiere ale jivinei-câine îl împrășcară în plină figură.

Apoi o luă la fugă. Fără să se uite înapoi, o luă la fugă spre vehiculul de teren, aruncând cât colo carabina descărcată. Swallow scosese

mitraliera ei gaussiană de asalt dintr-un compartiment aflat în spatele mașinii. Îi oferise și lui o armă asemănătoare. Trebuie să fi rămas încă acolo, împreună cu alte arme.

Aproape ajunsese, când pământul se cutremură de explozia de sub vehiculul de teren.

Jivina-șarpe cu capul învelit în armură și seceri în loc de mâini, îl pândise și se pregătise, bănuind că se va întoarce.

Mike se feri din calea erupției și începu să se târască înapoi, încercând să scape de jivina-șarpe. Părea prins în capcana ochilor creaturii, de un galben luminos, așezați adânc în spatele carapacei blindate.

Văzu inteligență și lăcomie în acei ochi. Dar nimic care să semene cu vreun pic de suflet.

Creatura se ridică în coadă, umbrind vehiculul de teren și pregătindu-și saltul peste epavă. Mike își acoperi fața cu brațul și urlă din răsuputeri.

Urletele sale de groază fură repede acoperite de vibrația mitralierei gaussiene reglată pe modul complet automat.

Mike privi în sus și văzu bestia uriașă cu trup de șarpe zvârcolindu-se și chircindu-se sub un voley neobosit de gloanțe electrice. Și cu cât se zbătea, din platoșa ei țâșneau țepi care cădeau de jur împrejur precum ploaia otrăvită.

Apoi un proiectil pătrunse în rezervorul vehiculului de teren, aprinse restul de combustibil și aruncă în aer întreaga hardughie și jivina-șarpe împreună cu mașina. Un urlat sinistru îi acompanie moartea, ca un blestem sau ca o rugă pentru un zeu necunoscut.

Explozia îl presă pe Mike la pământ, iar fierbințeala flăcărilor îl izbi în față și pe brațe. Privi în josul străzii. Nici urmă de jivine-câini. Doar cadavre inerte.

Se auzi un sunet în spatele lui și se răsuci, încă doborât la pământ. Se aștepta să vadă alte jivine-câini, dar înțelese că nu avea dreptate chiar în timp ce se întorcea. Auzise zgomotul bocancilor, nu al copitelor.

O siluetă umană (din fericire) bloca lumina soarelui. Lată în umeri, purtând la brâu încă un pușcoci în cingătoarea care îi atârna pe crupă.

Amețit, Mike se gândi că silueta era vreun soldat din unitatea doamnei locotenent Swallow, venit probabil după ce femeia reușise să cheme ajutoare atunci când s-au despărțit.

Când i se mai limpezi vederea, Mike își dădu seama că silueta nu purta obișnuita uniformă a infanteriei. Pantalonii din piele de căprioară păreau purtați și răspurtați. Avea pe el o cămașă denim, călcată, dar trecută și ea prin multe. Își suflecuse mânecile până la coate. O vestă ușoară de luptă, croită dintr-un fel de piele țesută, îl încadra oarecum în tagma militară. La fel ca și mitraliera gaussiană pe care o ținea în brațe. Bocancii păreau rezistenți, dar la fel de vechi ca și restul îmbrăcăminte.

– Ești întreg, băiete? îl întrebă silueta și îi întinse o mână.

Mike apucă mâna și se ridică încet în picioare. Simțea un cucui imens undeva, iar vocea siluetei îi răsuna distantă și pierdută în urechi.

– Întreg și viu, răspunse Mike gâfâind din greu. Nu ești dintre infanteriști.

Acum putea să îi vadă figura. Părul blond nisipos, o mustață atent îngrijită și o barbă. Silueta scuipe în țărână.

– Nu sunt dintre infanteriști?! Ce compliment! Bag de seamă că trebuie să mă mulțumesc cu el deocamdată. Eu fac legea prin părțile acestea: șerif Jim Raynor.

– Michael Liberty. UNN, Tarsonis.

– Reporter? se miră Raynor și Mike aprobă. Cam departe totuși de casă, ce zici?

– Păi cam. Verificam o informație... Dumnezeuule!

– Ce-i?

– Swallow! Doamna locotenent! Am lăsat-o în biroul autorității miniere.

Mike se împletici spre clădire. Șeriful îl urmă îndeaproape, cu arma pregătită de tragere. După explozie, nu se mai vedea nici urmă de jivinele-câini.

Mike o găsi pe Swallow cu capul privind în jos, o mână strângând cuțitul de luptă, iar cealaltă încheștată puternic de marginea dușumelei rupte. Șeriful privi în birou și spuse:

– Băiete!

Fusese un avertisment.

– Dă-mi o mână de ajutor, îi ceru Mike și o apucă pe femeie de mână în care ținea cuțitul. Putem să o ridicăm încoace... O, Dumnezeu!

Emily Jameson Swallow nu mai exista de la brâu în jos. Corpul i se termina în fâșii rupte de carne, iar câteva vertebre atârnav din coloana frântă precum măgelele pe un șirag rupt.

– O, Dumnezeu!

Mike dădu drumul bucății de cadavru. Căzu în groapă, scoțând un zgomot care îl îngreșoșă. Și pe lângă zgomotul mormanului de carne slinoasă se mai auzi și altceva mișcându-se acolo jos.

Mike se prăbuși în genunchi, se aplecă deasupra gropii și își vărsă mațele. Apoi încă o dată și încă o dată, până când nu mai scoase decât fiere uscată. Capul îi vâjâia și se simțea de parcă i-ar fi sorbit cineva tot sângele din creier.

– Nu vreau să te întrerup, se auzi Raynor, dar cred că trebuie să plecăm. Cred că doar le-am scos din luptă unul dintre ofițeri. Le-am fragmentat căpitanul, dacă mă înțelegi. Dar se regroupează. Am face mai bine să plecăm. Am un motor afară.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Îmi pare rău pentru prietena ta.

Mike acceptă tăcut scuzele, cu stomacul făcând o ultimă încercare să își golească tot conținutul.

Apoi reuși să respire amar.

– Mda. Și mie.

CAPITOLUL 6

RIZOM

Războiul pare ușor de înțeles pe hârtie. Atât de distant și de academic dacă îl prezinți negru pe alb. Chiar și știrile video au o manieră rece, detașată, care obligă spectatorul să nu perceapă cu adevărat oribilitatea adevărului.

Vorbim firește doar de un filtru de sănătate mintală, care le permite celor care urmăresc știrile să separe faptele și cifrele de groaznică realitate. De aceea cei care conduc armatele își pot trimite soldații să îndeplinească tot felul de misiuni teribile la care nici un om sănătos la cap nu s-ar gândi dacă ar trebui să îi privească pe ceilalți în ochi. Acesta este, de altfel, unul dintre motivele pentru care liderii nu se uită în ochii celorlalți.

Dar când ajungi să te confrunți cu moartea, când ajungi să te confrunți cu situația în care ucizi sau mori, atunci totul se schimbă.

Filtrele se înfundă, iar tu trebuie să faci față nebuniei mintale într-un mod direct și conștient.

(DIN MANIFESTUL LUI LIBERTY)

– ĂSTORA LI SE SPUNE ZERGI, ÎI EXPLICĂ ȘERIFUL RAYNOR urcându-se pe motoglisor. Ălora mai mici li se spune zerglingi. Ăla ca un șarpe pe care l-am spulberat cu grenada se numește hidralisc. Par să fie un pic mai deștepti decât ăia mai mici.

Deși încă își simțea gura de parcă făcuse gargară cu apă scoasă din canal, Mike întrebă:

– Cine le spune așa? Cine le-a dat numele de zergi?

Raynor răspunde:

– Infanteriștii. De la ei le-am auzit și eu.

– Bănuiam. Infanteriștii aceștia menționează ceva și despre niște creaturi cărora le spun protoss?

– Mda, răspunde Raynor în timp ce îl asigură pe Mike cu centura pe locul din spate. Ția au vase strălucitoare și au distrus Chau Sara. Posibil să vină și încoace, după câte am înțeles. De aceea se calcă lumea în picioare spre ieșiri.

– Crezi că sunt unii și aceiași?

– Habar nu am. Tu?

Mike ridică din umeri.

– Le-am văzut navele deasupra planetei Chau Sara. M-ar surprinde să descopăr creaturile astea de aici la timona lor. Poate sunt doar aliați? Sau sclavi?

– Posibil. Oricum, mult mai bine decât alternativa.

– Care ar fi alternativa?

– Să fie inamici, răspunde omul legii și porni generatorul principal al motoglisorului. Ar însemna un mare dezastru pentru oricine s-ar găsi prins la mijloc.

Făcură înconjurul orașului mort Anthem pentru ultima oară. Liberty înregistrează devastările cu aparatul lui de comunicații, în timp ce Raynor trăgea grenade demolatoare în structurile de lemn. Lăsară în urma lor un morman de resturi fumegânde.

Raynor îi explică pe drum că el făcea parte dintr-un pluton de cercetare aflat la dispoziția unui grup de refugiați. Numai oameni din guvernul local. Ajunseseră la câteva poște depărtare, îndreptându-se spre un loc numit Stația de Alimentare cu Apă.

– Eu știu o tabără de refugiați la vreo trei poște în direcție opusă, spuse Mike arătând în spate. Nu vă îndreptați într-acolo?

– Nu. Am primit o înștiințare că la Alimentarea cu Apă ar fi ceva necazuri, așa că am pornit într-acolo să cercetăm.

– Nu se pomeneste deloc de vreo tabără de refugiați în înștiințare? întrebă Mike.

– Deloc. Sigur, pare *evident* că trupele Confederate vor ca întreaga populație planetară să se învârtă de colo-colo ca niște găini proaste fără capete.

– Mi-a mai spus cineva același lucru chiar înainte să plecăm încoace.

– Oricine ți-ar fi spus la fel, aprobă Raynor, avea capul acolo unde trebuie.

Plutiră lin peste terenul dificil, Raynor schimbând cursul doar pentru a ocoli obstacolele mai mari. Motoglisorul din clasa Vultur era un repulsor cu botul lunguiet, a cărui tehnologie de glisare îl menținea la aproximativ treizeci de centimetri deasupra pământului. Computerul de bord și senzorii montați în bot aveau grijă să ignore pietrele mai mici și tufișurile, pentru a-l păstra la același nivel.

Asigurat cu centura pe locul din spate, Mike căzu pe gânduri: *Ar trebui să fac și eu rost de o mașinărie ca aceasta... Și măcar de o armură decentă de luptă.* Îi veni iar în minte imaginea lui Swallow și se întrebă cât i-ar mai fi fost de frică dacă ar fi venit echipată în coconul ei protector de neoșel.

Cam într-o oră ajunseră din urmă grupul de refugiați din care făcea parte Raynor. Șeriful avea dreptate: această adunare cuprindea oamenii din guvern, trimiși convenabil în pustietate la ordinele infanteriei. Mike și-l imagină pe colonelul Duke bucurându-se enorm atunci când a emis *acest* ordin. Coloana se oprise, iar Raynor acostă una dintre gărzile din ariergardă, un soldat din trupele coloniale, echipat în armura CMC-300.

– A apărut ceva inopinat drept înainte, le explică soldatul. Arată ca un post de comandă mai vechi.

– Unul de-al nostru? se interesă Raynor.

– Cam așa. Nu era trecut pe nici una dintre hărțile regiunii. Am trimis restul plutonului de cercetare să inspecteze locul.

Raynor se răsuci pe locul lui.

– Vrei să cobori? îl întrebă el pe Mike.

– Poate, răspunse Mike. Dar dacă tot trebuie să umblu pe aici, vreau să îmi arunc și eu o privire. Aceasta îmi este meseria și datoria.

Se gândi ce pățise în Baza Anthem și dintr-odată nu mai avu încredere în clădirile vechi.

Raynor mormăi o încuviințare și dădu bice motoglisorului. Urcară o colină dincolo de care găsiră postul de comandă.

Michael știa la ce trebuie să se aștepte când era vorba de un post de comandă. Erau omniprezente, chiar și pe Tarsonis. Niște calote pline cu tot felul de computere și senzori, un pic mai mult decât niște mici fabrici automatizate care scoteau pe bandă rulantă mașinării și utilaje de construcție pentru lucrul în mină. Nu aveau nici personal foarte mult, nici cine știe ce apărare. Un inginer genial le dotase de-a lungul vremii cu niște turbojeturi sub structură, pentru a fi mutate ușor acolo unde ar fi fost nevoie din nou de ele. Sigur că dacă trebuia să fie mutate, atunci tot procesul tehnologic trebuia mai întâi oprit total.

Cel de aici era, cum să spun, diferit. Părea să fie turtit pe o parte. Dar nu distrus din afară, ci cumva micșorat dinăuntru, ca un măr uitat prea mult timp afară în soare. De-a lungul pereților crescuseră măceși și viță sălbatică. Rânduiți într-un semicerc împrejurul construcției, forțele coloniale – trupele locale echipate în armuri verzi prea uzate – se apropiau precaut.

– Nu am mai văzut niciodată așa ceva până acum, exclamă Raynor. Cu atâtea buruieni. Ca să ajungă să arate atât de rău, ar fi trebuit să zacă aici încă dinainte de a se înființa colonia.

Mike privi pământul de la baza postului de comandă. Arătă cu mâna.

– Ia privește acolo!

– Ce anume?

– Pământul. Este acoperit cu mizeria aceea gri de jur-împrejur. Am găsit la fel în Anthem înainte să ne atace zergii.

– Crezi că are legătură?

– O, da! dădu Mike hotărât din cap.

– Atunci este suficient pentru mine, spuse șeriful și deschise comunicația montată pe motoglisor. Clădirea aceea este infestată cu zergi, băieți! Haideți să le dăm pe cârcă!

Mike își porni și el aparatul de înregistrat și adăugă:

– Spune-le să fie atenți la zerglingi. Aștia sapă tuneluri sub pământ.

Nu trebui să mai transmită avertismentul. Pământul se căscă în fața postului de comandă și scuipă afară două grupuri de jivine-câini. Forțele coloniale erau deja pregătite și le culcară la pământ imediat ce apărură. Zerglingii nu avură nici cea mai mică șansă, fiind reduși la niște mormane inerte de carne tocată chiar din prima salvă. Reușind să respingă prima amenințare, miliția locală trase grenade incendiare în interiorul postului de comandă. Clădirea începu să ardă.

Raynor rămase pe motor, trăgând grenade demolatoare cu un lansator scurt și gros până când acoperișul clădirii se desfăcu precum coaja unui ou. Mike văzu atunci perfect scena din interior: întreaga structură nu era altceva decât o rețea de vițe pestilențiale, un amestec de portocaliu, verde și violet. Saci embrionari ascunzând în ei niște *proto-ceva-uri* atârnav de-a lungul unui perete. Țipau atunci când gloanțele pătrundeau în ele.

– Înregistrezi toate acestea? întrebă Raynor văzând acoperișul cedând și prăbușindu-se peste resturile fumegânde ale clădirii infestate.

– Da.

Când se încheie totul își închise aparatul de înregistrat.

– Acum așa avea nevoie să mă conectez undeva ca să îmi pot trimite materialul.

Raynor zâmbi.

– Doar ți-am spus, grupul acesta de refugiați sunt oameni din guvern. În cazul în care cineva pe aici ar trebui să aibă un sistem ca lumea de comunicații, atunci ei sunt aceia.

Șeriful Raynor avea dreptate. Refugiații chiar aveau o legătură mai mult decât adecvată, care în vremuri normale ar fi fost chiar perfectă. Când se conectă, Mike observă că în întreaga lume sistemul începea să cedeze, părți extinse de peste tot își întrerupeau pur și simplu transmisiile. Apăruseră găuri evidente în cadrul rețelei și un nivel foarte ridicat de zgomot. Întocmai ca și fermele, rețeaua de comunicații era ignorată în mod forțat, având repercusiuni imediate.

Încropi o poveste cât de cât coerentă, întrebându-se ce va fi eliminat de către cenzorii militari înainte să fie retransmisă către UNN, și de acolo ce va mai fi schimbat de către Handy Anderson. Indiferent însă, populația locală și spectatorii din Confederație aveau nevoie să afle ce se petrecea aici.

Scrise un comentariu despre tabăra de refugiați, lăsând însă la o parte altercația dintre Swallow și Kerrigan. În schimb, descrie în detaliu, situația din Baza Anthem, oferind înregistrări cu distrugerea postului de comandă. Încheie cu o notă în care dezvăluia că postul de comandă nu se afla trecut pe nici una dintre hărțile coloniale, informație pe care era sigur că o vor scoate cenzorii dacă simțeau nevoia să scoată totuși ceva.

Era convins, de altfel, că vor lăsa imaginile în care bravii militari coloniali secerau jivinite zergling. Acțiunile triumfante ca acestea primeau întotdeauna note mari din partea cenzorilor militari.

Cât timp materialul se trimitea în rețeaua generală, Mike își scutură mantaua de praful portocaliu. Apoi îl căută pe Raynor în cortul popotei. Omul cu părul ca nisipul îi oferi un pahar cu cafea. Băutura era de categoria militară B – adică fiartă până se îngroșa zațul din ea și ulterior răcită. Parcă bea un asfalt moale.

– Ți-ai trimis reportajul? îl întrebă omul legii.

– M-hm, îi răspunse Mike și zâmbi. Chiar mi-am amintit cum se scrie corect numele tău.

– Tu ești bine? îl întrebă Raynor.

Sunase mai mult „tejbine”. Mike ridică din umeri.

– Rezist. Scrisul mă ajută să trec peste momentele grele.

– Ai mai văzut morți înainte, așa-i?

Mike ridică iar din umeri.

– Pe Tarsonis? Sigur. Împușcături aiurea. Sinucideri. Crime între găști și accidente auto. Chiar unele chestii care ar rivaliza cu trupurile acelea atârinate în tavernă.

Inspiră adânc.

– Dar admit, niciodată nu am mai văzut așa ceva. Ca felul în care a murit doamna locotenent.

– Da, este greu când ai vorbit cu victima cu câteva clipe înainte să se întâmple, îl consolă Raynor sorbind încă o gură de asphalt. Și mai ales când se întâmplă atât de brutal. Dar ca să știi, răspunsul este nu, nu ai fost tu de vină.

– De unde știi că nu? întrebă Mike dintr-odată iritat.

Chiar se gândea la lucrul acesta: se simțea responsabil pentru că el o târâse pe Swallow până în Anthem ca să moară acolo.

– Știu pentru că sunt șerif. Deși nu am văzut nici eu ceva asemănător cu ce s-a întâmplat în Baza Anthem, am trecut prin situații în care unii oameni scapă cu viață iar alții mor. Iar cei care trăiesc se simt întotdeauna vinovați pentru că au rămas în viață.

Mike rămase tăcut o vreme.

– Atunci ce-mi recomanzi, doctore Raynor?

Raynor ridică și el din umeri.

– În general cam ceea ce faci. Vezi-ți de viață mai departe. Fă ceea ce trebuie să faci. Nu te lăsa doborât. Viața îți dă câte o lovitură, dar tu trebuie să știi să-ți revii repede.

Mike aprobă.

– Știi, dacă tot trebuie să-mi văd de viață mai departe, îmi doream foarte mult un lucru.

– Care ar fi...?

– Să învăț să folosesc armura de luptă. Am avut șansa și am refuzat când zburam cu flota, și de atunci tot regret. Se pare că ar fi una dintre tehnicile de supraviețuire pe aici.

– Într-adevăr, așa este, aprobă Raynor privindu-l pe reporter peste paharul cu cafea. Mda, cred că avem un costum de rezervă din clasa două sute. Iar aici vom mai zăbovi până când primim vești de la infanteriști. Așa că ar putea fi un moment prielnic să înveți.

O jumătate de oră mai târziu, Mike stătea complet echipat în fața cortului popotei. Le trebuieră zece minute să găsească costumul prin

tot bagajul pe care îl duceau cu ei refugiații, și alte douăzeci să îl îmbrace cum trebuie. Știa că Swallow putea să se echipeze în costumele ei în trei minute, maxim. *Mergi de-a bușilea înainte să stai pe picioare*, își spuse Mike pentru sine.

Costumul în sine era similar cu cele autoportante pe care le aveau în dotare membrii echipajului de pe *Norad II*. Invulnerabil la focul armelor de calibru mic, cu sistem limitat de susținere a vieții (față de costumele complete pentru ieșit în spațiu pe care le aveau infanteriștii) și blindaj de bază împotriva atacului chimic, biologic și nuclear. Era totuși un model mai vechi decât echipamentul infanteriei, practic o relicvă. Aparent oamenii legii de aici primiseră ceva „ajutoare” din partea guvernului Confederat.

Costumul complet îi creștea înălțimea lui Mike cu treizeci de centimetri, cizmele imense având încorporate în ele propriile computere de stabilizare care să îl mențină vertical. Își simțea bazinul destul de presat între picioare, până când Raynor îi arată unde trebuie să acționeze pentru a-și ridica sprijinul pentru picioare. Costumul putea fi izolat, funcționând nu mai puțin de șapte zile, timp în care își recicla propriile resturi. O senzație teribilă pe care deocamdată Mike nu își dorea să o încerce.

Și umerii erau mai groși, adăpostind în ei muniție de rezervă și rețele de senzori. Rucsacul din spate era un aparat mai mare de aer condiționat, necesar pentru a extrage surplusul de căldură din corp. Modelele mai avansate erau dotate și cu filtre pentru a reduce zgomotul și radiațiile de căldură, dar acesta era un model antic, uzat și recondiționat de multe ori.

În unele locuri stătea cam strâns, în special în benzi late pe brațe și pe picioare. În alte locuri stătea mai larg și desfăcut.

– Părțile mai strânse pe corp fac parte din sistemul de autorecuperare, îi explică Raynor în timp ce îl închidea în costum. Dacă primești o lovitură serioasă în braț sau în picior, costumul se sigilează singur într-un garou. Rana rămâne, dar restul corpului rezistă.

– Parcă am niște găuri sub brațe, comentă Mike.

– Păi da, l-am primit și noi din surplusul infanteriei. Acolo se montau rezervele de stimulenți. Noi cei din miliția colonială nu le folosim. Prea multă lume ajunge să devină dependentă de droguri.

Închise ultimul zăvor și îl sigilă pe Mike înăuntru. Reporterul se legănă într-o parte și în cealaltă, ca o țestoasă pe papainoage. Raynor era îmbrăcat și el cu propriul costum, la fel de uzat și de peticit. Omul legii dădu din cap sub viziera deschisă și îi explică mai departe:

– Armura oprește cele mai obișnuite arme de foc, deși o carabină electrică poate pătrunde prin ea. De aceea, militarii din linia întâi sunt dotați cu automate C-14 impaler, mitraliere gaussiene de asalt care trag cu proiectile de opt milimetri.

– Acum ce fac?

– Acum mergi! îl îndemnă Raynor.

Și alți soldați îl priveau acum, iar la ieșirea din popotă se forma o mică gloată de oameni. Omul legii îl îndemnă din nou:

– Hai, mergi!

Mike privi indicațiile pe care le vedea pe marginea vizorului. Citise manualele de funcționare mai devreme, pe navă, și ținea minte că luminițele acelea mici însemnau că totul era în ordine. Făcu un pas înainte.

Se așteptase ca pasul să fie greu de făcut, ca și cum ai scoate piciorul dintr-o baltă de nămol, din moment ce avea de ridicat greutatea enormă a cizmei. În schimb, piciorul controlat de senzori și susținut de o tonă de ligamente din cabluri se ridică mai sus de talie. Pășind prea sus, Mike se dezechilibra și se aplecă spre spate. Servomotoarele scârțâiră drept răspuns, iar el se roti, căzând cu zgomot pe o parte.

Raynor își duse o mână la față, încercând să pară înțelegător, dar de abia acoperindu-și rânjetul vesel care îi înflorea printre degete. Mike observă că alți soldați din miliția locală schimbau bani între ei. *Grozav, acum ăștia pariază pe mine*, se gândi Mike. Indicatoarele de pe vizor străluceau intermitent, colorate în galben. Le privi, consultă

mental manualul de utilizare și decise că acum indicațiile însemnau: *Hei, tontule, ai căzut ca un pietroi.*

– Îmi dai o mână de ajutor? ceru Mike.

– Mai bine încerci să te ridici singur, îi răspunse Raynor pe un ton vesel.

Minumat, se gândi Mike, rostogolindu-se încet până ajunsese pe burtă. Își dădu seama că se poate ridica dacă se împinge doar cu o mână, dar ca să își aducă picioarele uriașe sub el era o sarcină mai dificilă. Până la urmă se ridică singur aproape la verticală.

– Bun! îl felicită Raynor. Acum mergi! Hai, încearcă!

Mike încercă să își târșăie picioarele, iar armura răspunse și se târî înainte, stârnind praful portocaliu. Își târșăi picioarele câțiva metri, se întoarse apoi încă trei metri. După a doua întoarcere prinsese deja destulă încredere încât să încerce să facă pașii cum trebuie, astfel că atunci când nu mai căzu, porni să meargă normal. Indicatoarele de pe vizor luminau din nou verde, iar el răsufală ușurat că nu stricase costumul. Se felicită în gând și pentru faptul că nu făcuse prea multă bășcălie de recruții de pe *Norad II* în timpul instrucției.

Raynor se duse spre colegii lui din miliție și luă de la careva o mitralieră gaussiană. I-o întinse lui Mike, iar mâna sa metalică strânse perfect mânerul mai mare. Mânerul mai mic pe care îl foloseau combatanții neechipați în armură se folosea pentru a păstra țeava armei dreaptă și fixă pe traiectorie. În armură, Raynor o ridicase cu ușurință.

– Trage un foc spre stânca aceea, îl îndemnă el pe reporter abia reținându-și zâmbetul.

La început, Mike se gândi că șeriful se amuza doar de mișcările lui, dar când ridică arma, se gândi imediat la ce avea să urmeze. Țestoasa blindată pe papainoage se pregătea să tragă cu arma.

– Ia stai puțin, se opri el. Cum se comportă chestia asta la recul?

Raynor se răsuci spre ceilalți soldați din miliția locală.

– Ați văzut? V-am zis eu că este mai isteț decât pare!

Câțiva dintre oameni își scoaseră portofelele. Raynor îi spuse apoi lui Mike:

– Te încordezi și iei o poziție cu picioarele depărtate. Costumul cunoaște manevra. Va compensa de-a lungul brațului care ține arma.

Mike se întoarse cu fața spre stâncă, se încordă și trase o salvă scurtă. O rafală de gloanțe metalice erupse din țeava mitralierei și penetră stâncă. Schije din piatră zburară pretutindeni, iar Mike văzu că cioplise o cicatrice urâtă de-a latul stâncii.

– Nu a fost rău deloc! exclamă Raynor, zâmbind acum cu toți dinții. Iată un pietroi care se va gândi mai bine înainte să atace oamenii buni cu frică de Dumnezeu.

Mike simți că i se ridică o greutate de pe umeri. Swallow murise, iar niște xenomorfi ciudați umblau prin pustietatea plină cu refugiați. Dar măcar el făcea ceva în privința lor.

În ceea ce îl privea pe reporter, făcuse astăzi un prim pas important și blindat.

Evacuații din grupul lui Raynor trebuiau să rămână pe loc până îi contactau infanteriștii. Mike a considerat că poate să mai petreacă o zi în compania lui Raynor și a camarazilor lui, poate chiar două zile, apoi fie să se întoarcă înapoi în oraș împreună cu trupele Confederate, fie să își caute singur un transport. Ce naiba, de îndată ce știrea despre lupta dintre milițiile coloniale și zergi va ajunge în buletinele locale, grupul lor ar putea fi chiar împins înainte pe lista de așteptare.

Nu și-a mai bătut capul cu reportajul pe care îl trimisese până în după-amiaza zilei următoare, atunci când au venit trupele de infanteriști.

S-au revărsat din cerul portocaliu ca niște bocanci de metal. Aeroavele Confederate de desant s-au poziționat în jurul taberei de refugiați în cele patru colțuri ale punctelor cardinale, pentru a preveni orice tentativă de scăpare. Imediat ce au coborât la sol, din ele au ieșit plutoane de infanteriști echipați complet de luptă, acompaniați de liliecii de foc, trupe speciale înarmate cu aruncătoare de flăcări cu generatoare

de plasmă. Un singur Goliath a pășit din burta unei aeronave de desant și s-a poziționat de pază la capătul cel mai îndepărtat al taberei.

Infanteriștii au înconjurat rapid tabăra și au pătruns în mijlocul refugiaților. Oriunde întâlneau trupele coloniale, le cereau să se dezarmeze și să se predea. Surprinși și nesiguri de ce se întâmplă, coloniștii s-au conformat.

Mike, îmbrăcat acum cu hainele sale civile și mantaua lungă, se îndrepta spre cortul lui Raynor. Ajunse acolo chiar în timp ce șeriful se răstea la ecranul video.

– Nu sunteți în toate mințile?! Dacă nu am fi *ars* din temelii fabrica aia nenorocită, întreaga noastră colonie putea să fie cوتropită! Mai bine vedeți de ce ați întârziat voi atâta până să veniți încoace...

– Uite ce este, ți-am cerut cu frumosul prima oară, băiete! se auzi din difuzor o voce cunoscută care îi îngheță sângele lui Mike.

Nu îi vedea figura, dar știa că de partea cealaltă a comunicației se afla colonelul Duke.

– Nu am venit până aici să stau la taclale cu tine. Predă odată armele alea!

Raynor mormăi în barbă:

– Bănuiesc că nu ai fi conducător militar în Confederație dacă nu ai fi un *mare* nemernic.

Doar apoi închise comunicația. Se întoarse spre Mike.

– Mentalitate tipic Confederată. Noi facem toată treaba în locul lor și atunci normal că se oftică pe competiție.

Doi infanteriști echipați complet apărură în cadrul ușii.

– Șerif James Raynor, avem mandat de arestare pentru activități cu caracter trădător...

– Da-da-da, oftă Raynor. Am primit scrisorica de amor de la colonelul vostru.

Își scoase armele de la centură și le așeză pe masă. Imediat armele dispărură.

– Se afla aici și un anume Michael Liberty din partea rețelei Univers News Network când s-a dat atacul asupra postului de comandă, spuse dur unul dintre infanteriști, și se întoarse spre Mike.

– Păi, este chiar... începu Raynor.

– Plecat! interveni Mike ridicându-și legitimația la vedere. Numele meu este Rourke. Din presa locală. Mickey s-a cărat ieri după ce și-a transmis reportajul.

Militarul trecu legitimația printr-un cititor, apoi mormăi. Mike spera ca din cauza întreruperilor în rețea să nu îi apară fotografia lui Rourke. Infanteristul îl informă:

– Domnule Rourke, din acest moment vă aflați într-o zonă interzisă. Trebuie să plecați de îndată.

Raynor exclamă:

– Ce naiba...

Mike îl întrerupse încă odată.

– Bineînțeles, domnule. Am plecat.

Militarul continuă:

– Trebuie să vă reamintesc că sub incidența legii marțiale, tot ce veți comunica despre ce se întâmplă aici va fi revizuit de cenzura militară. Orice comunicare cu caracter trădător va fi raportată, iar scriitorul va fi pedepsit cu maximum prevăzut de lege în aceste condiții.

– Câtă dreptate ai, băi! exclamă Mike. Adică... aveți dreptate, domnule.

Raynor strigă spre Mike:

– Hei, „Rourke”! Mai bine ai lua motorul meu.

Îi aruncă reporterului cheile de la vehicul.

– După cum se vede, eu nu voi mai avea nevoie de el pentru o vreme.

– Sigur că da, șerifule, răspunse Mike.

Fostul om al legii îl privi dur pe Mike.

– Și dacă te mai întâlnești cu licuriciul ăla de Liberty, îl atenționează el hotărât, spune-i că aștept să facă ceva cu toată mizeria asta. M-ai auzit?

– Clar și răspicat! îl asigură Mike. Clar și răspicat.

Chiar și așa, Mike nu își permise să se relaxeze mai devreme de cinci kilometri de tabăra de refugiați guvernamentali. Când plecase, oamenii lui Raynor erau împinși ca vitele în aeronavele de desant. Dacă Duke respecta procedurile standard ale Confederației, atunci urmau să fie închiși în temnița unei cale, sus pe orbită.

Planul inițial al lui Mike fusese să se întoarcă în oraș, să prindă o navă care părăsea planeta, și apoi să îl lase pe Handy Anderson să treacă prin sită detaliile călătoriei sale neautorizate după ce va fi ajuns înapoi pe Tarsonis. Dar ideea de a-l lăsa pe Raynor să putrezească într-o temniță militară îl întorcea pe dos. Șeriful era unul dintre acei bătrâni care păreau să stea confortabil aici în Lumile Îndepărtate, doar că el nu era un soi rău. Plus că îi salvase costițele acolo în Anthem.

Imaginea doamnei locotenent Swallow îi apărură scurt în memorie. Și ea îl ajutase, iar el o lăsase să piară. Indiferent ce spusese Raynor, tot se simțea responsabil. Avea să îl dezamăgească și pe el?

– Eșecul este un cuvânt tare urât, mormăi el pentru sine.

Știa că nu poate să îl lase pe omul legii la mila lui Duke. Când ajunse la marginea orașului, era hotărât să găsească o navetă spre *Norad II* și să o pună parte în parte cu colonelul.

Drace, poate ne va da celule vecine, se gândi el amar.

Orașul era evacuat complet deja, nici măcar cordonul de pază de la intrările principale nu mai exista. Străzile erau ciudat de pustii și nici alți militari confederați nu se zăreau. În timp ce se deplasa pe străzile goale, Mike se întrebă ce se întâmplase cu mulțimea de jurnaliști de la cafenea. Oare mai erau acolo sau fuseseră și ei evacuați în vreo groapă de gunoi din pustietate?

Se auzi un *Zdum* și motoglisorul de tip Vultur vibră sub el. Privi înapoi și văzu un alt Vultur care se apropiase de el și îi izbise bara din spate. Prin sticla polarizată a parbrizului, Mike văzu că silueta îi făcea semn cu degetul orientat spre cască. Semnul universal pentru „deschide radioul, cretinule”.

Mike apăsă comutatorul de pe unitatea de comunicație și Sarah Kerrigan apăru imediat pe ecran.

– Vino după mine! spuse ea.

– Încerci să mă omori?

– Pui o întrebare tâmpită, ținând cont că ești deja mort.

– Poftim?! exclamă Mike uimit.

– S-a dat un comunicat acum o oră. Se spunea că niște teroriști care au furat generatoare de plasmă și aruncătoare de flăcări au prăjit un autobuz plin cu reporteri. Au identificat ulterior victimele după legitimații. Felicitări, ai obținut un loc fruntaș în pomelnic.

– Doamne, Dumnezeu!

Mike simți cum i se strânge stomacul. Rourke avea legitimația lui. Ideea că scandalul generat de corupția din construcții de pe Tarsonis îl ajunsese din urmă, tocmai până aici, îi fulgeră subit în minte. Kerrigan râse.

– Nu este vorba despre nici un scandal al materialelor de construcții de pe Tarsonis, reporterașule. Cineva de aici te vrea mort. Ați aflat prea multe, domnule Liberty.

Mike simți un alt mare gol în stomac.

– Ce vrei să spui cu asta?

Frustrarea își făcu loc prin intercomunicație.

– Vreau să spun că reportajul tău de pe teren a dăruit coșmelia în capul trupelor locale. Că ele luptă împotriva rasei zerg, iar infanteriștii nu. Este un fapt cât se poate de dureros, așa că Duke a ordonat arestarea trupelor locale și trimiterea lor pe orbită. El vrea ca locul acesta să rămână fără apărare. Nu îți este clar? Dacă într-adevăr vrei să îi ajuți pe localnici, vino după mine.

Mike dădu din cap.

– Și dacă refuz?

– Te dau jos de pe motoglisor și te trag cu forța după mine, mârâi intercomunicația. Frate, dar conduci ca o mămăiță!

Spunând acestea, Kerrigan accelără, îl depăși, apoi coti spre stânga. Liberty o urmă, dintr-odată dureros de conștient că lua curbele mult prea larg.

Se îndreptau spre un cartier plin de depozite și fabrici, multe dintre ele devenite de curând doar niște hale goale. Vulturul lui Kerrigan se strecură prin ușa deschisă a uneia. Mike intră și el după ea, iar Kerrigan coborî ușa în spatele lui.

– A fost foarte periculos să mă ciocnești așa subit, comentă Mike dându-se jos de pe motoglisor. Probabil că te consideri o motoristă foarte bună.

– Chiar sunt. Și mai sunt și o foarte bună cuțitară. Și trăgătoare, de asemenea. Ce-ai făcut, l-ai furat? întrebă ea apoi, arătând cu capul spre motoglisor.

– L-am primit de la un prieten.

– Prietenul tău l-a cam uzat înainte de vreme. Aici este un loc sigur. Mai am un lucru de făcut înainte să continuăm.

Înainte ca Mike să poată reacționa, Kerrigan întinse o mână și îi apucă legitimația de la gât. Cu o singură mișcare lină o aruncă în aer, scoase un laser portabil și arse cardul în zbor. Rămășițele topite căzură împrăștiate pe podeaua de ciment.

– Credem că legitimațiile astea pot fi urmărite. Așa s-ar explica, de fapt, ce a pățit tipul care avea legitimația ta originală. Până la urmă or să își dea seama că au lăsat un reporter în viață, și atunci vor veni încă o dată după tine. Acum vino încoace. Trebuie să pregătesc un echipament.

Se răsuci pe călcâie, lăsându-l pe Mike să facă singur clăbuci la gură. Se apucă să mute niște echipamente undeva în spatele halei.

– Uite ce este, te-ai convins că nu poți avea încredere în trupele lui Duke deocamdată, așa că măcar ascultă și versiunea mea, bine?

Se aplecă să verifice niște cabluri. Mike recunoscuse imediat echipamentul.

– Ăsta-i un emițător holografic!

– Cel mai bun model! se laudă Kerrigan zâmbind. Comandantul meu a avut mare noroc să pună mâna pe cele mai bune echipamente.

– Cele mai bune, într-adevăr, dacă îți permite să îți angajeze propriii lui telepați.

Kerrigan îngheță pentru o fracțiune de secundă, suficient cât să îl facă pe Mike să zâmbească.

– Mda, ce să zic, mormăi ea. Nu prea îmi reușește să ascund *asta*, nu?

– Eram dispus să cred că ești un mare fan al meu, îi răspunse Mike, dar ca să dai peste mine ca din *întâmplare* în timp ce intram în oraș, chiar și pentru mine a fost *prea mult* să înghit. Dar credeam că doar soldații fantomă ai Confederației erau telepați.

– Păi, am făcut parte din trupele acelea odată. M-am săturat și am plecat.

– Nu trebuie să fiu vreun telepat ca să îmi dau seama că mai este și altceva la mijloc în povestea ta.

Mike ridică din umeri într-un fel dezarmant, apoi adăugă:

– Doar nu este o meserie din care poți ieși la pensie. Știam, de asemenea, că telepații au implantați niște inhibitori care să ne protejeze pe noi, oamenii normali.

– Este tocmai invers, îi explică femeia cu un ton amar în voce. Inhibitorii țin la distanță de mine gândurile tale răutăcioase. Este foarte greu când știi că toată lumea din jurul tău este lipsită de încredere într-o oarecare măsură.

Îl privi dur pe Mike, cu ochii săi verzi fulgerând.

– Baia este în colțul ăla din spate. Nu, nu are o fereastră prin care să te poți strecura afară. Nu vreau să te împușc în genunchi ca să te țin aici, dar să știi că sunt capabilă.

– De ce tocmai eu? mormăi Mike pe când se îndrepta spre budă.

– Pentru că tu, prostule, îi strigă Kerrigan de departe, ești foarte important pentru noi. Acum du-te, pudrează-ți nasul și vino înapoi aici.

Când se întoarse Mike de la closet, femeia roșcată terminase de montat emițătorul holografic. Avea o placă de proiecție întregă, și totuși încăpea în doar două valize.

– Nu este deloc, să știi, spuse ea când îl simți apropiindu-se.

– Nu este un avantaj pentru un reporter să poată citi gândurile? prinse Mike din zbor modul de a discuta cu un telepat.

– Deloc, dădu Kerrigan din cap. Ceea ce aflu în mare parte sunt gânduri de suprafață, dar chiar și acelea sunt destul de nesincere. Nevoi animalice și alte porcării și secrete. La naiba, toată viața mea a fost plină de secrete. Te îmbătrânește mult prea repede.

– Îmi pare rău, spuse Mike fără să știe dacă într-adevăr simțea așa.

– Da, îți pare rău. Doar că nu știi că într-adevăr îți pare rău. Și nu, nu am țigări. Hai să-i dăm drumul!

Apăsă un comutator și vorbi încet în microfon. Placa de jos a emițătorului holografic vibră, apoi o aură umanoidă se formă în lumină. Părea să fie cioplită chiar din lumină, un bărbat masiv, cu umeri largi, îmbrăcat într-o uniformă oarecum militară. Figura era accesoriată cu niște sprâncene stufoase, un nas zbârcit, o mustață imensă și o bărbie ascuțită. Părul negru era străbătut de șuvițe gri, dar părea mai mult brunet decât grizonant.

Mike îl recunoscuse imediat din pozele tipărite pe afișele cu urmăriti general împrăștiate prin Confederație.

– Domnule Liberty, mă bucur teribil că ați putut să veniți alături de noi! îl salută figura strălucitoare. Numele meu este Arcturus Mengsk, liderul grupării Fiii lui Korhal. Aș vrea să vă propun să vă alăturați nouă.

CAPITOLUL 7

ARANJAMENTE

Arcturus Mengsk. Iată un nume sinonim cu teroare, trădare și violență. Un exemplu viu al expresiei „scopul scuza mijloacele”. Asasinul Confederației Omului. Eroul planetei explodate Korhal IV. Regele universului. Un barbar sălbatic care nu a permis ca să îi stea vreodată cineva sau ceva în cale.

Și totuși, poate fi în același timp fermecător, erudit și inteligent. Când te afli în prezența lui simți că te ascultă cu adevărat, că opinia ta contează pentru el, că devii cineva important dacă ești de acord cu el.

Este uimitor. M-am întrebat mereu dacă oamenii de talia lui Mengsk nu cumva și-au creat în jurul lor propria realitate, ca o bulă în care dacă intri ești brusc teleportat într-o altă dimensiune unde drăcoveniile pe care le spui și le faci încep dintr-odată să aibă un înțeles.

Cel puțin, acesta a fost efectul pe care el l-a avut întotdeauna asupra mea.

(DIN MANIFESTUL LUI LIBERTY)

SILUETA STRĂLUCITOARE FĂCU O SCURTĂ PAUZĂ, APOI întreabă:

– S-a întâmplat ceva cu transmisia noastră, locotenente?

Kerrigan îi răspunse:

– Vă auzim clar și răspicat, domnule.

– Domnule Liberty, puteți să mă auziți? întreabă din nou Arcturus.

– De auzit, te aud, răspunse Mike, însă nu știu dacă pot să cred ce aud. Ești cel mai dușmănit om din Confederație.

Arcturus Mengsk chicoti și își împreună mâinile peste burta lată, plină de mușchi.

– Mă onorați, dar trebuie să precizez că sunt cel mai dușmănit om doar printre elita Confederației. Acea elită care și-a făcut un scop în viață din a-i ține pe toți ceilalți la respect. Cei care aleg să gândească altfel sunt exilați. Eu am supraviețuit exilului și din această cauză am devenit un pericol pentru ei.

Cuvintele lui Mengsk îl unseră la inimă pe Michael Liberty precum mierea caldă. Atitudinea și vocea bărbatului țipau a politician la fiecare mișcare. Iată o creatură de om care putea să se simtă ca acasă în Consiliul Local din Tarsonis sau printre pensionarii fandosii ai Vechilor Familii din Confederație.

– Știi o mulțime de reporteri care ar vrea să vorbească cu tine, spuse Mike.

– Vă numărați printre ei, să sper? Sunt un admirator entuziast al articolelor și transmisiilor dumneavoastră de ani de zile. Trebuie să admit că am fost surprins să vă văd numele ilustru atașat la niște simple reportaje militare.

Mike ridică din umeri.

– S-a datorat unor circumstanțe scuzabile.

– Da, bineînțeles, îl susținu Mengsk și încă un zâmbet îi răsări sub mustața stufoasă și ușor grizonantă. La fel de scuzabil, mă tem că modul meu de viață vagabond nu ne-a permis să pregătim un interviu în condiții optime. De câte ori am reușit să pregătim unul, ne-au stricat apele cei din Confederație. Cred că înțelegeți la ce mă refer.

Mike se gândi la Rourke, care murise purtând legitimația sa de presă, și la oamenii lui Rourke, închiși în temnițele infanteriei de pe orbită, și la refugiații care așteptau în zadar niște nave de transport ce păreau să nu mai vină niciodată. Aprobă din cap.

– Sunt conștient că reputația mă precede, Michael.

Mengsk se opri brusc.

– Pot să îți spun Michael?

– Dacă ții cu tot dinadinsul.

Încă un zâmbet discret.

– Trebuie să îți spun că îmi merit pe deplin reputația. În lumina celor exprimate de Confederație sunt un terorist, un agent al haosului pornit împotriva vechii orânduiri. Sunt fiul lui Angus Mengsk, primul care a condus revolta poporului de pe Korhal IV împotriva Confederației.

– Și care a plătit cu distrugerea planetei.

Arcturus Mengsk se întristă.

– Așa este, iar eu le port fantomele cu mine în fiecare zi a vieții mele. Au fost etichetați rebeli și revoluționari de către Confederați, dar, după cum bine știi, celor victorioși le revine întotdeauna luxul de a scrie istoria.

Mengsk făcu o pauză, dar Mike nu interveni, nici să fie de acord și nici să îl contrazică. Într-un târziu, Mengsk continuă:

– Nu îmi cer scuze pentru acțiunile întreprinse de Fiii lui Korhal. Măinile mele sunt pătate cu mult sânge în urma acestor acțiuni, dar încă mai am mult până să egalez cele 35 de milioane de vieți pe care le-a revendicat Confederația pe Korhal IV.

– Ți-ai stabilit deja un număr țintă? întrebă Mike, parcă așteptând să găsească o slăbiciune în duritatea afișată de politician.

În loc să își iasă din fire sau măcar să încerce să îl contrazică pe reporter cu argumente solide, Mengsk pufni în râs.

– Nu. Nu îmi permit să sper că pot concura cu birocrăția nemiloasă a Confederației Omului. Ei flutură drapelele Bătrânului Pământ, dar nici un guvern din trecut nu ar fi tolerat lipsa de umanitate cu care Confederația își conduce afacerile în mod obișnuit. Iar cei care ridică semne de întrebare sunt fie reduși la tăcere prin violență, fie atrași într-o complicitate rușinoasă prin tot felul de beneficii care le asigură confortul propriu.

– Aștia suntem noi, cei din presă, afirmă Mike și se gândi imediat la biroul lui Handy Anderson care îți dădea borșul pe nas numai când intrai în el.

Arcturus Mengsk ridică din umeri.

– Vi se potrivește și vouă mânușa corupției, dar nu vreau să insist asupra subiectului. Știu că tu, spre exemplu, ești unul dintre rarii indivizi care nu s-au oprit niciodată din a căuta adevărul.

– Atunci, tot efortul de aici – Mike arată spre echipamentul de transmisie și spre Kerrigan – l-ai făcut pentru a pregăti șansa unui interviu?

Iarăși se auzi ușorul chicot.

– Vom avea timp pentru interviuri mai târziu, deocamdată avem treburi mult mai urgente. Cunoști situația refugiaților din pustietate? Mike aprobă din cap.

– I-am vizitat pe câțiva. Au golit orașele, iar oamenii așteaptă acum în pustietate să le trimită Confederația astronave de transport care să îi ia de acolo.

– Și ce ai zice dacă te-aș anunța că nu va veni nici o astfel de astronavă?

Mike clipi, simțindu-se privit dintr-odată cu atenție de Kerrigan.

– Mi-ar veni foarte greu să cred așa ceva. Că vor întârzia, mai merge, dar să abandoneze populația aici?!

– Îmi este teamă că această informație este adevărată, oftă Mengsk.

Mike își dorea acum să poată simți telepatic ce se ascunde sub mantia de politețe și bune maniere a bărbatului.

– Nici o astronavă nu a plecat înapoi. Într-adevăr, Colonelul Duke a fost teribil de ocupat în ultimele zile să dezrădăcineze structura militară de aici, pregătindu-se pentru retragere la prima apariție a rasei protoss sau în eventualitatea unui succes zdrobitor al rasei zerg.

– Ce știi tu despre protossi și despre zergi? întrebă Michael cu asprime.

– Mai mult decât aș fi dispus să admit că știu, zâmbi Mengsk sarcastic. De ajuns să spun că amândouă sunt rase foarte vechi care se dușmănesc una pe cealaltă. Și nici una nu are respect nici cât negru sub unghie pentru rasa umană. Din punctul acesta de vedere, seamănă amândouă cu cei din Confederație.

– I-am văzut și pe zergi și pe protossi la treabă, comentă Mike. Îmi vine foarte greu să cred că vreunii ar avea ceva uman în ei.

– Chiar ținând cont de faptul că planurile Confederației stipulează abandonarea populației pe Mar Sara? Să îi lase pe zergi să îi căsăpească pe sol sau pe protossi să îi vaporizeze din spațiu? Acest sistem nu reprezintă decât un vas uriaș de cultură pentru birocrații de pe Tarsonis, unde pot privi cum se duelează rasele acestea două și să plănuiască astfel cum să își salveze lor pielea. Poți tu, ca om, să stai deoparte și să vezi cum se întâmplă așa ceva?

Mike se gândi la curcubeiele radiante, mortale, de pe suprafața planetei Chau Sara.

– Ai pregătit o soluție, spuse reporterul ca o afirmație și nu ca o întrebare. Iar această soluție mă implică cumva pe mine.

– Sunt un om cu resurse enorme, dar nicidecum nelimitate, recunosc Arcturus Mengsk vorbind dintr-odată cu intensitatea unei furtuni care se apropie. Am trimis propriile mele cargoboturi să încarce cât mai multă lume din sistem. Kerrigan a localizat grosul taberelor și a răspândit suficiente idei anti-Confederație, încât să fim primiți ca niște eroi salvatori. Am păstrat legătura cu părți din fostul guvern local. Dar am nevoie de o mască prietenoasă care să îi asigure încă o dată că venim cu gânduri de pace.

– Și aici intervin eu.

– Și aici intervii tu, repetă Mengsk. Pentru că și reputația ta te precede. •

Mike se gândi ceva vreme, conștient de pericolul dublu care venea din spațiu, cu rasa protoss, și de pe sol, cu jivinele zerg.

– Nu am chef să îți fac prea multă propagandă, spuse el în cele din urmă.

– Nici nu îți cer așa ceva, îl asigură Mengsk cu mâinile desfăcute într-un gest de bun venit.

– Și voi transmite ceea ce văd.

– Ceea ce este mai mult decât îți permite acum Confederația sub legile sale militare stricte. Nu m-aș aștepta la mai puțin din partea unui reporter de calibrul tău.

Încă o pauză, apoi Mengsk încheie:

– Dacă ai nevoie de altceva cu care să te ajut mai departe...

Mike se gândi la oamenii lui Rourke.

– Am câțiva... camarazi... aflați în custodia Confederației.

Mengsk ridică o sprânceană spre Kerrigan. Ea îi explică:

– Miliții locale și ofițeri ai legii, domnule. Au fost capturați și închiși într-o temniță pe orbită. Pot să le aflu poziția exactă.

– Hmmm. Nu te mulțumești cu favoruri mărunte, ei, Michael? se scărpină Mengsk în barbă, dar Mike înțelese, chiar prin intermediul conexiunii distante, că bărbatul se hotărâse deja. Foarte bine, dar trebuie să ajuți și tu. Mai întâi, însă...

– Știu, ridică Mike din umeri. Trebuie să îți scriu o porcărie de comunicat de presă.

– Exact! îi confirmă Mengsk cu ochii strălucind. Dacă noi ne-am înțeles, atunci o las pe locotenent Kerrigan să se ocupe de restul detaliilor.

Și, acestea fiind spuse, silueta luminoasă se evaporă. Mike răsuflă lung.

– Încă îmi mai citești gândurile? întrebă el până la urmă.

– Îmi este greu să nu le citesc, răspunse Kerrigan fără nici o intonație.

– Atunci știi că nu am încredere în el.

– Știu, răspunse Kerrigan. Dar ai încredere că își va respecta înțelegerea așa cum ați convenit. Haide să trecem la treabă.

Astronava cu rol de temniță spațială *Merrimack* era o relicvă în adevăratul sens al cuvântului, un crucișător din clasa *Leviathan* de pe care fusese scos tot ce era de folos, mai puțin sistemul de întreținere a vieții, dar chiar și acesta avea toanele lui. Până și motoarele fuseseră dezafectate după ce ieșise din gaura de vierme, fiind tractat în poziție

mult deasupra polului nord al planetei Mar Sara. Calele erau pline cu oameni neînarmați, prizonieri care fuseseră arestați sub diverse acuzații și care erau considerați prea periculoși pentru a fi lăsați pe suprafața planetei. Printre ei se numărau o mulțime de membri ai miliției locale, împreună cu șerifii lor și nu cu puțini lideri locali care vociferaseră când nu trebuie.

Ce nu știau însă prizonierii, înghesuiți în compartimente încuiate, era că se aflau sub supravegherea unui schelet de echipaj, o fracțiune din personalul normal pentru o astfel de temniță spațială. Cei mai mulți dintre ofițerii superiori fuseseră deja trimiși de pe navă, iar dintre vasele de război care vizitaseră Mar Sara în ultimele zile, doar *Norad II* mai rămăsese pe orbită.

Căpitanul Elias Tudbury, singurul ofițer superior rămas la bordul lui *Merrimack*, mormăi nemulțumit când scană monitoarele montate pe inelele de andocare. Ultima navetă de transport întârziase cu aproape o oră, iar dacă radarele transmiteau corect, protossii trebuiau să ajungă cu armele lor fulgerătoare din clipă în clipă.

Iar Căpitanul Tudbury nu supraviețuise atât de mult la comanda unei temnițe spațiale expunându-se pericolelor de orice fel. Acum, când naveta se apropia de docuri, se foi neliniștit de pe un picior pe celălalt. Lângă el, ofițerul de comunicații monitoriza frecvențele.

Cu cât naveta de transport ajunge mai repede, se gândi Tudbury, cu atât el și militarii săi vor putea pleca de aici mai repede, lăsând prizonierii să își cunoască singuri propria soartă.

Difuzorul zbârnâi deasupra pupitrului.

– Temnița, aici na... la portul cinci-patru... cerem... apro... pentru andocare. Parola...

Restul se pierdu în bruiaj. Ofițerul de comunicații își ciocăni căștile și spuse:

– Retransmiteți mesajul, cinci-patru-șase-șapte. Repet, retransmiteți mesajul.

Difuzorul continuă să zbârnâie și să pâraie.

– ...mnița, aici naveta... Șase-șapte. Cerem aprobare... ocare. Paro...
Și iarăși bruiaj.

– Repetați, cinci-patru-șase-șapte! ceru ofițerul de comunicații.

Tudbury exploda practic de nerăbdare, în schimb vocea ofițerului de comunicații rămânea calmă și mecanică.

– Vă rog, repetați.

– Interfere... veni răspunsul. Ne retrage... Și încerc... târziu.

– Ba deloc! se răsti Tudbury și interveni peste umărul ofițerului de comunicații. Naveta cinci-patru-șase-șapte, aveți aprobare pentru andocare. Veniți odată încoace și luați-ne dracu' de pe căruța asta!

Sistemele hidraulice șuierară când cele două nave se uniră, sub protestul inutil al ofițerului de comunicații care evidenția încălcarea protocolului standard.

– Suntem într-o situație nestandard, copile! îi strigă Tudbury peste umăr, plecând deja spre docuri cu sacul de infanterist într-o mână. Ia-ți catrafusele și dă de veste la toată lumea. Ne cărăm de pe epava asta!

Trapa de etanșare se deschise, iar căpitanul Tudbury se opri cu ochii pe țeava unui revolver de calibru mare. La capătul celălalt, ținând trăgaciul, îl aștepta aplecat un bărbat cu părul strâns în coadă, semănând curios cu cineva pe care Tudbury îl mai văzuse la UNN.

– Bau! îl salută Michael Liberty.

Nu dură decât maxim zece minute să îi dovedească și pe ceilalți membri ai echipajului, mare parte dintre ei fiind înarmați doar cu sacii de infanterist și cu o imensă dorință de a pleca, apoi încă vreo douăzeci de minute să îi convingă să repună în funcțiune motoarele și să trimită temnița spațială *Merrimack* în afara spațiului planetar. Raynor și oamenii săi plecară înapoi cu naveta și cu Michael Liberty.

– Trebuie să admit, recunosc șeriful Raynor, că atunci când ți-am spus să faci ceva pentru noi, nu mă așteptam la așa ceva.

Mike Liberty se înroși.

– Hai să spunem doar că am făcut un pact cu diavolul, care ne-a fost tuturor de folos.

Ca la un semn, figura rotundă a lui Mengsk umplu ecranului navei.

– Felicitări, Michael! Trebuie să îți aduc la cunoștință că am avut succes și în efortul nostru. Am fost primiți cu brațele deschise de populația de pe Mar Sara, și chiar în timp ce vorbim, cargoboturile noastre evacuează refugiații. Am înțeles că nici măcar Colonelul Duke nu s-a arătat dispus să deschidă focul asupra unor vase pline cu oameni inocenți, dar întorsătura evenimentelor l-a lăsat perplex.

Raynor se aplecă spre ecran.

– Mengsk?! Mă numesc Jim Raynor. Vreau să vă mulțumesc pentru ajutorul pe care ni l-ați dat în scoaterea noastră de pe epava aia de temniță.

– A, șerif Raynor! Să știi că Michael și-a făcut o părere foarte bună despre tine și oamenii tăi. Mă întrebam dacă ați fi de acord să mă ajutați într-o problemă minoră.

Zâmbetul lui Mengsk umplu ecranul.

– Ia stai un pic, Mengsk! se împotrivi Mike. Noi am avut o înțelegere, și amândoi ne-am respectat-o.

– Iar înțelegerea s-a încheiat, Michael! continuă liderul terorist care salvase populația unei planete. Dar acum vreau să îi ofer un aranjament similar fostului șerif și oamenilor săi. Ceva care sper să aducă beneficii tuturor popoarelor noastre.

CAPITOLUL 8

ZERGI ȘI PROTOSSI

Ar fi ușor de declarat că Arcturus Mengsk era un maestru al manipulării, ceea ce și era, sau că îi înșela constant pe ceilalți, ceea ce era la fel de adevărat. Dar ar fi greșit să negăm întreaga responsabilitate personală a celor care îi cădeau în plasă.

Acum ne dăm seama de întreaga prostie a celor care au avut de-a face cu acest om, dar gândiți-vă la situația de atunci, când sistemul Sara era pe moarte. De o parte veniseră jivinele fără minte din rasa zerg, iar de cealaltă parte se apropia furia profană a rasei protoss. Între acestea două, la mijloc, își făcea de cap birocrăția criminală din vechea noastră Confederație a Omului, dispusă să șteargă de pe hartă populațiile a două planete doar ca să afle câte ceva despre cei doi inamici.

Cu un asemenea surplus de rele în univers, ce mai conta încă un rău?

(DIN MANIFESTUL LUI LIBERTY)

INSTALAȚIA JACOBS FUSESE CONSTRUITĂ ÎN STÂNCA UNUI munte de pe Mar Sara, departe de cele mai importante așezări umane. Nu se afla trecută în nici o arhivă planetară consultată de Michael Liberty, dar Mengsk știa sigur de ea.

Undeva în interiorul Instalației Jacobs se afla un computer cu anumite informații în el. Mengsk nu știa la ce se refereau informațiile, dar era convins că erau importante. Și mai ales știa că avea nevoie de ele. Și mai știa că Raynor se va duce să le obțină pentru el.

Toate acestea îl făceau pe Mike să se întrebe ce altceva mai știa Mengsk. De asemenea, îl făceau pe reporter să se gândească la celelalte cratere adânci de pe Chau Sara. Existaseră locații similare și pe cealaltă planetă, necunoscute pentru ceilalți oameni, dar având rol de balize radio pentru protossi? Știuse Mengsk și despre acelea?

Liberty se simți dintr-odată azvârlit în epicentrul unei bombe gata să explodeze, iar numărătoarea inversă pornise.

Planeta începuse deja să se dezintegreze. Putea să vadă devastările pe monitoarele navetelor de desant care îi coborâseră pe Raynor și trupele sale la sol. Kilometri întregi de pământ arabil erau acum cotropiți de rizom, un organism viu pulsând pe sol și înfigându-și lăstarele adânc în stânca de dedesubt. Construcții ciudate împetrișau peisajul ca niște ciuperci răsucite, iar creaturi ca niște scorpioni distrugneau și consumau totul în calea lor. Putea să vadă haitele de zerglingi jupuiți, conduse de suratele lor mai mari, jivinele-șarpe numite hidralisc. Iar mai devreme, spre orizont, văzuse un stol de creaturi care semănau cu niște tunuri organice înaripate.

Rizomul nu ajunsese încă la Instalația Jacobs, dar ciudatele turnuri zerg se vedeau de acolo la orizont. Porțile intrării principale stăteau larg deschise, iar oamenii se chinuiau să părăsească complexul. Astromonava de desant coborî și îi lăsă pe Raynor și trupele sale sub focul inamic. Chiar protejat relativ de costumul de luptă al unui tehnician, Liberty preferă să stea în urmă.

Nu fac asta pentru Mengsk, își spuse el în sinea lui. O fac pentru Raynor.

Gărzile erau însă interesate mai mult să fugă decât să stea să lupte, așa că trupele lui Raynor le împrăștiară cu ușurință. De abia acum Michael Liberty urmă și el siluetele cu armuri în interiorul bazei.

Rezistența aici deveni mai serioasă. Arme defensive controlate de computer erau montate în pereți, iar din podele ieșeau ture automate la fiecare colț. Raynor pierdu doi oameni înainte să devină mai prudent.

– Trebuie să găsim un computer de comandă, spuse Mike.

– Da, încuviință Raynor. Dar sunt gata să pariez că se află în partea cea mai îndepărtată, dincolo de mitralierele alea.

Se avântă înainte pe coridor, scuipând gloanțe electrice sub forma unui cerc larg, care loveau ținte nevăzute cu câteva clipe mai devreme. Mike îl urmă cât de aproape putu, ținându-și carabina gaussiană de asalt pregătită, dar când coti și el după colț, Raynor stătea deja într-un hol fumegând. Amplasamente arse înnegreau pereții și podeaua.

Încă vreo treizeci de metri și o altă intersecție. Și încă o turelă ieșind din podea ca o cârțiță, mitraliind holul.

Raynor și Liberty se adăpostiră lângă o ușă, iar alți trei oameni de-ai lui lângă o alta. Un om care întârzie o fracțiune de secundă fu atins de șuvoiul de gloanțe, căzând parcă cu încetinitorul din cauza impactului continuu al boabelor de metal pătrunzând în cască și în platoșa de pe piept.

– Am înțeles, trebuie să îl doborâm și pe ăsta, comentă Raynor.

– Stai un pic! îl opri Mike. Cred că am descoperit ceva.

Semăna foarte mult cu un centru de comunicații clasic, având ecrane și monitoare de o parte și de alta și evident mult prea multe butoane pe pupitre. Dar pe monitoare se vedea ceea ce părea să fie chiar planul instalației.

– Este o hartă! exclamă Raynor.

– Cu toate țintele marcate pe ea! observă și Mike. Și mai bine, este o hartă care ne poate fi de folos.

Câteva ținte clipeau în roșu, marcând zonele pe unde trecuse deja trupa de asalt. În alte regiuni erau marcate puncte verzi, inclusiv holul din fața lor. Probabil acolo se aflau sistemele de apărare încă active.

– Perfect, spuse Mike. Știi ceva despre computere?

– A trebuit să îmi înlocuiesc odată o unitate de memorie pe Vulturul meu, îi răspunse Raynor.

– Minunat.

Experiența personală a lui Mike consta în repararea sistemelor sofisticate de comunicații mobile, dar nu se lăudă. Privi diversele butoane și comutatoare. Toate erau numerotate, dar nu se vedea nicăieri vreo listă cu funcțiile îndeplinite de fiecare.

Apăsă un comutator și o luminiță verde dispăru. Apăsă un altul și o altă luminiță verde se stinse. Începu să apese butoanele și comutatoarele la nimereală. După cincisprezece secunde, concertul staccato de pe hol tăcu brusc.

– Bună treabă! îl felicită Raynor.

– Hai să vedem ce se întâmplă cu celelalte.

Mike apucă un buton și îl răsuci.

Undeva în adâncul complexului începu să răsunе o alarmă și o vibrație puternică se transmise prin podea până sub tălpile lor.

– Ce Luță Aghiuță făcuși?! exclamă Raynor.

– Mi-am împins norocul prea departe, răspunse Mike.

– Păi atunci cin-te puse?

– Mi s-a părut cel mai bun lucru de făcut.

Raynor oftă frustrat, apoi întrebă:

– Poți extrage informațiile pe care le căutăm de la un terminal de pe aici?

Mike scutură din cap, plimbându-și degetul de-a lungul schemei de pe monitor.

– Uite aici, spuse el. Există un sistem separat, neconectat cu rețeaua principală.

– Crezi că acolo este?

– Acolo trebuie să fie. Cel mai bun mod de a proteja informația de hackeri este să separi complet hardul pe care este scrisă. Cursul de computere pentru începători.

– Atunci hai să hăcuim niște *viermi*, spuse Raynor și făcu semn plutonului să pornească mai departe.

– Da, râse Mike. Hai să-i hăcuim pe viermi!

Leșiră pe hol, dar se adăpostiră înapoi din calea unui șuvoi de gloanțe ricoșând de-a lungul pereților.

– Liberty! îi strigă Raynor. Parcă te ocupaseși de sistemele de tragere!

– Acelea nu sunt automate, Jim! îi strigă Mike de la adăpostul ușii. Acelea sunt ținte vii!

Într-adevăr, se vedeau două siluete echipate cu armuri albe pândind la cotitură, costumele de protecție semănând mult cu cel pe care îl purta Mike, diferind doar culoarea. Se înarmaseră cu propriile lor mitraliere gaussiene și se apucaseră să împoaște coridorul cu gloanțe.

Mike își ridică arma și se aplecă în față pentru a trage focuri. O fantomă în armură albă se afla fix în cătarea carabinei.

Dar Mike își dădu seama că nu poate trage. Ținta de acum era un om, o ființă umană vie. Nu fu în stare să îl împuște.

Dar ținta în armură albă nu avea astfel de sentimente de vinovăție și trase o rafală. Din tocul ușii săriră așchii, dar Mike apucă să se retragă înapoi în cameră.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Raynor. Sunt adăpostiți prea bine?

– Sunt... începu Mike, apoi scutură din cap. Nu pot să îi împușc.

Raynor se încruntă.

– Ai ucis un zerg cu carabina. Te-am văzut!

– Acolo a fost altceva. Aceștia sunt oameni.

Mike se aștepta ca mărturisirea să îl dezguste pe omul legii, dar Raynor se mulțumi doar să dea încet din cap și să îi spună:

– În regulă. Mulți oameni au o problemă cu a împușca alți oameni. Vestea bună este că *ei* habar nu au că tu nu vrei să îi împuști. Trage un pic deasupra capetelor lor. Rafala o să îi sperie un pic.

Îl împinse pe Mike înapoi spre ușă. De partea cealaltă a coridorului doi membri din pluton schimbau focuri cu siluetele în armuri albe.

Mike se rostogoli prin ușă, ochi spre cel din dreapta, își ridică țeava carabinei gaussiene doar un pic și trase scurt. Silueta albă se lăsa mai mult pe vine, în timp ce tovarășul său își întorcea arma spre noua amenințare și se lăsa și el pe un genunchi.

Mike zâmbi. Apoi pieptul soldatului pe deasupra căruia trăsesese se sparse brusc într-o fântână de sânge. Tovarășul lui întoarse arma în partea opusă, dar prea târziu. Un proiectil îi vaporiză capul într-un nor roșu, spărgându-i viziera și casca.

Mike privi în sus și îl văzu pe Raynor deasupra lui, ieșit și el mult din cadrul ușii. Îi eliminase pe cei doi soldați inamici cu câte un singur foc. Raynor privi în jos spre el și îi spuse:

– Te înțeleg dacă ai o problemă când trebuie să împuști oameni. Din fericire, eu nu am nici una. Acum hai să mergem!

Mitralierele din podea și din pereți zăceau tăcute acum, așa că echipa o luă practic la fugă pe coridoare. Îmbrăcat în armura sa mai ușoară, Mike alerga în fața lor. Își dădu seama brusc că nu se afla deloc în poziția cea mai inteligentă.

Apoi coti după un colț și aproape călcă pe un zergling.

Într-un salt deloc grațios, Mike alunecă în față, împiedicându-se de spinarea jivinei jupuite. Îi simți mușchii pulsând și tremurând când se rostogoli peste cocoașa lui. Ateriză pe un umăr și simți cum durerea îi străpunge partea dreaptă a corpului.

– Zerg! strigă Mike. Ucide-!

Ignoră durerea și își răsuci carabina spre animal, rugându-se în gând să nu se fi stricat în timpul căzăturii.

– Nu trageți, ne-am încrucișat! urlă Raynor. O să ne nimerim unii pe alții!

Se lăsă un scurt moment de tăcere pe coridor – trupele lui Raynor de o parte, Mike de cealaltă, iar zergul la mijloc. Atât de aproape, încât Mike îi simțea respirația fetidă. Chiar pielea părea să emane duhoare și putreziciune.

Zerglingul se răsuci spre pluton, apoi spre reporter, încercând parcă să se hotărască pe care să îl atace mai întâi. Apoi un circuit organic se închise în mintea lui înceată și luă o decizie.

Se aruncă asupra lui Liberty cu un țipăt ca de păsăroi, extinzându-și ghearele ascuțite.

Mike se aruncă spre jivină, pe sub saltul ei, și ridică țeava carabinei gaussiene. O ținti în burtă, așteptând să profite de momentul inerțial al jivinei. Jivina și țeava carabinei de asalt se ridicară într-un arc deasupra reporterului.

La capătul cel mai înalt al arcului Mike apăsă trăgaciul și o rafală de gloanțe spulberă zerglingul. Gloanțele care trecură pur și simplu prin animal se înfipseră în tavan.

Mike scuipă scârbit fierea cu care îl împroșcase jivina ucisă. Raynor alergă spre el.

– Ce caută zergii aici? întrebă el.

– Poate caută și ei ce căutăm noi? sugeră Mike o posibilitate.

– Hai să găsim informațiile acelea mai repede!

Raynor făcu semn către restul echipei să pornească mai departe.

– Hai să găsim mai bine un duș! mormăi Mike ștergându-și mațele de zerg de pe armura împroșcată cu fiere.

Complexul le mai rezerva câteva surprize. Pasajul se deschidea într-o sală mare, în care găsiră alți trei zergi doborâți mai înainte ca vreunul să apuce să reacționeze. De-a lungul unui perete fuseseră instalate niște cuști, toate deschise. Din ele răzbătea duhoarea fetidă a zergilor.

– Aștia îi țineau aici, observă Raynor. Animale de companie? Sau studii biologice?

– Dar de cât timp?

Mike se apropie de computerul izolat din mijlocul sălii și apăsă niște butoane.

– Isuse! Ia uite aici!

– Informațiile?

– Informațiile și încă ceva în plus. Uite aici. Observații despre zergi date cu luni în urmă.

– Dar așa ceva este imposibil! exclamă Raynor. Doar dacă nu cumva...

– Doar dacă nu cumva Confederații au știut despre zergi tot timpul. Au știut că se află aici. La dracu', poate că ei i-au *adus* aici.

– Coana Mița bicicleta! pufni Raynor și Mike presupuse că este o înjurătură.

Apoi Raynor adăugă:

– Ia discul și hai să ieșim de aici!

– L-am și pregătit, anunță Mike.

Scriitorul de discuri zbârnâi încetișor câteva minute, apoi scuipă afară un biscuit argintiu.

– Gata! Să mergem!

Dar în clipa în care Mike scoase discul din computer, lumina se schimbă brusc în roșu. De deasupra lor o voce feminină începu să intoneze: *Secvența de auto-distrugere a fost inițiată.*

– Rahat! Înjură Mike. Probabil că a fost o capcană!

– Să mergem! strigă Raynor. Nu vă abateți de la drumul cunoscut!

Mike, cu armura lui ușoară, conducea grupul, fără să îi mai fie acum teamă că ar mai putea să dea nas în nas cu alte surprize. Nu se întâlniră decât cu morții pe drumul spre ieșire, vocea calmă de deasupra avertizându-i continuu: *Zece secunde până la detonare, apoi Cinci secunde până la detonare.*

După aceea ieșiră sub cerul ars, portocaliu. Mike continuă să alerge, hotărât să nu se oprească până la naveta de desant.

Raynor îl prinse din urmă și îl aruncă la pământ. Mike urlă o înjurătură spre șerif, dar fu înecată de explozie.

Întreaga coastă a muntelui se cutremură sub detonație, o singură explozie ieșind din gura instalației. Un val ucigător de fierbinte îl inundă pe Liberty și pe ceilalți militari, iar vârful muntelui se prăbuși înăuntrul lui. Mike se ținu cu putere de pământ și se rugă. Și de îndată ce se opri, își dădu seama că dacă ar fi rămas în picioare, ar fi fost aruncat în aer de explozie.

– Mulțam! îi spuse lui Raynor.

– Mi s-a părut cel mai bun lucru de făcut, îi răspunse omul legii. Haide să plecăm de aici până nu dau zergii peste noi.

Mengsk îi aștepta pe puntea de comandă a vasului său amiral, *Hyperion*. În comparație cu puntea de pe *Norad II*, aceasta era mai mică și mai confortabilă, mai mult un fel de bibliotecă/scorburică decât centrul

nervos al unei flote. Perimetrul camerei era împrejmuit cu tehnicieni vorbind încetîșor în sistemele lor de comunicații. Un ecran imens domina unul dintre pereți.

Cât despre locotenent Kerrigan, observă Mike, nici urmă de ea.

– Acolo țineau jivine zerg! anunță Raynor când îi înmână discul. Confederații studiau extraterestrii aceia turbați de luni de zile!

– Ani! îl corectă Mengsk, deloc surprins. Am văzut cu ochii mei zergi în țarcuri Confederate, și încă acum vreun an. Mi-a fost clar că în Confederație știa despre aceste creaturi de ceva vreme. Din câte ne-am dat noi seama, chiar le *înmulțeau*.

Mike nu spuse nimic. Piața de secrete a Confederației se supra-saturase deja. Nimic din ce ar fi aflat de acum încolo nu l-ar mai fi surprins. Lui Raynor îi căzu falca de uimire.

– Adică, s-au folosit de planeta noastră ca să facă un fel de laborator pentru... cheștiile acelea?!

– De planeta voastră și de sora ei, îi confirmă Mengsk. Și Dumnezeu știe de câte alte sisteme din Lumile Îndepărtate. Au semănat vînt, prieteni, iar acum culeg furtună.

Pentru prima oară, Raynor rămăsese descumpănit. Enormitatea unei asemenea crime, se gîndi Mike, era prea mult chiar și pentru mintea acestui milițian local. Pe cine să arestezi atunci când crima se transformă în genocid? Și cum să pedepsești asemenea crime?

– Eu am un reportaj de transmis, ceru Mike. Voi expune pe scurt tot ce am descoperit până acum.

– Am pregătit un transmițător codat pe care îl poți folosi, îl anunță Mengsk. Dar știi că nu vor difuza niciodată știrea aceasta.

– Trebuie să îmi încerc norocul, admise Mike, deși în sinea lui era de acord cu Mengsk.

Dacă Vechile Familii de pe Tarsonis erau suficient de paranoice încât să amenințe un alarmist ca el doar pentru că își băgase nasul într-un scandal de corupție în construcțiile civile, cât de dispuși să fi fost ei oare să recunoască în fața lumii că s-au jucat cu niște alieni capabili să devoreze o planetă întreagă?

Mike se bucură în acele clipe că nu este de față cititoarea de gânduri.

Un clopoțel sună delicat și unul dintre tehnicieni anunță:

– Am detectat mișcări în gaura de vierme, ținta la patru-virgulă-cinci-virgulă-șapte.

– Retragerea la o distanță sigură, deschideți radarele la putere maximă! ordonă Mengsk. Domnilor, puteți rămâne dacă vreți să vedeți ultimul act al acestei piese romanțate ieftine.

Nici Mike și nici Raynor nu se mișcă de pe locurile lor, iar Mengsk se întoarce spre ecran. Bila portocalie imensă a planetei Mar Sara plutea deasupra lor, doar câțiva nori albi se împrăștiu la mare înălțime deasupra emisferei nordice. Dar aproape întreaga suprafață portocalie devenise acum decolorată, îmbâcsită, acoperită de rizom și de jivinele care trăiau în el.

Suprafața solului părea ea însăși să pulseze și să se umfle, să vomite ca un corp viu. Rizomul se întinsese în pânze groase până și peste oceane, unduindu-se ca niște covoare largi de alge.

Nimic uman nu mai rămăsese pe planetă. Cel puțin nu care să mai trăiască.

Un fulger înflori într-o parte a discului planetar, iar Mike înțelese că ajunseseră protossii cu navele lor strălucitoare ca fulgerul ieșind din gaura de vierme. Un fulger de electricitate alb-albastră și iată-i aici. Transportoarele aurii însoțite de moliile acelea mai mici și aeronavele acelea cu aripi metalice ca de liliac întreșându-se printre vasele mai mari. Mortale de îți tăiau respirația, forțe ale războiului ridicate la rang de obiecte de artă.

Mengsk vorbește încet în laringofon și Mike simți motoarele încălzindu-se ușor. Liderul terorist se pregătea să își ia tălpașita la primul semn că protossii i-a remarcat.

Dar nu avea de ce să își facă griji. Protossii aveau ce aveau doar cu planeta bolnavă de dedesubtul lor. Trapele se deschiseră în burțile vaselor mari și raze imense de energie, atât de intensă, încât îi lipsea culoarea, țâșniră spre suprafață. Extratereștrii porneau un baraj devastator împotriva planetei de dedesubt.

Acolo unde loveau razele de energie, ardeau. Cerul însuși se coagula la trecerea razelor prin stratul atmosferic. Aerul era spulberat de pe planetă de forța loviturilor.

Și acolo unde razele atingeau suprafața, erupeau, fierbând pământul în punctele de impact, distrugând și ținuturile infestate cu rizom și pe cele încă neatinse de plagă. Radiația mortală ca un curcubeu, mai strălucitoare decât orice văzuse Mike vreodată, izbucnea în spirale din punctele de impact, pârjolind fără milă pământul și apa, pulverizând chiar materia planetei.

Apoi alte nave începură să trimită raze mai subțiri cu precizie chirurgicală, ajutând barajul principal în anumite locuri. *Acolo unde fuseseră orașele*, înțelese Mike. Ținteau orașele, asigurându-se că nimic nu mai putea supraviețui acolo. Orice așezare omenească. Incluzând, era convins, și Instalația Jacobs.

Reușiseră să își ducă misiunea la bun sfârșit în timpul limită pe care îl avuseseră la dispoziție, se gândi el, și stomacul i se strânse dureros.

Una dintre razele pulsatoare topi crusta, iar pământul erupse într-o descleștare vulcanică. Magma fâșni spre suprafață, consumând tot ce fusese smuls de razele de energie. Atmosfera planetei ardea și ea acum, sfâșiată de pe învelișul globului într-un voal aruncat pe orbită, iar restul se contorsionă în uragane și tornade, până când arse sub razele ucigașe.

Lacuri vulcanice roșii acopereau emisfera nordică de pe Mar Sara ca niște pete alergice. Restul pământului se împrăstie într-un curcubeu mortal. Nimic nu rezistă asaltului, nimic omenesc și nimic extraterestru.

– Exterminatori, exclamă Mike în șoaptă. Sunt exterminatori cosmici.

– Într-adevăr, spuse și Mengsk. Iar ei nu *pot* și nici nu *vor* să facă diferența între noi și zergi. Probabil că pentru ei nici nu există vreo diferență. Ar trebui să ne pregătim de plecare. Ne pot remarca în orice moment.

Mike privi spre Raynor. Fostul șerif rămăsese împietrit de groază, cu mâinile încleștate înaintea lui. În lumina monitoarelor pe care se

vedeau fulgerele albastre emise de vasele protossi, părea ca o statuie. Doar ochii rămăseseră vii, dar se umpluseră de o tristețe infinită.

– Raynor? întrebă Mike. Jim! Ești bine?

– Nu, răspunse Raynor tot în șoaptă. Adică, poate vreunul dintre noi să fie bine în fața unei asemenea monstruozități?

Mike nu avea un răspuns, așa că tăcu în fața imaginii unei planete aflate pe moarte. Arcturus Mengsk ordonă ceva în laringofon. După câteva momente, liderul terorist anunță:

– Suntem gata de plecare.

– Foarte bine, răspunse Raynor fără să își mute nici o clipă privirea de pe ecran. Să mergem.

CAPITOLUL 9

ȘERIF ȘI FANTOMĂ

James Raynor a fost omul cel mai onorabil din toți câți am cunoscut în timpul declinului Confederației. Toți ceilalți, pot afirma cu mâna pe inimă, au fost fie victime, fie răufăcători, sau de foarte multe ori amândouă.

La prima vedere, Raynor părea un țăran needucat, unul dintre acei bețivani pe care îi întâlnești prin taverne povestind cu nerușinare minciuni despre zile de mult apuse. Prea plin de el, încrezut și arogant, te face să îl disprețuiești la început. Odată cu trecerea timpului însă, ajungi să vezi în el un aliat de valoare și – să îndrăznesc oare să afirm? – chiar un prieten.

Totul pornește din încredere. Jim Raynor a crezut în el și a crezut în cei din jurul lui. Or tocmai din acea încredere și-a luat puterea care l-a ajutat pe el și pe cei care l-au urmat să supraviețuiască în ciuda tuturor greutăților pe care universul i le-a aruncat în față.

Jim Raynor a fost omul cel mai corect și mai onorabil. Bănuiesc că de aceea el reprezintă cea mai mare tragedie a acestui război uitat de lume.

(DIN MANIFESTULUI LIBERTY)

MENGSK S-A DOVEDIT PÂNĂ LA URMĂ DOAR UN ALT POLITICIAN, după câte și-a dat seama Liberty. În ciuda multor fantome care aparent l-ar fi bântuit, motivația lui nu se deosebea cu nimic de cea a celor mai josnici politrucii de pe Tarsonis. Încă acumula putere și nu dorea nicidecum să se retragă în favoarea nici unui potențial aliat. De aceea, remarcase Mike, bărbatul trebuia să își țină cuvântul dat – se afla încă în acea poziție periculoasă pentru el dacă s-ar fi dus vorba că nu își respectă cuvântul.

Mengsk l-a avansat pe Raynor la rangul de căpitan pentru eforturile lui, iar lui Liberty i-a acordat o serie de interviuri în exclusivitate. Mike a evitat prea multă propagandă așa cum și-ar fi dorit Mengsk, dar acest lucru l-a făcut pe liderul carismatic mai dispus să răspundă întrebărilor lui Mike. Îndărătnicia lui Mike l-a făcut pe comandantul rebel și mai dornic.

Încetul cu încetul, Mike începu să fie mai mult de acord cu opiniile lui Mengsk față de Confederație. La naiba, chiar el însuși exprimase multe dintre aceleași păreri, deși într-un mod mai delicat, în diverse reportaje de-a lungul anilor. Confederația Omului era o birocrație criminală, plină până la refuz cu politicieni de carieră și oportuniști al căror strigăt de luptă era „Unde-i partea mea?”

Iar Mengsk avea dreptate și într-o altă privință. UNN nu a difuzat niciodată nimic din reportajele scrise de el despre distrugerea planetei Mar Sara și nici despre culpabilitatea Confederației în atacurile aliene. Au formulat cumva o știre în care anunțau publicul larg despre existența în spațiul Confederat nu doar a uneia, ci a două amenințări venite din partea unor inamici ostili: subversivii zergi și distrugătorii protossi. Ambii au fost descriși drept inamici implacabili ai omenirii, singura soluție pentru a lupta eficient împotriva lor rămânând adunarea sub un singur drapel, cel Confederat.

– Iată natura tiranilor! spuse Mengsk într-o bună seară pe când se aflau pe puntea de observație a navei *Hyperion*.

Paharul cu brandy îi rămăsese neatins pe măsuta dintre cei doi. Liberty, în schimb, îl golise de mult pe al lui și îl așezase lângă o tablă de șah pe care regele alb fusese doborât. Mengsk jucase cu negrul, după cum obișnuia, iar Liberty pierduse cu albul, tot după cum se obișnuise. O scrumieră nefolosită se afla pe capătul mesei; Michael renunțase din nou la fumat, dar Mengsk i-o pusese totuși la dispoziție pentru orice eventualitate.

Mengsk continuă:

– Tiranii pot supraviețui doar dacă reușesc să arate lumii un tiran și mai mare care îi amenință. Confederația nu înțelesese cât de mare este pericolul reprezentat de ceilalți tirani pe care ni-i invocă acum.

– Înainte de protossi și de zergi, remarcă Mike, amenințarea lor favorită erai *tu*.

Mengsk chicoti.

– Trebuie să admit că eu sunt de părere că cea mai bună formă de guvernare este despotismul acceptat. Nu cred că oligarhii de la conducere vor fi de acord cu așa ceva.

– Dar *tu* scoți în față tirani mai mari pentru a-ți acoperi propriile abuzuri? întrebă Mike.

– Bineînțeles că da, răspunse Arcturus Mengsk. Dar mă ajută și faptul că dușmanii noștri chiar *sunt* tirani mai mari decât noi. Mai mari chiar decât ne-am dori să fim.

Ridică regele căzut de pe tabla de șah.

– Mai jucăm unul?

Mike nu o mai văzuse pe Kerrigan, iar când îl întrebă pe Mengsk, acesta se mulțumi să răspundă:

– Locotenentul meu de încredere lucrează cel mai bine pe teren.

Mike înțelesese din substrat că plecase în căutarea altei planete numai bună pentru rebeliune.

Avea dreptate. Două zile mai târziu, Mengsk îi chemă pe Liberty și pe Raynor pe puntea de observație. Un monitor grafic prezenta o altă lume, aceasta de un maroniu roșiatic. În spatele ei stătea de pază un gigant de gaze ca un părinte protector.

– Antiga Prime, îi informă Mengsk bătând cu degetul în monitor. Colonia de graniță a Confederației Omului. Poporul de aici a obosit foarte, foarte mult sub militarismul Confederat, care a devenit mai dur de când au apărut prima oară protossii și zergii. Vreau ca bunul meu căpitan Raynor să îi ajute pe antigani să pornească revolta. Aceasta înseamnă că trebuie să înfrunte o Escadrilă Alfa pe care o au drept bonă pe drumul principal de la sol.

– Cu plăcere, domnule! răspunse Raynor.

Mike observă că Raynor părea mai calm, se controla mai bine acum de când părăsiseră sistemul Sara. Alăturarea ultimilor săi supraviețuitori

de Fiii lui Korhal conduși de Mengsk îl ajutase aparent să treacă peste durerea pricinuită de pierderea planetei Mar Sara, iar firea lui crâncenă și îndrăzneată își făcea loc din nou spre suprafață. Îl mâncau palmele să aibă iarăși parte de un pic de acțiune.

Mengsk se întoarse spre reporter.

– Iar dumneavoastră, domnule Liberty, vreți să îi însoțiți unitatea?

– Poate nu ai luat în seamă o treabă, Arcturus, îl contră Liberty, dar tot nu lucrez pentru tine.

– Deocamdată nu lucrezi pentru nimeni, se pare, îi răspunse Mengsk. UNN s-a lipsit într-un mod evident de prezența voastră ilustră. Mă gândeam că vei fi interesat din punct de vedere profesional...

– Să...? îl stârni Liberty.

– Să îi încurajezi cu limba ta nestăpânită și cu penelul priceput pe antigani să își rupă lanțurile sclaviei.

Zâmbi un pic nerușinat, iar Mike înțelese că urma să plece spre planetă.

Antiga Prime fusese odată o lume de ape, dar oceanele plecaseră fără să lase în urmă vreo adresă de corespondență. În urma lor rămăseseră doar mlaștini aluvionare uscate și platouri joase acoperite cu buruieni locale din care creșteau floricele purpurii. Ocazional, oasele înălbite ale unor creaturi marine fosilizate ieșeau din sol, singura amintire că pe planetă existaseră cândva ființe mai mari decât oamenii. Într-un fel arid, lipsit de viață.

Aeronava de desant îi coborî pe un platou întins care semăna cu mai toate platourile întinse de pe Antiga.

Mengsk le menționase că de îndată ce vor fi ajuns la sol, spionul lui va lua legătura cu ei. Mike nu avea nici o îndoială asupra identității acelui spion. După ce rebelii asigurară un perimetru de siguranță în jurul aeronavei, Mike deschise comunicația cu Mengsk și comandanții regionali.

Kerrigan apăru de nicăieri, în ciuda faptului că terenul nu oferea nici un ascunziș natural. Era echipată în armura invizibilă – folosită în

special în teritoriile ostile – și purta o carabină cu gaz prinsă de-a curmezișul pe spate. Își dăduse casca jos, iar părul ei roșcat strălucea sub soarele prea puternic de pe Antiga.

Kerrigan salută scurt, militărește.

– Căpitan Raynor, am încheiat cercetarea zonei și... Ce porc ești!

Mike dădu imediat mai încet volumul comunicației. Raynor făcu un pas înapoi ca lovit de trăsnet.

– Ce?! exclamă el. Dar nici măcar nu am scos vreo vorbă!

Buzele prea largi ale femeii se desfăcură într-o grimasă ofensată.

– Mda, dar te-ai *gândit*!

– O, pardon, ești telepată! se lămuri Raynor și îi aruncă lui Mike o privire pe care chiar și el putea să o citească.

De ce nu m-ai avertizat mai devreme de chestia asta? Apoi se scuză repede:

– Uite ce este, locotenente, hai să trecem peste momentul acesta, bine?

Kerrigan pufni.

– Bine. Centrul de comandă se află localizat la vreo două poște spre vest, sus pe unul dintre platourile acelea. Escadrii Alfa, dar fără Duke. Îmi pare rău, băieți. Dacă îi eliminăm, forțele locale vor accepta să pornească o rebeliune. Și câteva turnuri vor trebui dărâmate în cazul în care trebuie să mă infiltrez.

– Bine, răspunse Raynor încruntat. Nu trebuie să îți mai *spun* că poți pleca.

– Nu, nu trebuie, îl aprobă Kerrigan un pic enervată. Dar mai am ceva de raportat.

– Spune, locotenente! o îndemnă Raynor. Eu *nu* îți citesc gândurile.

– S-a semnalat prezența mai multor xenomorfi.

Kerrigan aproape zâmbi la reacția cuvintelor ei. Raynor se încruntă adânc. Iar Mike, el aproape că sări de pe scaun.

– Xenomorfi? Zergi? Aici?!

– Mutilări de vite, dispariții misterioase, monștri cu ochi de insectă, le confirmă Kerrigan. Suspecții de serviciu. Nu prea multe, dar suficiente.

– Rahat, mormăi Raynor. Confederații împreună cu zergii! Par să meargă mână în mână. Foarte bine, acum chiar trebuie să pornim la drum.

Mlaștinile aluvionare uscate și întinse de pe Antiga Prime erau ideale pentru viteză și neprielnice pentru adăpost. De două ori apărură cercetași infanteriști spre sud, distrăgându-l pe Raynor să se ocupe de ei, în timp ce Kerrigan, trupele lui Raynor și Mike se deplasau înainte spre platou. Ajunseseră la aproximativ trei sute de metri, când un tun montat pe turn deschise focul asupra lor.

Comunicația lui Mike prinse viață.

– La naiba! se auzi Kerrigan. Au montat senzori pe tunurile acelea. Nici măcar nu pot să strănut fără să mă detecteze. Poți să aduci niște întăriri să dărâme scuipătoarea aia?

– Încercăm! o încurajă Mike ferindu-se de un obuz care mușca sănătos dintr-o stâncă de deasupra lui. Raynor! Aici Liberty! Ne-au cocoșat! Avem nevoie de mai multă putere de foc, *my pronto*.

Mike nu era sigur că fostul șerif îi recepționase mesajul, dar se liniști imediat ce auzi huruitul subțire al motoarelor cu care era echipat motoglisorul Vultur al lui Raynor. Căpitanul sări în viteză peste o ieșitură din apropiere, apropiindu-se de turnul care se chinuia să își ajusteze focul asupra noii ținte. Se rotea prea încet, ceea ce îi lăsă timp lui Raynor să tragă un mănunchi de grenade distructive cu aruncătoarele montate sub capota frontală. Buchete de flammă erupseră de la baza turnului.

Kerrigan scoase un strigăt victorios, iar trupele ținute până atunci la respect de tunuri ieșiră din ascunzișuri și deschiseră foc cu mitralierele de asalt asupra turnului rănit. Raynor se întoarse pentru încă o salvă, dar a doua lovitură era ca și cum ar fi ucis un mort: în momentul în care un alt buchet de explozii înflorea la bază, turnul deja se înclina pe o parte, prăbușindu-se imediat ce Raynor își luă tălpășița.

Linia personală a lui Mike prinse iarăși viață.

– Data viitoare, cheamă-mă pentru ceva important, amice! râse căpitanul.

– Ce-a zis? întrebă Kerrigan, apoi adăugă: Nu contează. Este un porc, dar măcar este un porc destul de competent.

Mike se împotrivi scuturând din cap.

– Căpitanul Raynor este unul dintre oamenii cei mai corecți și morali din câți am întâlnit de când am plecat de pe Tarsonis.

– Mda, este așa doar la suprafață, insistă Kerrigan. Ține totul sub un control strict. Dar dedesubt este un porc, ca mai toată lumea. Crede-mă când îți spun.

Mike nu știa ce să spună. Până la urmă găsi o explicație.

– A avut parte de mult stres în ultima vreme.

Kerrigan pufni iarăși.

– Mda, și cine nu a avut?

Se apropiaseră atât de mult de centrul de comandă, încât se vedea cu ochiul liber, o altă calotă sferică după standardele obișnuite, un aranjament mobil. Acesta însă strălucea în soare: Zergii nu reușiseră să îl corupă încă. Într-un fel, acest lucru îl încuraja și îl înspăimânta în același timp pe Mike.

Recepționă un alt apel. De data aceasta Raynor avea nevoie de sprijin. Putea Kerrigan să trimită trupele rămase cu ea?

– Zice că... începu Mike.

– Trimite-le! îi ordonă Kerrigan.

– Dar trebuie să...

– Trebuie să mă infiltrtez. Dar pot face acest lucru la fel de bine și fără sprijinul trupelor. Ar fi doar niște ținte în plus. Trimite-le și vino după mine când reușești.

Mike împărți ordinul, în timp ce Kerrigan își monta casca și platoșa activă a costumului invizibil. Mike o văzu strângând curelele căștii, atingând un aparat minuscul prins la centură apoi...

Dispăru.

Nu, nu dispăru chiar de tot. Se vedea o unduire împrejurul ei, pe care o puteai urmări dacă știai după ce să te uiți, și dacă te uitai foarte atent. Dar gărzile de la poarta centrului de comandă nu știau după ce

trebuie să se uite, și nici nu se uitau prea atent. Izbucni focul nevăzut dintr-o carabină cu gaz, și gărzile căzură bucăți. Apoi o explozie la intrarea principală, și porțile se deschiseră brusc. Pentru o clipă se zări o siluetă traversând prin fum, silueta unei femei cu o pușcă mare în mâini. Apoi dispăru iarăși, în adâncul centrului de comandă inamic.

Mike o urmă încet, teribil de conștient că îi lipsea și tehnologia de invizibilitate și talentul psionic care făceau împreună posibilă existența fantomelor telepatiche. Se opri scurt lângă trupurile sfârtecate ale gărzilor. Purtau uniforme Escadrilei Alfa, dar capetele însângerate erau acoperite cu căști polarizate sub soarele antigan. Se decise să nu le scoată căștile: puteau fi totuși băieți pe care îi cunoștea. Oameni care încă îi datorau bani la poker.

Mike se strecură în centrul de comandă devastat.

Era ușor să își dea seama încotro mersese Kerrigan; Mike urmă pur și simplu drumul trasat de cadavrele sfârtecate și sângerânde. Bărbați și femei cu echipamentul complet de luptă fuseseră răsfirați ca niște păpuși de cârpă, iar acum zăceau inerti în bălțile propriului lor sânge.

Michael Liberty fugi cu gândul o clipă la locotenent Swallow și își dădu seama că se acomoda mai ușor acum cu trupurile proaspăt decedate. Probabil că dezvoltase acea armură emoțională necesară pentru supraviețuirea în universul războiului.

Găsi carabina cu gaz înfiptă prin parbrizul unui pășitor *Goliath* prăbușit. De undeva din față răzbăteau zgomotele luptei. Își luă inima în dinți, strânse în brațe carabina gaussiană de asalt și înaintă.

Iar soarta îl premie cu privilegiul de a o vedea pe Sarah Kerrigan cum luptă.

Poezia măcelului, baletul războiului. Ajunsese în mijlocul centrului de comandă, înarmată cu un cuțit și cu un revolver. Se materializa pentru o clipă, tăia un gâtlej, apoi dispărea iarăși. Infanteriștii năvăleau în acel loc, dar ea apărea câțiva metri mai încolo, trăgând un foc de aproape în casca unei ținte. Apoi dispărea, apărea iar, de data aceasta

pentru a rupe gâtul unui ofițer cu o singură lovitură de picior din întoarcere.

Mike ridică arma, dar își dădu seama că tot nu putea să tragă. Era mai mult decât incapacitatea emoțională de a suprima o viață umană. Nu putea să spună cu precizie unde se afla luptătoarea la un moment dat. Prin toate distrugerile, se mișca suplă, cu grația unei feline și cu determinarea de a-l nimici pe fiecare oponent pe care îl întâlnea.

Era într-adevăr o cuțitară teribil de bună. Ba mai mult, era întocmai precum protossii – glorioasă și mortală.

Zăbovi în cadrul ușii preț de poate un minut, dar a fost suficient pentru Kerrigan să anihileze fiecare inamic din centrul de comandă. Singurii supraviețuitori au fost aceia care au avut destulă minte să scape cu fuga.

Și doar atunci Kerrigan închise dispozitivul de invizibilitate și ieși la vedere, lăsându-se extenuată în genunchi, cu spatele spre Liberty.

Mike păși în spatele ei și se întinse să îi pună o mână pe umăr.

Mâna lui nu apucă să o atingă. Fără să ezite, luptătoarea se răsuci scurt, îi prinse încheietura întinsă cu o mână, iar cu cealaltă apucă mânerul cuțitului.

Și doar când vârful ascuțit al lamei ajunsese la câțiva centimetri de fața lui Mike ea se opri, încremenind. Figura îi era toată o mască de furie. Frica îi copleși mintea lui Mike și într-o clipă știu că ea îi simțea acea frică.

– Să nu mai faci. Niciodată.

Se răsti la el, mușcând propozițiile. Apoi lăsă cuțitul din mână și își acoperi fața cu palmele.

– Ți-e frică de mine.

Mike ezită o clipă, apoi se mulțumi cu un *Te cred*.

– Îmi pare rău, spuse ea. Îmi pare rău că a trebuit să vezi toate acestea.

Mike inspiră adânc.

– Nu te-am vizitat până acum la locul de muncă. Odihnește-te puțin. Eu trebuie să stârnesc o revoluție.

Împinse cât colo un trup sfârtecat care zăcea pe consola de comunicații, introduse un disc preînregistrat, reglă nivelul, apoi transmise un mesaj în toate benzile de frecvență.

– Sunt Michael Liberty și vă transmit de pe Antiga Prime știrea că centrul militar de comandă pentru această lume a fost anihilat de forțe rebele. Repet, centrul militar de comandă de pe Antiga Prime a fost anihilat. Puterea militară a Confederației a fost astfel suspendată, existând de altfel posibilitatea foarte mare ca ea să fie anulată complet în cazul în care poporul de pe Antiga se va ridica să preia frâiele propriului destin. Infanteriștii care apărau și susțineau până acum centrul de comandă sunt fie uciși, fie se retrag, în timp ce pierderile rebelilor au fost...

Privi spre Sarah Kerrigan care plângea, obosită, cu fața în palme.

– ... au fost minime. Am primit un mesaj din partea liderului facțiunii Fiii lui Korhal, Arcturus Mengsk. Rămâneți pe recepție.

Mike porni discul preprogramat și lăsă tonurile melodioase și blânde ale liderului terorist să ridice lumea la acțiune. Mike se întoarse lângă Kerrigan, de data aceasta mergând prin fața ei ca să îl vadă apropiindu-se.

Avea ochii uscați de plâns, dar tot tremura și gâfâia, cu brațele strânse la piept.

– Este în regulă, încercă Mike să o liniștească. I-ai dovedit pe toți.

– Știu, spuse ea și îl privi pe Mike. I-am dovedit pe toți. Și în timp ce îi ucideam unul câte unul, le citeam gândurile. Teamă. Panică. Ură. Deznădejde. Mic dejun.

– Mic dejun?!

– Unul dintre tehnicieni sărise peste micul dejun și regreta amarnic că nu a mâncat clătite, râse ea printre suspine. Era pe cale să moară cu gâtul tăiat, dar el murea de grija clătitelor.

Își duse mâinile de o parte și de alta a capului și își trecu degetele prin părul roșcat.

– Este îngrozitor să fii telepat.

– Cred și eu, o susținu Mike încă înspăimântat.

Înspăimântat că Sarah Kerrigan fusese gata să îl înjunghie în pânțele înainte ca el măcar să fie în stare să reacționeze cumva. Și înspăimântat că ea știa la ce se gândea el acum.

– Știu că îți este frică, îi spuse Kerrigan. Și uite că poți admite. Ceea ce te face mai inteligent decât majoritatea. Dumnezeu, prin ce am trecut eu ca să ajung ceea ce sunt acum, ce mi-au făcut mie Confederații! Ai habar?

– Știu că există multe gropi adânci în care Confederația și-a îngropat secretele. Mai adânci și mai întunecate decât mi-am închipuit vreodată. Antrenamentul fantomelor adună un grup de elită format din telepați atent controlați...

Kerrigan aprobă și completă.

– Controlați prin droguri și amenințări și brutalitate, până când îi posedă trup și suflet. Nu sunt cu nimic mai buni decât creaturile zerg, în formarea de luptători pentru un imperiu mai întins. Noi nu avem viață decât atât cât ne permite Confederația, până când nu le mai suntem de folos, și atunci suntem dați la gunoi, de teama că le vom crea probleme pe viitor. Doar dacă nu...

– Doar dacă nu scăpați, interveni Mike. Sau dacă nu vă ajută cineva să scăpați.

Și atunci înțelese de ce această fostă luptătoare fantomă lucra acum pentru Arcturus Mengsk. Pentru că ea îi datora lui viața. Kerrigan aprobă din cap.

– Mai este și altceva la mijloc, dar până acum este adevărat.

Se auziră pași grei la intrare, și Mike se ridică în picioare, ținând carabina gaussiană de asalt pregătită de tragere. Silueta în armură a lui Raynor apărură în cadrul ușii.

– Sunteți bine, copii? le strigă el.

– Am cam terminat aici, îi răspunse Mike. Centrul capturat, mesajul transmis.

– Bun! se bucură căpitanul Raynor. Fiindcă se apropie de noi dinspre sud o droaie de infanteriști din Escadrila Alfa, așa că vom avea nevoie de tot ajutorul pe care îl putem obține. Ea-i bine?

– Sunt bine, răspunse Kerrigan ridicându-se în picioare. Și poți să îmi vorbești direct, să știi.

– Mai bine ți-aș *gândi* direct, comentă Raynor.

– Jim! se răsti aspru Mike. De ajuns!

– Ce-am zis? se arătă Raynor surprins de tonul lui Mike.

– De *ajuns*, repetă Mike pe un ton mai blând, dar la fel de grav.

Era vocea lui serioasă. Căpitanul privi spre Mike, apoi aprobă încet.

– Mda, bănuiesc că este de ajuns.

Se uită la Kerrigan și îi spuse:

– Îmi pare rău că v-am ofensat, domniță.

– M-am obișnuit, căpitane, îi răspunse Kerrigan. Spuneai că avem de ucis mai mulți Confederați? Atunci ce mai stăm pe gânduri?

Porni pe lângă ei, punând din nou în funcțiune invizibilitatea. Căpitanul Raynor dădu din cap critic.

– Femeile....

Mike își înmuie tonul.

– A avut parte de prea mult stres în ultima vreme.

Raynor pufni.

– Eu nu aș fi zis.

Cei doi o urmară pe Kerrigan afară din clădire. De-a lungul orizontului se vedeau fulgerele bătăliei dintre antigani și Confederați, înfruntându-se decisiv.

Deasupra lor, pe cerul înstelat, se vedeau alte fulgere, dintr-o altă bătălie. Dansau de-a curmezișul cerului ca niște comete și nu încetară decât atunci când un meteorit strălucitor străbătu firmamentul plin de stele și frânse urletul atmosferei care stătea de veghe.

CAPITOLUL 10

EPAVA LUI NORAD II

Pe vechiul Pământ se folosea un cuvânt. Anume schadenfreude – sentimentul de bucurie sadică stârnit de suferința altora. De exemplu, la aflarea veștii că un reporter rival tocmai a fost surprins înjurând birjărește în fața unui microfon uitat deschis în direct sau la aflarea veștii că un consilier corupt a făcut ultimul său pas în fața unui camion de gunoi care trecea în viteză. O satisfacție sufletească acompaniată de durerea ascuțită produsă de sentimentul de vinovăție generat de bucuria aceasta sadică și de rugăciunea șoptită încet ca niciodată să nu ți se întâmple și ție ceva atât de rău.

Cu protossi și zergi mușcând adânc în teritoriul Confederației, am avut parte de schadenfreude cu găleata.

(DIN MANIFESTUL LUI LIBERTY)

ALȚI BĂRBAȚI ȘI FEMEI AU PLECAT LA RĂZBOI. MIKE S-A întors la baza lui Mengsk de unde a monitorizat comunicațiile. S-a creat o panică oarbă, așa cum era de așteptat în timpul unei conflații – unități de luptă izolate au început să solicite, apoi să implore întăriri, după care a apărut ușurarea la primirea ajutorului salvator. S-au mai transmis mesaje de la unități care au fost brusc evaporate într-o pâclă de radiație. Și peste toate, mesaje venite de la civili, care cereau ajutor de la oricine, indiferent în ce tabără s-ar fi aflat.

Iar mai apoi au apărut veștile anormale, cele în care se raporta prezența bruscă în pustietate a unor monștri, atribuiți fie Confederației,

fie rebelilor, fie unei invazii venite din cer. Aceste vești deveneau mai numeroase cu fiecare oră care trecea, convingându-l pe Mike că tot ceea ce îi spusese Kerrigan era adevărat: zergii erau prezenți și pe Antiga.

Îi venea să izbească cu furie în consolă atunci când și-a dat seama de adevăr. Prezența zergilor era la fel de sigură precum un diagnostic de cancer, și încă mult mai fatală. Până când nu vor găsi un mijloc prin care să îi înfrângă, zergii vor devora de vie și această lume. Sau până când protossii – varianta fatală a chimioterapiei – ar fi sterilizat planeta pentru a împiedica jivinele zerg să se răspândească.

– Dar nu prea funcționează așa, după cum se vede, nu? se răsti Mike spre unitatea de comunicații. Câteva celule reușesc să scape, iar cancerul continuă să se înmulțească.

Furia pe care o simțea în stomac dură doar o clipă, fiind înlocuită imediat de o stare de uluire când auzi în căști un alt mesaj: *Aici generalul Duke! Transmit de pe nava amiral a Escadrilei Alfa, NORADII! Ne-am prăbușit la sol și suntem atacați puternic de zergi! Solicităm sprijin din partea oricui recepționează acest semnal! Repet, acesta este un apel de urgență extrem de prioritar. Aici generalul Duke!...*

Apelul de urgență continua în buclă, iar Michael îl ascultă de încă trei ori înainte de a verifica și celelalte frecvențe.

Se auzeau două apeluri care cereau o confirmare, precum și alte răspunsuri din abundență, descriind atacurile zergilor și ale rebelilor antigani, iar într-un caz, un asalt din partea altor forțe Confederate. Apărură și rapoartele despre navele protoss intrate în spațiul sistemului, luptându-se și ele cu cineva, probabil cu jivinele zerg care doborâseră crucișătorul *Norad II*, undeva în afara orbitei lumilor arctice. Se auzeau și rapoarte despre forțele protoss coborând la sol. Zgomot și bruiaj din belșug, dar nimic care să semene cu o ofertă serioasă și onestă de ajutor.

L-au mâncat fript, se gândi Michael. Bătrânul rățoi Duke, fript și pus pe varză.

Raynor dădu buzna zece minute mai târziu.

– Mike, mergi cu mine. Îmbracă costumul!

– Care-i treaba? Întrebă Mike căutându-și armura de luptă.

– Nu ai auzit ultimele vești aici? Întrebă Raynor privindu-l atât de încruntat, încât părea să fulgere din sprâncene în orice moment.

– Panica obișnuită și deznădejdea, dădu Mike din mâini. A, da! Am mai auzit că Duke a fost în sfârșit avansat la gradul de general. Să îi trimitem un coș cu fructe?

– Nostim, reporterășule. Mengsk vrea să mergem să îl salvăm. Crede că Duke ar deveni un bun aliat.

Mike clipi spre căpitan.

– Aud voci stranii, nu?

– Ba chiar așa am spus, insistă Raynor și îi întinse casca lui Mike.

– A înnebunit!

– S-a observat deja, răspunse Raynor sinistru.

– Dar Mengsk vrea să merg și *eu*?! Știrea aceasta o pot urmări și de aici.

– *Eu* vreau să mergi și tu. Ticălosul acela ne-a închis pe mine și pe oamenii mei în temniță. O să am nevoie de cineva cu care să fie dispus să discute.

– Ți-am povestit cumva că ultima oară când am stat de vorbă cu el m-a ejectat cu forța de pe puntea lui de comandă? Întrebă Mike în timp ce își punea casca.

– Ai făcut o aluzie la un moment dat, dar măcar voi fi sigur că nu o să îl împuști când dai iar ochii cu el.

Mike își sigilă casca și îl urmă pe Raynor afară din sala de comunicații.

– Brusc mi s-a făcut chef de o țigară.

– Poate îl ușurezi pe Duke de tutun.

Abia când ieșiră pe drum îi pică fisa lui Mike să întrebe:

– Kerrigan știe de treaba aceasta?

– M-hm.

– Și crede că este o idee bună?

– De fapt, răspunse fostul șerif, ea l-a făcut pe Mengsk nebun.

– Deci voi doi ați căzut de acord până la urmă. Mă uimiți.

– Mda, mormăi în doi peri Raynor.

După o pauză adăugă:

– Mda, cred că aici suntem de acord.

Arcturus Mengsk începuse deja să adune trupele sub drapelul lui, astfel că atunci când Raynor și Mike au coborât pe suprafața planetei, asaltul inițiat pentru salvarea crucișătorului doborât era în plină desfășurare.

Unitățile care traversau ținuturile uscate includeau rebeli antigani, membri ai facțiunii Fiii lui Korhal, și militari Confederați despărțiți de armată, care renunțaseră la loialitate, dar își păstraseră armamentul. Raynor se deplasa în stânga flancului cu o unitate de motoglisoare Vultur, iar deasupra lor o escadrilă de aeronave de vânătoare de tip A-17 Wraith împânzea cerul. Pășitori uriași de tip Goliath lăsau urme adânci în noroiul moale și curând ajunseră din urmă o unitate de tancuri de asalt Arclite, care ardeau pe malul aluvionar al unei mlaștini și de la care demontară șenilele pentru a se deplasa mai repede.

Forțele combinate întâlneau rezistență aproape imediat. Jivinele zergling și hidralisc îi împresurau din toate direcțiile, precum insectele pe parbriz. Aerul se umpluse de tunurile organice (pe care Mike și restul oamenilor le cunoșteau acum sub numele de mutalisc) și de creaturi care arătau ca niște creiere cu corp de meduză și clești de homar; pluteau deasupra forțelor terestre ca norii de furtună din deșert.

Un grup de infanteriști poziționați la dreapta lui Mike înconjuraseră o creatură care semăna cu un zergling uriaș stând drept, un titan cu gheare ca niște săbii enorme. La orizont, un fel de corcitură între o caracatiță zburătoare și o stea de mare gigantică zbura urmărită de vânătorii Wraith.

Arau prin forțele zerg, împrăștiindu-le pe unele, eliminându-le pe altele. O haită de zerglingi erupseră din pământ și se repeziră lacomi

asupra unei unități de infanteriști înainte ca motoglisoarele Vultur să le vină în ajutor și să aștearnă asupra jivinelor un covor de foc nimicitor.

Zergii se retraseră, apoi reveniră în număr mai mare, pentru a fi iar respinși. Lui Mike i se părea că se luptă cu marea. Valurile erau respinse înapoi în larg, dar se convinsese că era doar o iluzie. Fluxul de jivine urma să se întoarcă, și atunci cu forță mai mare, mai numeroasă.

În sufletul lui, Mike știa că Antiga Prime fusese deja condamnată, la fel de condamnată cum fuseseră și Chau Sara și Mar Sara. Jivinele acestea își săpau tuneluri până în inima lumii și ori câștigau împotriva oamenilor, ori mureau arse de razele protoss venite din spațiu.

Frontul zerg se opuse o clipă, apoi se sparse din nou, iar oamenii trecură mai departe, spre zonele înalte de platou unde se prăbușise *Norad II*.

Dintr-o singură privire, Mike înțelese că bătrâna astronavă nu avea să mai zboare niciodată. Motoarele din spate se contorsionaseră la patruzeci și cinci de grade față de restul structurii, iar trenul de aterizare, dacă fusese deschis în timpul aterizării forțate, se îngropase complet în mocirlă. Puntea frontală a astronavei atârna precar deasupra marginii platoului, privind la toată devastarea de dedesubt.

Mike și Raynor accelerară spre una dintre trapele crucișătorului, rămasă deschisă, și își manevrară motoglisoarele la bord. Sigilară manual trapa în urma lor, în timp ce afară un alt val de tunuri organice mutalisc apăreau la orizont.

– În care parte? întrebă Raynor în timp ce își scotea casca.

– Vino după mine! îl chemă Mike și se îndreptă spre puntea de comandă.

Mergea acum prin culoarele strâmte fără efort, în ciuda armurii pe care o îmbrăcase înainte de luptă. Observase că Mengsk construisese pe vasul lui culoare mai largi decât cele de pe navele de război Confederate.

Duke parcă nu părăsise niciodată puntea. Gorila argintie stătea cu spatele cocoșat deasupra postului de luptă, echipat cu armura de război. Singura schimbare era numărul ecranelor din jurul lui pe care nu se

mai vedeau acum decât purici și o cascadă de cabluri optice care atârnav deasupra unui compartiment. Comandantul se întoarse spre noii veniți și pufni nemulțumit.

– Sunteți ultimii oameni pe care mă așteptam să îi văd, mormăi el cu răutate.

– Mda, și noi te iubim, generale! îl salută Mike, făcându-și loc până la unitatea de comunicații a crucișătorului și introducând codul de apel al bazei lui Mengsk.

– Ce se petrece aici? lătră Duke.

– Un anunț din partea sponsorului nostru, îi răspunse Mike. Parcă au trecut ani de când nu am mai rostit replica aceasta. Aveți careva tutun?

Pe monitor apăru forma bruiată a lui Arcturus Mengsk. *Mengsk, se gândi Mike, adăpostit în siguranță în reduta lui secretă în timp ce noi restul luptăm și ne vărsăm sângele pentru el.*

Mike nu crezu că poate fi posibil ca Duke să se încrunte mai mult de atât.

– Cu ce scheme vii, Mengsk? întrebă generalul.

– Scheme?! se răsti Raynor. Stai să îți dau eu niște scheme, Confederat jegos...

– Încetișor, Jim! îl temperă Mike.

– În caz că nu ai remarcat, interveni Mengsk, Confederația se prăbușește, Duke. Coloniile s-au revoltat aproape toate. Zergii devo-rează totul fără oprire. Ce s-ar fi întâmplat astăzi aici dacă nu am fi apărut noi?

– Ideea fiind? îl contră Duke cu figura împietrită.

Mike privi spre alte monitoare. Un alt atac al vânătorilor Wraith dispersase jivinele mutalisc, dar steaua de mare zburătoare părea să fie mult mai rezistentă.

– Îți dau ocazia să alegi, spuse Mengsk calm. Poți să te întorci la Confederație și să pierzi sau ni te poți alătura nouă și să ne ajuti să salvăm întreaga rasă umană înainte să fie nimicită complet de zergi.

– Aștepți să îți dau vreun răspuns?

– Nu cred că este o decizie dificilă.

Un zâmbet discret apăru sub mustața grizonantă a lui Mengsk.

– Dar sunt *general*, pentru numele lui Dumnezeu! explodă Duke.

– Ei, da, bravo! râse Mike. Felicitări! Să îți trecem și gradul pe piatra de mormânt?

– Michael, te rog, îl liniști Mengsk. Duke, deocamdată ești un general fără armată. Eu îți ofer o funcție în statul meu major, în cabinetul meu personal, nu un post izolat precum cel în care te-au trimis înainte de război.

– Știu eu..., răspunse Duke, și Mike îl văzu pe bătrânul războinic ezitând pentru o clipă.

Mengsk îl prinsese la mijloc. Bietul Duke mușcase momeala. Doar că încă nu era conștient.

– Nu îmi pune la încercare răbdarea, Edmund! îl îndemnă Mengsk.

Undeva dincolo de compartimentele de pe punte se auzi o explozie în apropierea crucișătorului, ca și cum ar fi fost pregătită pentru a sublinia comentariul lui Mengsk. Duke păstră demnitatea momentului, apoi răspunse:

– Foarte bine, Mengsk. Am căzut la învoială.

– Ai ales corect... *generale* Duke, îl felicită Mengsk. Căpitan Raynor?

– Da, domnule? răspunse încruntat Raynor.

– Escortează-i pe suporterii generalului împreună cu tot echipajul lor într-o locație sigură.

În timp ce Mengsk dădea ordinele mai departe, Duke porni sistemul de auto-distrugere al crucișătorului. În douăzeci de minute ei vor ajunge la câțiva kilometri depărtare, iar *Norad II* se va transforma într-o minge de foc termonucleară.

– Sper să ia cu el cât mai mulți zergi! își exprimă Mike o ultimă dorință, în timp ce puntea se golea foarte, foarte rapid.

Mai târziu, Mike ajunse înapoi în centrul de comunicații al lui Mengsk. Odată cu explozia crucișătorului *Norad II* luptele s-au mai

calmat. Trupele confederate, inclusiv militarii reabilitați neural, trecură de partea rebelilor relativ ușor, având permisiune oficială, astfel că singurii inamici pe care trebuiau să îi înfrunte în continuare nu mai erau umani.

Singura problemă rămasă era că numărul jivinelor nu scădea deloc.

Mike încropi o știre despre salvarea echipajului de pe *Norad II* și îl difuză în rețea. Se lăsă pe spătarul fotoliului și își trecu mâna prin păr. Parcă avea un început de chelie.

Un pachet de țigarete, ușor turtit, ateriză pe consolă, urmat de o folie de chibrituri. Raynor îi spuse:

- Unul dintre oamenii de pe *Norad* îți transmite că sunteți chit.
- Excelent! se bucură Mike și scoase un cui de coșciug.
- Iar ai trimis un reportaj către nicăieri?

- Credeam că doar Kerrigan citește gândurile pe aici. Ai dreptate. Mă dezvăț greu de vechile obiceiuri, deși am o fantezie că cineva o să dea peste reportajele mele peste ani și va aprecia sacrificiul suprem al acestor bărbați și femei împotriva jivinelor. Cum va aprecia și prostia omenească.

Raynor se așează într-un alt fotoliu, în timp ce Mike își aprindea țigareta.

- Mă îndoiesc. Așa cum zicea și Mengsk, cei victorioși scriu istoria. Amintirile celor înfrânți vor fi șterse ca niște informații nefolositoare.

Mike trase un fum adânc și tuși, schimonosindu-se de neplăcere.

- În ce le-au marinat, în urină de mătă?

Raynor își ridică mâinile în semn de nevinovăție.

- Tot ce am găsit în condițiile actuale. Povestea vieții noastre.

- Te cred, fu de acord Mike. Vorbind de UBER-Mengsk, cum a mers discuția cu Arcturus?

- I-am spus că Duke este o viperă, oftă Raynor. Iar el mi-a răspuns...

- Măcar acum este vipera *noastră*, corect?

Raynor dădu neîncrezător din cap.

– Eu cred în cauza lui Mengsk, are dreptate că trebuie să scăpăm de Confederație, îi datorez și faptul că m-a scos de la pârnaie, dar până aici. Unele dintre învoielile pe care le încheie și treburile pe care ni le dă de făcut...

– Nu te concentra asupra cauzelor, îl îndemnă Mike pufăind chinuit. O să te alegi doar cu inima frântă. Când idealismul întâlnește realitatea, rareori cedează realitatea. Am văzut mai mulți oameni buni din guvern care s-au transformat în politicieni hrăpăreți decât am văzut zerglingi. Și am văzut destui zerglingi.

Se lăsă o tăcere între cei doi. În fundal, difuzoarele unității de comunicație povesteau discret despre mutalisc și Wraith, despre Goliath și hidralisc, despre creaturile ca niște stele de mare pe care le numiseră reginele zerg. Și despre moarte. Povesteau fără oprire despre moarte.

– Ți-am spus că am fost însurat odată? se oferă Raynor să povestească despre el.

Prăpastia pe care o simțea în interacțiunea personală se căscă larg la picioarele lui Mike.

– Nu a venit vorba până acum, răspunse el calm cu speranța că nu va trebui să împărtășească și el din viața lui.

– Însurat. Am avut și un copil. Mi s-a spus că este *dăruit*.

– Am auzit ghilimele pe care le-ai pus. Dăruit în sensul de material bun pentru fantome? Cu puteri psionice? Telepatic?

– M-hm! L-am trimis la o școală specială, cu bursă de la guvern. Câteva luni mai târziu, am primit o scrisoare. Ni se spunea că s-a petrecut un *incident* la școală.

Mike auzise despre astfel de scrisori. Din nefericire se trimiteau câtă frunză, câtă iarbă din partea celor care lucrau cu telepații. Încă unul dintre secretele murdare ale Confederației, despre care s-a difuzat rar câte ceva.

– Îmi pare rău, spuse Mike. Singurul lucru pe care putea să îl spună.

– Mda. Liddy nu și-a mai revenit niciodată. Pur și simplu s-a topit din picioare, iar în iarna următoare a doborât-o răceala. Iar mai târziu,

eu m-am îngropat în slujbă. Mi-am dat seama că îmi plăcea să lucrez de unul singur.

– O capcană în care poți cădea foarte ușor, să te ascunzi în muncă, spuse Mike cu ochii pe luminița de emisie de pe consolă care îl anunța că reportajul lui era trimis în vid.

– Oricum, am vrut să știi, încheie Raynor. Poate ți s-a părut că m-am luat mai tare de Kerrigan pentru că este telepată. Posibil. Dar am avut motivele mele.

– Și ea are problemele ei, să știi. Ca mai toată lumea și ca nimeni altcineva cunoscut. Poate că ar trebui să o lași mai moale în privința ei.

– Destul de greu, mai ales când îți arată ce gândești în sinea ta.

– Kerrigan pare să fie un soldat bun, o lăudă Mike și imaginea ei ridicându-se ca un derviş aducător de moarte îi umbri privirea. Poate că este un pic prea îndârjită, atâta tot.

– Eu cred că este periculoasă, îl contrazise Raynor. Periculoasă pentru trupele din jurul ei. Periculoasă pentru Mengsk. Periculoasă chiar și pentru ea însăși.

Mike ridică din umeri, nefiind sigur cât de mult putea să îi dezvăluie ex-șerifului. Răspunse doar:

– A trăit o viață grea.

– Dar noi am trăit ușor până acum?

– Cu atât mai mult trebuie să fii cu ochii pe ea. Să ai grijă de ea. Chiar dacă știe, chiar dacă nu, deși cel mai probabil o să afle. Toți avem nevoie de un înger păzitor.

Conversația trecu apoi la întrebări legate de rebeliune, ce alte lumi se ridicaseră împotriva Confederației și ce efect va avea trădarea lui Duke asupra altor lideri militari. Într-un târziu, Raynor se retrase, abandonându-l pe Mike pentru niște urgențe din sala de transmisii.

Mike privi pachetul de țigarete pe jumătate gol. Gustul primeia încă îi amărea gura.

– La dracu'! exclamă el apucând pachetul și folia de chibrituri. Bag seamă că pe aici ajungi repede să te obișnuiești cu aproape *orice*.

CAPITOLUL 11

ȘAH

Am jucat șah cu Arcturus Mengsk. Am pierdut cu regularitate, apropo. Cândva mă vor târî probabil înaintea cine știe cărei înalte curți de justiție unde mi se va spune că am înfăptuit o crimă împotriva statului, iar eu nu voi avea nici un fel de apărare. În afara faptului că am pierdut de mai multe ori decât am câștigat. Deseori Mengsk îmi flutura o momeală pe la nas în timpul jocului, iar eu mă repezeam să o înhaț, doar pentru a descoperi prea târziu că mi-a distras atenția de la capcana pe care mi-o întindea.

Întreaga campanie umană împotriva rasei zerg s-a desfășurat similar, manifestându-se ca o serie de înfrângeri, una mai sângeroasă decât cealaltă, pentru că de fiecare dată ignoram ceea ce se întâmpla în realitate. Primul avertisment că zergii au ajuns pe o planetă venea, de obicei, prea târziu, atunci când jivinele practic ne băteau la ușă sau când protossii ieșeau din gaura de vierme cu vasele lor ca biciul lui Dumnezeu.

Am crezut că putem scăpa. Unii dintre noi, inclusiv Mengsk însuși, am crezut că putem controla invazia. Dar eram cu toții doar niște pioni într-un joc mai mare.

Nu, nu pioni. Niște piese de domino. Fiecare dărâmând-o pe următoarea, planetă după planetă, persoană după persoană, până când am ajuns la cea mai mare piesă de domino dintre toate, cea numită Tarsonis.

(DIN MANIFESTUL IIII LIBERTY)

– S-A FĂCUT O COMPARAȚIE ÎNTRE RĂZBOI ȘI JOCUL DE ȘAH, spuse Arcturus Mengsk, împingând calul în poziție pentru a amenința și regina, și nebunul.

– Tu ești priceput la amândouă, îl laudă Mike și îi luă turnul cu regina.

– De fapt, consider că această comparație este întru totul falsă, recunosc teroristul și mută calul pentru a lua nebunul. Șah mat, apropo.

Mike clipi uimit spre tabla de joc. Strategia lui Mengsk părea evidentă acum, în același fel în care fusese complet opacă doar cu câteva secunde mai devreme. Reporterul se înjură în gând pentru prostie și întinse mâna după păhărelul cu brandy. În fundal, melodiile uitate ale străvechilor soliști de jazz Glenn Miller și Benny Goodman răzbăteau în triluri din unitatea de comunicație. Scrumiera așezată lângă tabla de șah se umpluse de chiștoace, toate fumate de Mike. Răspândeau un miros iute de urină de mătă.

Se aflau la bordul vasului *Hyperion*, odihnindu-se într-un hangar ascuns pe Antiga Prime. Duke plecase să reorganizeze trupele rebele în formații mult mai apropiate de natura armatei Confederate. Raynor plecase și el să aibă grijă ca generalul să nu încurce lucrurile prea mult. Mike nu avea nicio idee unde putea fi Kerrigan, dar lipsa ei era ceva normal pentru Kerrigan.

– Șahul nu este ca războiul? întrebă Mike.

– Odată, demult, poate că a fost, răspunse Mengsk. Pe vechiul Pământ, cu mult înaintea timpului. Doi oponenti egali, cu forțe egale, pe un câmp de luptă perfect echilibrat.

– Ceea ce nu este cazul acum. Nu mai este cazul.

– Foarte greu, susținu teroristul care se încinse în propria discuție. Mai întâi, oponentii sunt rareori cu adevărat egali. Confederația Omului avea rachete din clasa Apocalypse în timp ce lumea mea nu; Confederația a jucat aceeași carte până când a transformat Korhal IV într-o sferă de sticlă înnegrită atârând inertă în spațiu. Cu greu poți spune că au fost egali. Într-un mod similar, micuța noastră rebeliune părea la început un efort dus cu oameni puțini și fonduri insuficiente, dar cu fiecare nouă revoltă, Confederația pierde tot mai mult din dorința de a

lupta. Prea veche și putrezită, are nevoie doar de un brânci puternic pentru a se prăbuși în ea însăși. Așa ceva nu vezi în șah.

– În al doilea rând, continuă Mengsk, ideea unor forțe egale. Am menționat rachetele, atât de eficiente pe timpul când trăia tatăl meu, dar ajunse doar niște împunsături de ac în lumina forțelor dezlănțuite în timpurile noastre. Forțele continuă să se dezvolte: arme nucleare, telepați, și acum acești zergi înmulțiți de Confederație.

– Războiul se presupune că implică dezvoltare, interveni Mike.

– Adevărat, dar multă lume folosește analogia puștii și armurii: una dintre tabere construiește o pușcă mai puternică, iar cealaltă o armură mai rezistentă, ceea ce inspiră mai departe o pușcă mai puternică și tot așa. Adevărul este că o pușcă mai puternică inspiră o contra-ofensivă chimică, aceasta la rândul ei inspiră un atac cu telepați, care mai departe creează o inteligență artificială care să ghideze armele. Presiunea războiului aduce într-adevăr dezvoltare, dar niciodată o dezvoltare liniară, ordonată, așa cum ne învață prin școli.

– Sau cum ni se spune prin media.

Mengsk zâmbi.

– În al treilea rând, ideea unui câmp de luptă perfect stabilit. Tabla de șah se limitează la un caroiaj de opt pe opt. Nu există nimic în afara acestui mic univers. Nu există un al nouălea rând de pătrățele, și nici piese verzi care să apară brusc pe tablă și să atace și albul și negrul. Nici pionii care să devină brusc nebuni.

– Un pion se poate transforma în regină, comentă Mike.

– Dar numai avansând prin toate spațiile de pe coloana lui, fiind permanent în pericol. Nu se transformă instantaneu într-o regină prin propria-i voință. Nu, șahul nu se aseamănă nici pe departe cu războiul, ceea ce constituie unul dintre motivele pentru care îl joc. Este mult mai simplu decât viața reală.

Nu pentru prima sau ultima oară, Mike se gândi la abilitatea aproape supranaturală a lui Mengsk de a-și crea o realitate paralelă în jurul său.

– Crezi că liderii militari din Confederație vor fi capabili să producă o armă împotriva ultimelor atacuri? Împotriva raselor protoss și zerg?

– Nici vorbă, deși aruncă în luptă toate resursele de care dispun. Mai ales cele la care se pricep cel mai bine acum: propaganda și reducerea la tăcere a celor care se împotrivesc. Acestea sunt armele lor cele mai bune și nu au ezitat să le folosească nici în trecut. Dar sunt ca niște scuipați în fața unui elefant ucigaș care tăbăra pe ei cu furie. Stai un pic, am ceva aici pe care am vrut să ți-l arăt.

Mengsk apăsă butoanele unei telecomenzi. Se zgâi la aparat, ca și cum încerca să își aducă aminte codul pe care trebuie să îl formeze.

– Parcă ai spus odată că oamenii Confederației au înmulțit jivinele zerg, se interesă Mike. Nu înseamnă că zergii sunt arma lor?

– La început așa am crezut și eu.

Mengsk mai apăsă câteva butoane, apoi se opri.

– Și cu toate că presupunerea aceasta este incorectă, din punctul de vedere al propagandei *noastre* ea este adevărată și o vom susține mai departe. Nimic nu macină mai repede încrederea în guvern decât vestea că au dezvoltat o amenințare extraterestră în timpul lor liber.

– Dar adevărul adevărat care este? insistă Mike.

– Adevărul este întotdeauna maleabil, rânji Mengsk. Da, Confederația a studiat zergii ani de zile, iar cei din sistemul Sara au fost aduși acolo în mod deliberat de agenții Confederației. Da, au fost un test pentru crearea unei arme cumplite. Dar nu, nu au creat ei rasa zerg. Nu, ei au avut în minte un plan mult mai cumplit. Am găsit pe discul pe care l-ai adus tu și cu Raynor din Instalația Jacobs. Hai să vedem. Sunt convins că o să îți placă.

Apăsă un buton și ecranul prinse viață. După ce bruiatul inițial se dispersă, Mike putu să vadă o serie de platouri și câmpuri sub un cer portocaliu-maroniu. Scena putea să fi fost înregistrată oriunde pe Antiga Prime. Logoul binecunoscut al rețelei UNN era afișat într-un colț, iar pe partea de jos a ecranului curgeau de la dreapta la stânga diversele cotații la bursele multiplanetare.

Și apoi o voce înspăimântător de cunoscută vorbește peste această panoramă.

– Sunt Michael Liberty și vă transmit de pe Antiga Prime.

Mike clipi uimit. Era vocea lui, scoasă din ultima sa transmisie. Dar el nu trimisese niciodată acele imagini. Oare le scosese din alte înregistrări?

Camera continuă să panorameze până când îl descoperi pe reporter. Era îmbrăcat într-o manta curată (mult mai curată decât cea care stătea atârnată în dulapul lui Mike), părul blond strâns la spate pentru a acoperi un început de chelie, trăsăturile feței cioplite și experimentate, privirea adâncă și serioasă.

Era Michael Liberty, dar nu Mike. Acest Michael Liberty arăta mai mult ca o versiune ideală a lui Mike însuși.

Silueta de pe ecran continuă.

– Reporterul pe care îl vedeți tocmai a scăpat din mâinile infamului terorist Arcturus Mengsk, care îl ținea în captivitate. Am fost capturat de rebeli pe Mar Sara cu puțin înainte ca reptilele protoss să distrugă planeta, și de abia acum am reușit să scap în siguranță.

– Țsta nu sunt eu, spuse Mike.

– Știu, spuse Mengsk. Și protossii nu sunt nici ei reptile, din câte cunoaștem până acum. Dar privește mai departe.

Imaginea plată a lui Mike Liberty continuă imperturbabilă.

– Pe timpul captivității mele am aflat că Mengsk și Fiii lui Korhal se află în posesia unor medicamente foarte puternice pentru controlul minții, pe care le-au folosit după cum au crezut de cuviință asupra populației. Sute de oameni au murit ca urmare a împrăstierii fără discriminare, ceea ce poate fi descris drept un atac chimic îndreptat împotriva cetățenilor inocenți. Alții au suferit mutații genetice, transformându-se în ființe ciudate, ca urmare a efectelor secundare produse de aceste medicamente.

Mengsk pufni enervat, dar imaginea reporterului de pe ecran continuă.

Mengsk a trimis un sabotor la bordul crucișătorului *Norad II* care a expus echipajul unei toxine extrem de virulente. Rezultatul s-a concretizat în prăbușirea recentă a vasului. Agenți ai facțiunii Fiii lui Korhal i-au capturat pe cei afectați de medicamentele de control mental, lăsându-i pe ceilalți să moară atacați de aliații lor zergi.

– Aliații zergi?! se răsti Mike spre ecran. Cine a scris tâmpenia asta?!

– Identic și la fel, îi răspunse Mengsk calm. Cum să faci din tânțar armăsar.

– Cred că generalul Edmund Duke, descendent al Familiei Duke de pe Tarsonis, a căzut pradă acestor medicamente de control al minții, iar acum a ajuns doar un zombi reprogramat mental pentru a-i servi pe teroriști. În acest fel, Mengsk și aliații săi inumani speră să răspândească confuzie în rândul bravilor luptători ai Confederației și să îi facă să își piardă încrederea în liderii lor.

– Bravii luptători ai... Am folosit termenul acesta ca legătură între două materiale pe care le-am trimis de pe *Norad II*! exclamă Mike. Iar partea cu toxina virulentă, îmi spune și ea ceva.

– Poluarea stratului de apă freatică de sub o școală, îi aminti Mengsk. Unul dintre cele mai bune materiale ale tale, dacă îmi aduc bine aminte.

– Doar printr-o vigilență continuă vom putea să-i extirpăm pe acești teroriști precum Mengsk și slugarnicii lui cu mințile întunecate de medicamente, încheie figura de pe ecran. Chiar în timp ce vă vorbesc, Confederația a instituit o blocadă majoră împrejurul planetei Antiga Prime, iar teroriștii urmează să fie distruși în următoarele câteva zile. Pentru UNN, a transmis Michael Daniel Liberty.

Mengsk apăsă un alt buton. Michael Daniel Liberty încremeni tăcut pe ecran.

– Ai văzut? strigă Mike sărind de pe scaun. Țsta nu am fost eu!

– Așa sper și eu, zâmbi calm Mengsk. Tu pari să fii un reporter rațional care spune adevărul în cea mai mare parte a timpului.

– Ce au făcut din mine?!

– Nu ai mai fost editat niciodată până acum? ridică Mengsk o sprâncenă.

– Firește! se răsti Mike și reveni imediat cu explicații. Când materialul era prea lung sau anumite fapte nu puteau fi confirmate, sau departamentul juridic avea o problemă, sau vreun sponsor se împotriva reportajului. Adică, mi s-a mai tăiat din material, iar uneori au introdus alte imagini care au schimbat tonul reportajului în cu totul altă direcție. Dar asta este o... o...

– Minciună?

– O născocire! se încruntă Mike.

– Într-adevăr. Bucăți din reportaje anterioare puse cap la cap, un alt actor pus să stea în locul tău, mici corecții la pixeli. Vezi tu, este foarte ușor să faci așa ceva cu o imagine plată, dar aproape imposibil cu o hologramă adevărată. De aceea eu o prefer pe ultima, să știi. Iar transmisia aceasta este suficientă pentru a păcăli pe cineva care dă drumul să vadă știrile, pentru a le reaminti că ești viu, întreg și lupti pentru cauza cea dreaptă a rețelei UNN și a Confederației.

– Dar reportajele mele... se stropși Mike.

– Praf în ochi pe care l-au cernut și l-au aranjat cum au crezut ei de cuviință.

Mike se lăsă moale în scaun.

– O să îl *omor* pe Anderson.

– Îmi este teamă că Anderson ăsta al tău s-ar putea să fie deja mort, spuse teroristul. Dacă este un reporter la fel de devotat meseriei cum ești și tu.

Mike pufni neîncrezător.

– Sau, reveni Mengsk cu altă părere, poate deja și-a dat consimțământul actualei structuri de putere, deși știe că este o idee oribilă. Poate de aceea au băgat fraza cu otrăvurile toxice: un pic de sabotaj intern, un strigăt disperat de ajutor. Adică, nu prea are sens. De ce ar fi medicamentele de control mental otrăvuri? Bineînțeles că le-a permis să folosească o întreață frază fără să o mai modifice.

– Mda, așa ar proceda Handy Anderson dacă ar trebui să editeze ceva.

– Am vrut doar să știi că propria ta rețea de știri ți-a întors spatele într-un mare fel. Nu am vrut să afli într-un moment prost. Cum ar fi pe câmpul de luptă, de exemplu.

Mengsk îi reumple păhărelul lui Mike.

– Dar de ce chestia asta?

– Propaganda este o armă pe care Confederația știe să o mânuiască cel mai bine, și o mânuieste cu toată forța. Este ciocanul lor. Iar când în mână nu ai decât un ciocan, atunci totul în jur seamănă cu un cui.

– Te-ai gândi că ar trebui să aibă arme mai bune cu care să te atace decât un amărât de reporter, mormăi Mike.

Dădu din cap spre ecran.

– Ce s-a întâmplat cu toată cercetarea lor asupra rasei zerg, informațiile pe care le-am scos din instalație?

– A! exclamă Mengsk și apăsă alte butoane pe telecomandă. Discul Jacobs. Îmi pare bine că ți-ai amintit. Înseamnă că medicamentele mele de control al minții nu au avut un efect complet asupra ta. Nu te uita chiorâș la mine, am făcut și eu o glumă.

– În momentul acesta sunt cam sensibil la glume. O să îmi treacă.

– M-am așteptat să găsesc informații despre arme, ceva care să îi mențină avansați pe curba tehnologică. În schimb am dat peste ceva mult mai interesant. Uite aici. Știi despre fantome, bineînțeles.

Mike se gândi imediat la Kerrigan, războinica nemiloasă care simțea moartea fiecărei victime.

– Războinici telepați. O specialitate a Confederației și un exemplu al curbei tale tehnologice.

– Un exemplu interesant, dacă îmi permiți o digresiune. Pasagerii originali ai vaselor colonizatoare erau oameni de pe Pământ, dar voiajul extrem de lung le-a produs aparent o modificare în codul genetic, suficient cât să scoată la iveală abilitățile psionice mai mult decât la populația de pe Terra. O coincidență favorabilă.

– Cred că am ajuns amândoi în punctul în care nu mai credem în coincidențe favorabile, îl contră Mike sorbind din păhărelul cu brandy.

Mengsk ridică sincer din umeri.

– Prin cercetare sau printr-un accident, oamenii care au format mai târziu Confederația au dezvoltat abilități psihice. Iarăși spun, prin cercetare sau prin accident, le-am descoperit și astfel am ajuns să creăm fantomele, asasini superiori cu puteri de citire a gândurilor. Un proces oribil, pentru că doar puțini copii au reușit să reziste procesului până la capăt pentru a fi folositori întrucâtva. Iar până de curând se credea că nu se poate sparge controlul Confederației asupra lor.

– Locotenent Sarah Kerrigan, cum ai reușit să spargi controlul asupra ei?

– Acesta este un caz în care o tabără construiește o armură mai rezistentă, iar cealaltă tabără vine cu o pușcă mai puternică, răspunse Mengsk zâmbind. Suficient să spunem că am reușit să spargem controlul asupra ei printr-o modalitate care a lăsat-o uimitor de intactă și extrem de folositoare.

– Și recunoscătoare.

– Și recunoscătoare, admise Mengsk. Plus că a apărut de suficient de multe ori, încât a produs în rândul Confederaților o stare de confuzie.

– Ceea ce ție îți convine de minune, îl laudă Mike, dar să lăsam digresiunea.

– Da. Să trecem la discul Jacobs. Am aflat că prietenii noștri zergi se pot acorda pe lungimea de undă a emanațiilor psihice. Aparent lungimile de undă pe care funcționează fantomele sunt similare cu cele folosite de jivinele zerg mai dezvoltate pentru a le controla pe cele primitive. Așa că se pot aduna în jurul lor până la distanțe mici.

– Cât de mici? întrebă Mike cu gândul brusc la activitățile desfășurate de Kerrigan pe sistemele Sara și Antiga.

– Pentru un telepat normal, foarte, foarte mici. Câteva zeci de metri cel mult. Dar până atunci, un hidralisc poate deja să îl miroasă. Dar aceasta este partea tehnologică folosită de Confederați în construirea sistemelor de apărare a turnurilor și în alte detectoare anti-fantome.

– Puști și armuri. Dar fantomele pot să citească gândurile jivinelor zerg așa cum pot să le citească pe cele ale oamenilor?

– Pare mult mai dureros. Dar sigur că da, Confederații au încercat. Le-a venit ideea că zergii ar fi o poveste de succes evolutiv: totul devine ori material genetic pentru creațiile lor, ori carne pentru a-și hrăni copiii. Funcționează pe baza unei ierarhii de stup, fiecare mai presus decât cei de dedesubt, crescând într-atât, încât ajung să dezvolte o conștiință aproape planetară.

– Sună atractiv.

Mike sorbi iar din păhărelul cu brandy. Îi ardea gâtul, amintindu-i că el era uman.

– Ba neplăcut, îl contrazise Mengsk. Protossii sunt și mai răi. Vezi tu, toate lucrurile acestea sunt înregistrate pe disc din punctul de vedere al rasei zerg, dar protossii sunt cei mai puri genetic. Se văd pe ei înșiși drept judecătorii universului, eradicând orice formă de viață care scapă de sub control și care nu se ridică la standardele lor de perfecțiune.

– Supraviețuitorii genetici împotriva xenofobilor genetici. Meciul dracului.

– Cam așa ceva. Deci Confederația descoperă zergii și descoperă și atracția telepatică. Au nevoie atunci de mai mulți zergi.

– Mai mulți?! Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ar vrea mai mulți?

– Natura neliniară a războiului, fiul meu. Căutau o armă cu toate avantajele exploziei nucleare, dar fără efectele secundare, cum ar fi radiațiile sau comentariile răutăcioase din presă. Zergii erau perfecți: niște extraterestri hidoși pe care Confederații îi pot asmuți asupra oricui, apoi vin peste ei și îi elimină. O plagă de buzunar monstruoasă.

– Parcă spuneai că ei i-au înmulțit.

– Am spus greșit, recunosc blând Mengsk. Să îi înmulțești este mult mai complicat decât să capturezi o haită de zerglingi pe care să îi îndeși în aceeași cușcă. Așa că au avut nevoie să atragă mai mulți în capcanele lor și aici au intrat în scenă telepații.

– Dar telepații au totuși puteri limitate.

– Exact, fu de acord Mengsk. Așa că au lucrat să le dezvolte aria de emisie. Ce ați luat voi din Instalația Jacobs era exact planul unui Emițător de Unde Psionice Transplanare. Drăguț numele și destul de grăitor. Cu acest dispozitiv pot crește puterea de emisie a unui telepat, transformându-l astfel într-o baliză interplanetară pentru zergii, atrăgându-i ca pe niște molii la lumină.

Mike rămase tăcut o clipă, apoi spuse:

– Sistemul Sara.

– Exact. La acest lucru m-am referit când spuneam că foloseau acele planete drept laborator de teste pentru armele lor. Au adus zergii pe Sara, și după ei au venit și protossii. Dar au adus mai mult decât o haită de zergling; au atras întregul ecosistem zerg cu toată structura lor de putere, lucru la care nu se așteptau. Iar acum zergii trec dintr-un sistem în altul la discreție, conduși de propria lor inteligență, hotărâți fie să transforme întreaga omenire, fie să o consume.

– Deci știi cum să îi înfrânge? întrebă Mengsk.

– Altfel decât să îi rupem în bucăți pe fiecare și să le ardem cuiburile, nu.

Mengsk se aplecă în față.

– Dar știu cum să îi trimit în direcțiile în care vreau să meargă.

– La ce ne-ar ajuta? dădu Mike din cap de parcă alcoolul îl făcuse dintr-odată prost.

Mengsk se lăsă înapoi în scaun.

– Există o parte de adevăr în reportajul pe care l-a transmis dublura ta. S-a instituit o blocadă serioasă în jurul planetei Antiga. Confederații speră să ne țină cu forța aici până când ne vor distruge fie zergii, fie protossii.

– Dar noi stăm pur și simplu aici?

– Ei, nu, deja am inițiat o acțiune. Am construit un emițător pe baza planurilor eliberate de voi. Avem de gând să îl ducem în inima teritoriului Confederat și să îl pornim acolo. Fiecare zerg de la o distanță

de zece ani-lumină se va îndrepta într-acolo. Se vor abate asupra Confederației precum ulii asupra porumbeilor. În comparație, prăbușirea crucișătorului *Norad II* nu va fi decât o mică zgârietură.

– Dar emițătorul doar va amplifica. Ai nevoie de un telepat care să...

În sfârșit circuitul logic se închise în creierul lui Mike.

– Kerrigan! O folosești pe Kerrigan să atragă jivinele zerg!

– Foarte bine.

– Nu poți face așa ceva! obiectă Mike. Vrei să o trimiți să se infiltreze într-o tabără Confederată?! Au la dispoziție detectoare! Nu va reuși niciodată!

– Am mare încredere în locotenent.

– Nu poți face așa ceva! repetă Mike.

– Folosești timpul gramatical greșit. Am transmis ordinele necesare înainte să ne așezăm la primul joc. Locotenentul ar trebui să împacheteze emițătorul în atelierul de dedesubt chiar în timp ce vorbim. Dacă te grăbești, poți să o prinzi din urmă.

Mike înjură și se lansă din scaun.

– Și urează-i succes din partea mea! îi strigă Mengsk în timp ce reporterul ieșea ca o furtună din cabina teroristului.

Apoi Mengsk se lăsă confortabil în scaun, își ridică păhărelul de brandy și toastă în tăcere în sănătatea siluetei falsului Michael Liberty, încremenit pe ecran.

CAPITOLUL 12

ÎN BURTA BESTIEI

Extratereștrii puseseră o mare presiune pe spațiul stelar uman, dar oamenii reacționau întorcându-se unul împotriva celuilalt. Îmi imaginez ce trebuie să fi gândit zergii și protossii când aterizau pe planete unde nu găseau decât rebeli și Confederați rupându-și unii altora capetele. Probabil s-au gândit că acesta era modelul comportamental obișnuit al rasei noastre. Până la urmă tind să cred că aveau dreptate.

Succesele repurtate de Mengsk, în mare parte cu ajutorul reportajelor mele difuzate ilegal, au aprins zeci de războaie neînsemnate. Orice tembel cu brandul puternic a pus mâna pe armă și s-a ridicat împotriva regimului Confederat învechit. Drept răspuns, Confederația a reacționat așa cum a făcut-o mereu împotriva disidenților înarmați – cu o opresiune și mai dură, care la rândul ei a stârnit alte revolte.

Peste toate acestea, zergii se infiltrau în tot mai multe planete, iar protossii le transformau pe rând în bulgări fără viață. Oamenii nu aveau atât de multe lumi încât să își permită luxul de a le pierde în ritmul acela. În cazul în care cele două tabere ar fi avut minte să gândească, și-ar fi unit forțele să lupte împotriva amenințării reale.

După cum am văzut însă, toată lumea era prea ocupată să pună la punct planuri de luptă și să se războiască încât nimeni nu avea timp să mai stea să se și gândească.

(DIN MANIFESTUL LUI LIBERTY)

– KERRIGAN! STRIGĂ MIKE PE PLATFORMA DE ANDOCARE.

Locotenentul tocmai își punea casca pe cap. Reporterul nu avusese timp să își îmbrace armura, dar măcar își luase cu el mantaua.

– Liberty! îl salută ea rece. Tocmai plecam.

Mike văzu un dispozitiv imens montat pe lateralul motoglisorului Vultur.

– Lansator mobil?

– Uite ce este, în mod normal așa... începu ea, apoi privi spre Mike cu ochii săi de un verde intens precum jadul.

Lui Mike i se ridică părul pe ceafă și își dădu seama că ea îi citise gândurile. Buzele ei prea largi se schimonosiră o clipă. Apoi dădu din cap și spuse simplu:

– Pleci la înmormântarea ta, să știi. Eu oricum aveam nevoie de cineva să mă ajute cu echipamentul. Haide, urcă!

Cei doi ieșiră din hangar călare pe motoglisorul zgomotos, îndreptându-se imediat spre punctul de întâlnire.

Antiga Prime suferise sub asediul continuu. Cerul se întunecase de la fumul rugurilor imense, iar silueta butucănoasă a soarelui atârna plină de gaze ca un zeu trist ascuns în spatele unui voal de doliu. Undeva la distanță bubuia artileria Arclite, deși nu se știa cine trăgea și nici în cine.

Trecură pe lângă buncăre abandonate, sparte ca niște coji de ouă, înconjurate de resturile parțial îngropate ale războiului: arme frânte și oameni sfărtecați. Tunetul se auzea din ce în ce mai puternic, și Mike înțelese că se îndreptau chiar spre inima furtunii.

– Avem tancuri de asediu și pășitori Goliath, îi explică prin intercomunicație Kerrigan, cu care vrem să facem o gaură în liniile inamice. Ne strecurăm prin asediu apoi intrăm în teritoriul Confederat. Regreți acum că ai venit?

– Poate doar un pic.

Mike știa că fantoma îi cunoștea răspunsul înainte să vorbească.

– Deci Mengsk ți-a făcut o ofertă completă și tot tacâmul, continuă femeia.

Mike se încruntă, îngrijorat că telepata îi răscolea prin gânduri atât de ușor.

– Te-a convins să mergi cu mine.

– Verifică-mi răspunsul mental încă o dată, locotenente! o îndemnă Mike deranjat. Mengsk nu mi-a cerut deloc să merg.

– Nici nu avea nevoie să îți ceară. Știe ce butoane să apese la oameni. Probabil că a simțit că dacă îți ordonă să mă ajuți, l-ai fi refuzat pe loc.

– Probabil că are dreptate.

– De obicei are. De aceea mi se pare totuși o idee bună că ai venit cu mine.

În fața lor o grămadă de bolovani se vaporizară brusc într-o explozie masivă. Kerrigan opri scurt motoglisorul.

– N-ar fi trebuit să se întâmple, comentă ea. Tancurile noastre de asalt știu că venim pe aici. Să fi modificat Duke sistemul de ochire al artileriei sau...

Mike auzi apropiindu-se șuieratul ascuțit al altui set de proiectile.

– Sunt tancurile lor! strigă el. Ne-au rupt ei liniile!

Kerrigan accelerează chiar în momentul în care reporterul își începea fraza, virând brutal motoglisorul la un unghi drept față de cursul inițial. Drumul din față dispăru într-un crescendo de pământ și piatră zburând în toate direcțiile, sub efectul exploziei altui proiectil care ochise mai aproape. Pământul scuturat cu violență era prea mult pentru repulsoarele gravitaționale, și întregul vehicul tremură din toate încheieturile.

– Este un pic cam... începu Mike.

– Îmi cer scuze pentru călătoria cam violentă! țipă Kerrigan în intercomunicație. Ține-te bine!

Data viitoare lasă-mă năcar să îmi termin fraza, se gândi Mike și o simți pe Kerrigan cum ridică din umeri pe motoglisor.

Confederații trebuie să fi avut un lunetist. Pentru că focul de artilerie îi urmărea fără milă, lovind la doar o sută de metri în urma lor. Kerrigan intră într-o ravenă din care se evaporase demult orice picătură de apă.

– Hai să îi vedem cum ne mai urmăresc aici, se bucură ea.

Mike auzi şuieratul ascuțit al metalului biciuind văzduhul.

– Vânătorii Wraith! urlă el în intercomunicație.

Aeronava de vânătoare coborî în picaj razant cu pământul și deschise focul asupra ambelor maluri ale ravenei cu laserele de 25 de milimetri. Buruienile se incinerară la prima atingere, iar pilotul se ridică înapoi în văzduh, incapabil să își vadă prada prin fumul pe care îl generase.

– Ne mână de la spate, mârâi Kerrigan prin intercomunicație. Dar încotro?

Pământul își schimbă dintr-odată textura sub motoglisor, din mărul roșcat și pietrele maronii trecând spre vița pestriță de mucegai gri.

– Rizom! exclamă Mike imediat ce recunoscuse mizeria. Ne mână înspre teritoriul zerg!

Kerrigan înjură și apăsă frâna, dar rizomul de dedesubt nu oferea tracțiune pentru repulsoarele gravitaționale ale motoglisorului. Vehiculul subțirel începu să derapeze, apoi se aplecă oribil pe o parte, tăind din crusta groasă a rizomului ca spuma pe valurile mării.

Mike urlă, iar Kerrigan îi strigă ceva. Reporterul strânse în brațe containerul emițătorului psi, sperând că îi va oferi măcar un pic de protecție. Era convins că dacă aveau să scape din situația aceea grea, doar locotenentul fantomă îi putea salva.

Apoi pământul se căscă sub ei și amândoi se rostogoliră în hăul întunecat.

Un pic mai târziu, Mike auzi o voce ca din depărtare.

– Liberty? îl strigă Kerrigan.

– Au! îngână Mike.

La naiba, poate să îmi citească gândurile, atunci să mi le citească.

– Emițătorul psi a rămas întreg? întrebă ea.

– A, desigur! I-am atenuat căderea cu trupul meu.

Deschise ochii și descoperi că zăcea pe o porțiune recent arsă de pământ. Probabil cenușa îi atenuase căderea atunci când se prăbușise prin văgăună.

Privi în sus. Se vedea o gaură ruptă în tavan, probabil acolo unde motoglisorul tăiasse în stratul de rizom. Vița deasă deja se țesea la loc de-a latul rupturii.

Mike scuipă un pic de sânge. Își mușcase gura pe dinăuntru în timpul căderii. Restul corpului îl durea un pic, dar în general rămăsese întreg. Mantaua se pătase cu lut moale. De abia mâine va simți cucuiele și vânățăile.

Dacă am noroc, se gândi el.

– Dacă *avem* noroc, îl corectă Kerrigan.

Se ridicase deja în picioare și cerceta zona cu o lanternă montată pe încheietura mâinii. Își atârname pe umăr carabina cu gaz.

Mike se ridică și el în picioare, clătinându-se un pic amețit, dar fără să fie rănit serios.

– E bine? mormăi el.

– Destul de, îi răspunse fantoma. Am aterizat pe mândria mea personală, care din nefericire este o cauză pierdută. A trebuit să o împușc, să îi curm suferința. Suntem ultimii fraieri. Niște proști. Mocofani. Nerozi.

– Cine se aștepta de la Confederați să... începu Mike.

– Să folosească terenul și situația în avantajul lor? Exact ce spuneam. Suntem ultimii fraieri. Ne-au ieșit înaintea ca să ne întâmpine atacul, apoi ne-au mînat înspre singurul loc în care nu ne doream să ajungem.

– Știi, poate ar fi mai ușor dacă m-ai...

– Lăsa să îți termini frazele. Scuze. Obicei nervos în situația dată. Practic îți difuzezi toată frica, ceea ce mă irită la *culme*.

De parcă nimănui altcuiva nu i-ar fi frică într-o asemenea situație, se gândi Mike, apropiindu-se de rămășițele motoglisorului Vultur.

– Motoglisorul este străpuns, îl anunță Kerrigan fără să se uite și bineînțeles că avea dreptate.

Carcasa era îndoită în trei locuri, astfel că vehiculul lung și subțire se contorsionase ca un tirbușon. Ceva important fusese găurit, iar lichidul se scurgea pe pământ. Motoglisorul, în ciuda șasiului de metal și ceramică, resimțise căzătura mult mai dureros decât reporterul.

- Pe acolo! arată Kerrigan spre o parte a tunelului.
- Ai idee de ce pe acolo?
- Nu, dar ceva mare și urât mirositor se află în partea cealaltă. Tu trebuie să cari emițătorul.

Mike atârna emițătorul în container și o urmă. Se gândi la starea emoțională a locotenentului. După câteva minute Kerrigan îi explică:

- Este un răspuns în buclă.
- Termină!
- Dar așa este. Frica ta ajunge la mine, iar ca răspuns eu ți-o transmit înapoi. Ceea ce îți crește ție furia.

Făcu o scurtă pauză.

- Simt ceva aici. Ceva dubios. În mod normal pot să fac față unor astfel de lucruri. În marea majoritate a situațiilor.

Mike se gândi la presupusa legătură dintre zergi și telepați, apoi își dori să nu se fi gândit.

Buzele prea largi ale femeii se strânseseră într-un zâmbet crud.

- Mda, știu. Raynor mi-a transmis deja mental durerea lui în timpul informării de luptă cu Arcturus, mulțumesc foarte mult. Explică pe de o parte interesul Confederațiilor pentru telepați. Și apoi s-au raportat o mulțime de dispariții în rândul telepaților Confederați. Chiar din afara unității de fantome tot mai aud câte ceva.

- Crezi că zergii își fac propria colecție de telepați? întrebă Mike și își dădu seama că pentru prima oară Kerrigan îl lăsase să își termine fraza.

- M-hm! Stai așa, a apărut ceva ciudat în față.

Își scoase pistolul și porni înainte, cu lanterna de la încheietură luminându-și drumul.

Acel ceva atârna de-a curmezișul tunelului ca un păianjen gigantic. Lanterna îl luminează și el se strânse când simți raza. Era un ochi uriaș, asemănător cu cel omenesc, cu pupila contractându-se sub lumina puternică a lanternei.

Mike simți cum îl copleșește un val de scârbă și de greață. Aparent și Kerrigan simțise la fel, iar emoțiile ei se amestecau în mintea lui

Mike. Luptătoarea înjură cu voce tare și trase o salvă scurtă în ochiul care se zbătea convulsiv.

Jivina-ochi scoase un țipăt ca de sticlă și plesni, nervurile musculare ale rețelei jupuindu-se și lipindu-se de perete ca niște benzi de cauciuc rupte.

– Ce a fost...? Începu Mike.

– Observator? Santinelă? Încercă să ghicească Kerrigan și pentru prima oară Mike sesiză o undă de teamă în vocea de obicei sigură a femeii.

Răspuns telepatic în buclă, își reaminti el. Încercă să se calmeze. Altfel, riscau să fie uciși amândoi.

– Cum se simte? Întrebă el pe când treceau pe lângă rămășițele de carne ale jivinei-ochi.

Mike observă și rizomul care se întinsese pe pământ și pe pereții tunelului.

– Ce anume? Întrebă Kerrigan cu atenția distrasă de fiere.

– Spuneai că a apărut ceva dubios în față. Dubios?

Kerrigan tăcu o clipă, suficient cât să îi permită lui Mike să simtă că încerca să își refacă stabilitatea emoțională.

– Este foarte greu de explicat unei carapace, pardon, unui non-telepat. Ca și cum ai merge pe holul unui hotel, iar într-una dintre camere se dă o petrecere. Când treci pe lângă ușă, auzi că înăuntru se dă o petrecere, dar la care tu nu participi. Nu înțelegi nimic clar, dar din cameră răzbat voci amestecate. Așa se simte.

– Poate o putere psionică pe un canal diferit? sugeră Mike.

– Poate, dar mult mai puternică. Ca și cum ai sta pe trotuar în fața unui teatru în care se dă un concert. Auzi ceva care pare organizat, și totuși nu percepi decât o bătăie. Te înnebunește.

Se opri o clipă.

– O, Dumnezeu! Mike, vino încoace!

Tunelul se deschidea spre dreapta, într-o cavernă mai largă, înainte să continue înainte. Mike simți aer proaspăt venind dinspre tunelul de dincolo. Trebuie să fi ajuns destul de aproape de suprafață.

Caverna mai largă era plină cu rizom. Săculeți transparenti atârnav de pereți, și chestii care păreau să fie organe împânzeau mucegaiul gri. De-a lungul peretelui o mulțime de creaturi ca niște viermi se târau printr-un câmp de ciuperci.

– Viermi! exclamă Mike. I-am văzut și în Baza Anthem, pe Mar Sara.

Îi descrie scurt imaginea din tavernă și o văzu pe Kerrigan scuturată de un fior.

– Am ajuns la o groapă de gunoi pentru zergi? Cu ce se hrănesc aici?

– Nu se hrănesc. Aici este o creșă. Se îngrijesc de ouă.

Ceea ce Mike considerase la început a fi niște ciuperci erau de fapt ouă, verzi cu pete roșcate, prinse pe niște picioare de rizom împletit. Ouăle pulsau în ritmul propriilor bătăi de inimă. Figura scheletică a unui pui de hidralisc se lipi de peretele îngroșat al celui mai apropiat ou, ca o creatură înecată într-un balon inundat. Oul tremură scurt, de parcă fiara dinăuntru era conștientă de prezența lor.

Viermii erau preocupați să îndeplinească funii din rizom. Apoi unul se cățăra pe piciorul de mucegai, se încolăci și începu să țeasă împrejurul său un cocon de pânză groasă ca de păianjen. Când coconul se întări, viermele deveni un ou.

– Ce rahat! exclamă Mike înțelegând atunci ce erau, de fapt, viermii.

– Larve. Sunt unitățile de bază ale ecosistemului zerg. Larvele se transformă în ouă, iar din ouă ies monștrii. De aceea Confederații nu au reușit cu nici un chip să înmulțească scârboșeniile, indiferent ce spune Mengsk. Jivinele zergling și hidralisc nu se pot înmulți, ele apar din același material genetic pregătit de-a gata de cine știe ce putere supremă.

Mike aprobă din cap, iar figura bestiei din ou se întoarce spre el. Oul începu să se scuture violent, în timp ce jivina dinăuntru se forța să iasă afară.

– Mergi spre aerul proaspăt! Îl îndemnă Kerrigan desfăcându-și carabina cu gaz de pe umăr. Te ajung imediat din urmă.

Gâfâind sub greutatea emițătorului, Mike își continuă drumul prin celălalt tunel. Când auzi huruitul canistrei care încărca rapid carabina, o luă la fugă. În spatele lui se pornea răpăitul proiectilelor ascuțite trecând prin sită creșa de ouă. Apoi se lăsă liniștea.

Aerul deveni mai proaspăt, și curând văzu lumina de afară răzbătând undeva în față. Mike își simțea picioarele ca turnate în plumb, dar și le forță să alerge mai departe. Încă vreo zece metri, apoi cinci și pe urmă doar doi. După care ieși la suprafață, în aerul serii, unde...

Se pomeni față în față cu propria imagine reflectată în viziera armurii unui infanterist Confederate. Mike nu se putu abține să nu scoată un strigăt scurt, aproape căzând înapoi de surpriză. Forțele Confederate postaseră o santinelă la ieșire.

Santinela se împletici spre reporter și Mike văzu că se petrecuse ceva în neregulă cu omul. Genunchii îi erau îndoiți ciudat, iar brațele păreau să aparțină altui trup. O mână ridică nesigură o mitralieră gaussiană, în timp ce cealaltă atingea ceva la baza armurii.

Viziera se ridică pentru a scoate la iveală o figură desprinsă parcă din iad. Jumătate din ea fusese mâncată până la craniu, din gaura nefolositoare a ochiului scurgându-se un rizom gros. Cealaltă jumătate, partea verzuie mucegăită, era spartă cu extruziuni ca de piatră care ieșeau prin piele ca niște pumnale scurte.

Era o santinelă, dar deloc Confederate. Odată fusese un om, dar pierise demult. Odată fusese în toate mințile, dar și le pierduse demult. Acum trăia doar pentru a proteja cuibul. Își ridică nesigură mitraliera gaussiană și scoase un țipăt de parcă gâtlejul i-ar fi fost umplut cu monezi. Din ochiul rămas întreg al creaturii se scurgea sânge.

Mike auzi huruitul canistrei în spatele său și se aruncă la pământ, răsucindu-se pentru a proteja emițătorul în cădere. O secundă mai târziu aerul pe care îl ocupase mai devreme se umplu de proiectile. Câteva proiectile fierbinți îi topiră marginea mantalei.

Santinela Confederate transformată în monstru parcă împietrise de focul tras din carabina cu gaz. Apoi mitraliera gaussiană pe care o

ținea în mână îi căzu și el se prăbuși pe spate cu armura țândări. Ce se vedea sub armură nu mai era demult omenesc, dar reacționase la proiectilele cu gaz în același fel.

Kerrigan alergă spre Mike și îl smuci puternic de guler.

– Hei, ești bine?

Mike vedea numai stele verzi în fața ochilor, dar refuză să se lase copleșit de fierea amară care i se ridica în gâtleej.

– Ce era *ăla*?!

– Zergii sunt maeștri biologi. Probabil că asta vor să facă din rasa umană. Să ne transforme într-un alt experiment. O altă rasă de sclavi.

Mike inspiră adânc, privind spre carnea putrezită, și comentă:

– Nu pare deloc un experiment reușit.

Kerrigan ridică obosită din umeri.

– Poate că le-ar fi reușit mai bine dacă ar fi avut la dispoziție un material genetic mai bun cu care să lucreze. Nu te oferi voluntar? Sunt convinsă că au și ei nevoie de un reporter.

Zâmbi aspru, ceea ce îl făcu și pe Mike să chicotească.

Se rupe bucla de răspuns telepatic, îi trecu prin minte. Glume de adăpost individual. Umor de spânzurătoare în fața obscenităților războiului. Dacă Kerrigan i-a citit și gândurile acelea, nu lăsa să se vadă.

– N-ai chef să alergi un pic? întrebă ea.

– Cât de departe?

– Cât de departe putem.

– Pornește tu, eu mă iau după tine! o îndemnă Mike luând emițătorul în brațe.

Aveau noroc. Ieșiseră la marginea rizomului. Cu toate acestea, Mike putea să vadă din locul în care se aflau o linie de tumuri ridicate în partea opusă direcției în care se îndreptau. Arătau ca niște flori deformate crescute în grădina cine știe cărui monstru gigant, iar tunurile mutalisc dansau în jurul lor. Se mai vedeau și alți monștri zburători, inclusiv caracatițele-stele-de-mare, meduzele-homari și crabii zburători uriași.

– Monștrii câștigă, spuse Mike. Monștrii zergi devin mai puternici cu fiecare planetă pe care o iau în stăpânire.

– Încearcă să nu te mai gândești la ei.

Kerrigan își atinse încheietura mâinii.

– Tocmai am trimis un mesaj sub forma unui impuls scurt. Dacă Arcturus ne ascultă, măcar o să știe că suntem încă vii.

Drumul devenise mai ușor acum. Chiar dacă soarele apusese, venea suficientă lumină de la gigantul de gaz de deasupra planetei. Spre stânga lor se zăreau fulgere de-a lungul orizontului; tot de acolo răzbăteau sunetele unor tunete îndepărtate.

– Spuneai că ai auzit de dispariția altor fantome, se interesă Mike. Ai mai primit vreun semn de la ei?

Kerrigan își strânse buzele și scutură energic din cap.

– Cei mai mulți telepați se evită unul pe altul. Eu nici măcar nu discut cu cei aflați sub comanda lui Duke. Îmi este suficient că mă aflu în preajma bolboroselii mentale a oamenilor obișnuiți. Lângă un alt telepat este de o sută de ori mai rău. Oamenii nu își pot controla gândurile, cel puțin nu foarte bine. Fantomele se citesc unele pe altele foarte bine și își formează propriile răspunsuri telepatice. Majoritatea au nevoie de un absorbant psionic pentru a rămâne în toate mințile. Seamănă cu reabilitarea neurală, dar cu mult, mult mai rău.

– Dar tu nu ai absorbante psionice.

– Ei, mai am câteva, deși pe cele mai multe le-am consumat. Arcturus...

Se opri o clipă, apoi continuă.

– Nu prea îl plăci, să știi.

– Nu aș fi ghicit niciodată. În schimb, tu îl apreciezi foarte mult.

– El mi-a...

Se opri iarăși.

– El m-a scos la suprafață, cred că așa se poate descrie cel mai bine. M-a salvat, m-a eliberat, m-a rupt de gârzi și de groază. Îi datorez viața. Și mai mult, îi datorez sufletul meu.

Ca răspuns la comentariul ei, unitatea de comunicație sună scurt. Mike scrută orizontul pentru ceva mișcare. Nimic. Kerrigan deschise un ecran minuscul, pe care Mike își putu imagina zâmbetul lui Mengsk.

– Îmi pare bine să aflu că trăiți, îi salută liderul rebel. Ați ajuns într-o poziție situată la un kilometru de unde ar trebui să fiți. Nici un monstru zburător între voi și tabăra Confederată. Ne muncim să le epuizăm rezervele.

– Am fost întârziați, explică Kerrigan. Zergii sunt deja o mulțime aici.

– Și vor mai veni când veți porni micuța noastră surpriză. O să îi mențină pe prietenii noștri Confederați ocupați în timp ce noi scăpăm.

Kerrigan se încruntă subit.

– Dar vor fi șterși de pe fața pământului, Arcturus.

Linia de comunicație se acoperi de bruiaj.

– Arcuturs? Mă auzi? Zergii nu iau prizonieri.

– Kerrigan! se auzi Mengsk, și Mike și-l imaginează din nou pe terorist cu figura lui părintească. Nu am inventat noi emițătoarele, dar dacă nu le folosim, vom muri cu toții sub blocada Confederației. Iar dacă murim noi, moare și restul speranței omenirii.

– Am înțeles, domnule.

– Ține minte cât de multă încredere am eu în tine. Și transmite-i salutări domnului Liberty din partea mea, bine?

Kerrigan închise ecranul și porni spre nord. Mike luă emițătorul și o urmă. Merse în tăcere o vreme, apoi Mike îndrăzni să deschidă discuția.

– Cred că le este teamă.

– Cui? Celor care controlează fantomele?

– Da. Nu vor ca tu să poți comunica din experiențele tale și altor telepați. Să complotezi împotriva lor. De aceea au inventat absorbantele psionice și tot antrenamentul.

Kerrigan ridică din umeri.

– Este foarte posibil ce spui. Cred că și pentru a-și păstra investiția întreagă. Rata pierderilor este incredibil de ridicată printre fantome.

– Credeam că or să vă trateze ca pe niște vedete, după toată investiția. Așa cum procedează cu piloții de vânatoare de pe Wraith sau căpitani distrugătoarelor.

Kerrigan pufni într-un râs oribil.

– Vedete?! Dumnezeule, până și brutele care au molestat copiii și pe care i-au încorporat în infanterie au avut parte de un tratament mai bun. Criminalii sunt îndopați cu medicamente și îndoctrinați să își urmeze liderii. Nouă ni s-a dat coșmarul de a ne lovi de lanțuri în mod constant, știind că dacă le rupem, vom înnebuni pentru că nu vom putea să ținem la distanță mințile și gândurile celorlalți.

– Încetișor, locotenente, nu am vrut să...

– Bineînțeles că nu ai vrut nimic, se răsti Kerrigan înfierbântată. Iată ce ne înnebunește cel mai mult. Vorbele voastre spun una, dar mintea transmite cu totul alta. Raynor pare el entuziasat și dedicat, dar eu pot să îi simt neliniștea, dezgustul. Și știu că mă privește, chiar atunci când sunt întoarsă cu spatele. Este un chin să știu ce îi stă fiecăruia pe vârful minții fără să îi și pot răspunde.

– Îmi pare rău.

– Știu, se mai înmuie Kerrigan un pic. Iată unul dintre lucrurile care îmi *plac* la tine, Michael Liberty. Lași totul să iasă la suprafață. Nu mi-o lua în nume de rău. Te gândești la ceva și exact aia spui. Singura ta apărare apare atunci când adresezi întrebări, când faci pe reporterul căinos. Ești mai ușor de tolerat decât majoritatea oamenilor.

Tăcu în timp ce treceau peste culmea unei coline. În depărtare se ridicau ruinele turnurilor Confederate de pe linia perimetrului exterior. Nu se vedea nici un foc ieșind din turnuri; trupele lui Mengsk le epuizaseră complet.

– Știi care este examenul final pentru a fi admis în antrenamentul fantomelor? întrebă ea dintr-odată.

Mike dădu din cap, știind că nu era bine să întrerupă omul.

– Au un paznic înarmat, explică ea și ochii părură să se înlăcrimeze.

Ea însăși părea să fi plecat cu mintea departe.

– Paznicul ia arma și îi lipește țeava de fruntea ta sau de fruntea cuiva la care ții foarte mult. Trebuie să ucizi paznicul înainte ca el să apese pe trăgaci.

Privirea îi reveni și se uită dur la Mike.

– Aveam doisprezece ani atunci.

Mike pâli și se gândi fără să vrea la băiatul lui Raynor. Copilul „dăruit” care avusese parte de un „incident”.

Kerrigan reacționează de parcă Mike o pălmuise. Se lăsă pe un genunchi și își apucă fruntea cu mâna. După o vreme exclamă:

– Dumnezeule mare!

Mike se scuză repede.

– Îmi pare rău, nu am vrut să îți spun, pur și simplu mi-a scăpat.

– Dumnezeule mare! repetă ea. Ar fi trebuit să ghicesc. Dar chiar nu am știut.

Mike dădu din cap.

– Ești telepată. Cum să nu știi?

Kerrigan privi în sus, cu lacrimi în colțurile ochilor.

– Telepații nu sapă adânc în gândurile oamenilor, cel puțin nu dacă vor să rămână întregi la minte. Noi citim doar gândurile de suprafață, numai ce răzbate deasupra. Lucrurile la care te gândești într-un moment sau altul. Gânduri fugare. Dacă femeia aceea are picioare frumoase. Tâmpeniile obișnuite. Nu ceea ce oamenii păstrează adânc în ei. Tâmpeniile importante nu.

Tăcu pentru câteva momente, apoi se interesă.

– Ți-a spus când s-a întâmplat?

Mike scutură din cap și își întoarse privirea, pe de o parte pentru a fi atent la eventuale patrulare Confederate, iar pe de altă parte pentru a-i lăsa timp locotenentului să își revină.

Ea probabil că știa de ce se întorsese Mike, dar când el privi din nou spre ea, femeia se ridicase deja în picioare, iar lacrimile dispăruseră.

– Hai să plantăm dispozitivul. La baza unuia dintre turnurile acelea ar fi numai bine.

Ajunseră la parapetul tunului fără dificultate, unde Mike lăsă jos greutatea pe care o cărase în cârcă atâția kilometri. Cu mâini dibace și experimentate, Kerrigan se apucă să instaleze emițătorul psi pe care

nu îl mai folosise niciodată. Mike bănuia că trebuie să fi primit telepatic instrucțiunile de instalare atunci când luase aparatul în primire.

Era o improvizatie și dură doar câteva minute până când desfăcu toate elementele și verifică toate legăturile. Apoi scoase un fel de căști ca o stea de mare pe care și le așeză pe cap. O coroană dintr-o sârmuliță firavă de cupru se pierdea printre șuvițele ei roșcate.

– Emițătorul de Unde Psionice Transplanare, îi explică Kerrigan, acționează precum cutia acustică a unei viori. Va capta, amplifica și apoi propaga baliza psihică cu care este alimentat. De aceea am venit noi până aici. Are nevoie de o fantomă care să îl activeze.

Setă câteva butoane, apoi apăsă un comutator, după care își dădu căștile jos de pe cap. Fața îi arăta foarte obosită.

– În regulă. Să mergem!

– Gata?!

– La ce te așteptai, la vreo sirenă și un girofar? Un clinchet de deasupra? Sau un ceas mare care să numere invers? Scuze.

Kerrigan se înnegrise la față și Mike înțelese că, deși el nu putea sesiza emisia, Kerrigan o recepționa, iar undele deveneau din ce în ce mai „tari”.

– Corect, îi spuse Kerrigan. Să mergem!

Mike și Kerrigan parcurseră o distanță de-a lungul perimetrului de turnuri abandonat, fiecare un monument dărmat în onoarea lup-telor de pe Antiga Prime. Luptătoarea se mai oprea din când în când, schimonosindu-se din cauza zgomotului neauzit. Parcă ar fi perceput niște unghii pe o tablă, zgârieturi la care Mike era complet surd acum.

Ajunseră până la cel de-al patrulea turn, unde durerea mentală părea să se mai domolească. Deja la al șaselea turn își revenise aproape la starea normală. Deschise ecranul minuscul de la încheietura mâinii.

– Emițătorul psi activat! anunță ea.

Figura nevăzută a lui Mengsk exclamă bucuroasă:

– Excelent, Sarah, știam eu că vei reuși! Trebuie să vă scoatem de acolo înainte ca fiecare zerg de pe Antiga să ajungă la voi. Aeronava de desant a pornit spre voi.

– Știu, răspunse Kerrigan respirând cu greutate.

Buzele se strânseseră într-o linie subțire, apoi ceru:

– Promite-mi... Promite-mi că nu vom mai face niciodată așa ceva.

– Sarah.

Mike și-l imaginează pe Mengsk dând din cap în fața unității de comunicație.

– Vom face tot ce este necesar să salvăm omenirea. Responsabilitatea noastră este prea mare pentru a nu ne strădui mai mult.

Și dispăru iar, marele lider înțelept aflat de partea cealaltă a canalului de comunicație, dirijând războiul de la adăpostul coniacului și al jocurilor sale de șah.

– De ce ai încredere în el? o întreabă Mike.

Gândul îi trecuse prin minte, de aceea o și întrebase.

– De ce îi urmezi ordinele?

Sarah reuși să zâmbească obosit.

– Pentru că mi-a salvat sufletul.

– Și de atunci tot ucizi pentru el. Nu se mai echilibrează balanța datoriei? Nu ar trebui să fii liberă?

– Este foarte... complicat. Mengsk seamănă mult cu tine. Mă rog, îmi cer scuze, în realitate el este tocmai contrariul. Tu lași totul să iasă la suprafață, ca un ziar. El, în schimb, ține totul în adâncul lui. Îți spune ceea ce gândește și este atât de pătruns și de convins, până în adâncul ființei lui, încât efectul este oarecum același. Mă inspiră să am încredere.

– Este un politician. Dacă te-ai uita mai adânc, ai să vezi că așa este. Are fund și mlaștina aceea de suflet al lui.

– Ar schimba cu ceva dacă aș privi în sufletul lui? Îmi doresc oare să privesc?

– Uneori să privești nu este chiar un lucru așa de rău. Dacă ai privi cu mai multă atenție, poate că nici Raynor nu ți s-ar părea chiar așa de porc.

Kerrigan deschise gura să comenteze ceva, apoi se opri și dădu din cap aprobator.

– Mda, probabil că ai dreptate. Cel puțin în cazul lui Raynor. Cred că măcar atât îi datorez porcului.

– Responsabilitatea noastră este prea mare pentru a nu ne strădui mai mult, cită Mike.

Kerrigan izbucni în râs, un chicot scurt. Atât de neașteptat și neplăcut și foarte omenesc.

Mike răsuflă ușurat, întrebându-se cine va ajunge mai întâi la ei: zergii din colonia aflată în apropiere sau aeronava de desant pe care o promisese Mengsk.

CAPITOLUL 13

ÎN CĂUTAREA SUFLETULUI

Sub lupa istoriei războiul apare funcționând cu o punctualitate înspăimântătoare, ca o cutie muzicală ucigașă. Luptele nu par altceva decât niște ceasuri ale morții, o dramă a distrugerii cu fiecare act trecând firesc în următorul, până când o tabără sau alta dispare complet. Privind în retrospectivă, căderea Confederației arăta ca o alunecare logică, iar odată începută, nu lăsa loc de interpretare a concluziei finale.

Noi cei prinși în mijlocul războiului nu am avut parte decât de panică, întreruptă din când în când de perioade de oboseală totală. Nimeni, nici măcar cei care se presupunea că ar concepe planurile, nu avea vreo idee clară asupra forțelor pe care le înfruntam, până când a devenit prea târziu ca să se mai poată schimba ceva.

Ceasuri? Probabil. Dar eu prefer să mă gândesc la război ca la o numărătoare inversă a unei bombe pe care noi ne chinuiam din răspuțeri să o dezarmăm, în speranța că vom reuși înainte ca bomba naibii să explodeze în fețele noastre colective.

(DIN MANIFESTUL LUI LIBERTY)

AERONAVA DE DESANT URMA SĂ REVINĂ PE HYPERION, undeva pe orbita antigană. Mengsk părăsise suprafața planetei de îndată ce emițătorul fusese instalat și activat, dar parecă nu îndrăzneă să încerce să spargă blocada Confederată de deasupra înainte de a-și

aduna toți fiii risipitori și desculți înapoi acasă. Cel puțin așa i se părea lui Mike.

În timp ce se ridicau de pe suprafața planetei, Mike urmări ecranele. Toate camerele și senzorii aeronavei erau îndreptați asupra planetei. Emițătorul avea deja efect asupra jivinelor zerg de dedesubt. Năvăleau din cuiburi ca niște furnici mânioase, umblând haotic, chiar atacându-se unele pe altele într-o nebunie inspirată psionic. Dar curând se apropiară de turnul unde Mike și Kerrigan instalaseră emițătorul. Un uragan de creaturi vii împrejmuiau baliza telepatică așa cum se adunau moliile în jurul focului.

Pe măsură ce aeronava se ridica mai sus, senzorii detectau alte cuiburi și alte reacții generate de acordul neîntrerupt cu care Kerrigan alimentase emițătorul și care producea încontinuu ecouri și reverberații din ce în ce mai puternice cu fiecare secundă. Începură să se audă strigăte de ajutor din partea trupelor Confederate terestre copleșite de invazie, iar partea întunecată a planetei Antiga Prime se împetrișta treptat cu mici explozii. Rebelii primiseră avertisment mai devreme, dar cei care se mișcaseră mai greu să părăsească suprafața erau înghițiți de valurile de zergling și hidralisc.

Aeronava de desant continuă să se ridice, iar Mike văzu curbura orizontului luminată brusc de un fulger uriaș, urmat câteva secunde mai târziu de pulsul electromagnetic care mătură nava. Ecranele se stinseră înainte să se activeze contramăsurile. Unul dintre crucișătoarele din clasa *Behemoth*, navă soră pentru defuncta *Norad II*, cedase sub puterea atacului nimicitor.

Deasupra lor, blocada Confederateă începuse să se dezintergreze. Navele disponibile dotate cu sisteme de aterizare erau reorientate pe alte rute, în timp ce altele încercau să atace în picaj valurile prezente ale jivinelor zerg.

Lângă ei apăsură trei triumphiuri strălucitoare, iar Mike clipi dureros de la modelele aprinse imprimate pe retină. Protossii își făcură și ei simțită prezența, nu în forță, dar în atmosferă.

Apoi primiră înștiințări de la vasele aflate înaintea lor. Găuri de vierme se deschideau în spațiu, iar prin găurile de vierme năvăleau hoarde întregi de zergi. Creierele-meduză-homari, reginele, tunurile organice mutalisc și ciudații crabi zburători erupeau cu toții din spațiu și coborau pe Antiga, atrași în capcană de apelul de alarmă montat pe planetă.

Aeronava de desant andocă pe *Hyperion* și întregul echipaj fu imediat evacuat. Aeronava de desant fu abandonată, desprinsă din legături și lăsată să se ducă învârtindu-se spre suprafața planetei. Prezența ei ar fi încetinit *Hyperion* în manevrele de evadare, și nici nu mai era timp să o asigure în docuri.

Vasul lui Mengsk se ridică precum o bulă printre Confederații panicați și ploaia de zergi. Zergii luptau doar dacă întâlneau ceva în calea lor, iar Confederații nu s-au făcut de râs, împotrivindu-se asaltului cu cele mai bune astronave ale lor. Alte fulgere se produsese pe cer, dar *Hyperion* le prezenta pe ecrane doar ca pe niște licăriri minuscule, fiecare reprezentând moartea a încă cinci sute de militari Confederați într-o minge de foc nuclear.

Kerrigan pălise și aproape o copleșise oboseala. Mike era sigur că ea încă mai auzea apelul psionic, chiar și de la altitudinea aceea. Funcționa cumva la un nivel pe care el nu prea îl înțelegea, transmis în adâncimile spațiului pentru a atrage inamicul. O ajută să iasă din cală. Raynor veni spre ei de pe un culoar interior.

– Felicitări, voi doi! îi întâmpină el călduros. Ați aprins un foc strașnic sub fundurile zerg. Nu știu ce le-ai spus, locotenente, dar cu siguranță i-ai adus într-o fugă.

Kerrigan își ridică brusc capul, cu privirile arzând de furie, chiar și Raynor putând vedea toată înverșunarea și frustrarea din spatele lor. Apoi, la fel de brusc precum apăruse, se disipă, se risipi, lăsând doar oboseală în albul ochilor.

Raynor îi puse luptătoarei o mână pe umăr. Vocea i se muia, iar fruntea se încrețise de îngrijorare.

– Locotenente, ești în regulă?

Separase cuvintele prin pauze scurte, observă Mike.

Kerrigan privi din nou în ochii lui Raynor, dar mânia dispăruse. Mike se gândi la răspunsul telepatic în buclă – frica hrănind frică, îngrijorarea hrănind îngrijorare.

– Sunt bine, răspunse ea și își dădu la o parte de pe față o șuviță din părul roșcat. Doar că a fost foarte obositor.

Mike întrebă:

– Mengsk?

– Sus în cupola lui de observație, îi răspunse Raynor. Cred că vrea să urmărească bătălia. L-am lăsat în plata lui. Nu mă atrage să văd nimic.

– Pot să îi raportez eu dacă vrei să te odihnești, se oferi Mike să o degreveze pe Kerrigan de o sarcină prea obositoare.

Ea tăcu o clipă, aproape tremurând.

– Dacă ești așa de bun, Michael.

Se uita încă spre Raynor.

– Arăți tare epuizată, îi spuse Raynor locotenentului cu atâtă îngrijorare, încât până și Mike putea să îl citească. Vrei niște cafea la popotă? Poate stăm și de vorbă?

– Cafeaua ar fi bună, răspunse Kerrigan și un zâmbet minuscul i se formă în colțul gurii. Și de vorbă, da. Ar fi bine și să stăm de vorbă.

Mike îi salută cu mâna și plecă spre lift, lăsându-i pe cei doi pe culoar. Când ajunse lângă ușile liftului, își așeză un gând peste toate celelalte, în vârful minții, acolo unde Kerrigan putea să îl afle cu ușurință.

Adu-ți aminte să îl lași să își termine naibii frazele, se gândi el, apoi urcă să îl caute pe arhitectul distrugerii sistemului planetar Antiga Prime.

Mengsk ședea singur pe puntea de observație, cu mâinile împreunate la spate și cu fața la ecranul principal. Tabla de șah fusese aranjată pentru un joc nou și un pachet neînceput de țigarete aștepta lângă scrumiera goală. Două păhărele de brandy și o sticlă nedesfăcută fuseseră scoase pe tejgheaua barului.

Toate celelalte monitoare, în afara ecranului principal, erau stinse; pe singurul ecran pornit se vedea imaginea în timp real a planetei Antiga Prime, plutind în centru. Triunghiulețele galbene reprezentau forțele Confederate, triunghiulețele roșii multiplicându-se constant reprezentau rasa zerg. Câteva punctulețe alb-albăstrui pe care Mike nu le mai văzuse niciodată pe hartă se vedeau la nivelul suprafeței. De asemenea, și câteva cercuri singuratic: forțele rebele care nu avuseseră noroc să scape la timp de pe planetă. În scurt timp, aveau să fie înghițite de valurile de triunghiulețe roșii.

Pe orbită povestea se desfășura similar. Tot mai multe triunghiuri roșii, fiecare reprezentând zeci sau sute de zburători zerg, și toți convergând spre Antiga Prime. Astronavele care reușiseră să scape la timp cu fuga plecaseră neatinse. Rămăseseră însă destule să lupte, adunate în formație, dar cotropite de tot mai mulți zergi care le aruncau bucăți în spațiu.

Mike își aminti imaginea crucișătorului *Norad II* prăbușit. De data aceasta lucrurile stăteau de o sută de ori mai rău.

– Noi ne depărtăm cu viteza maximă, îl asigură Mengsk pe reporter. Am reglat însă computerul principal să corecteze imaginile și să compenseze deviațiile pentru a păstra scala neschimbată.

Mike traversă puntea spre bar, scoase dopul din sticlă și își turnă cam de un deget coniac. Lui Mengsk nu îi turnă deloc.

– Am calculat pe baza puterii emițătorului că am atras spre noi toți posibili zergi pe o rază de douăzeci și cinci de ani-lumină, continuă Mengsk. Poate chiar mai mult. Locotenent Kerrigan seamănă cu o sirenă, atrăgându-i pe marinarii aceștia în mormânt.

– A epuizat-o foarte mult, comentă Mike și sorbi o dușcă mare din păhărel.

– Dar nu mai mult decât poate suporta. Mă bucur că ai fost lângă ea să o ajuți. Poate nu ar fi reușit de una singură.

Mike simți cum se înroșește tot la față și pentru o clipă crezu că s-a înfierbântat de la alcool.

– Nu prea mi-ai lăsat de unde să aleg, ce zici?

– Nici chiar așa.

Mengsk ridică din umeri stânjenit și se întoarce spre Mike. În spatele lui, triumphiurile roșii se multiplicau văzând cu ochii. Nu mai rămăsese aproape nimic din forțele Confederate de la sol.

– Dar mă bucur că ai fost lângă ea să o ajuți.

Mike pufni nemulțumit și mai trase un gât de coniac. Mengsk își turnă și el un păhărel. Triumphiuri alb-albăstrui apăreau acum la marginea ecranului. Protossii își făceau intrarea în forță. Mengsk privi spre ecran și interveni:

– Am primit un raport interesant cât ai lipsit.

Mike nu comentă nimic, iar Mengsk continuă.

– Forțele terestre protoss au atacat brutal cuiburile de zergi pe care le-am descoperit noi. Liderul lor se numește Tassadar. Își spune Înaltul Templier și Executor al Flotei Protoss. Vasul său amiral poartă numele de *Gantrithor*.

– Poate i-ai impresionat cu strategia ta și s-au hotărât să îți dea o mână de ajutor. Înseamnă că ai un agent de presă foarte bun.

Mengsk îi aruncă o privire dușmănoasă.

– Haide, haide, Michael. Mă aștept la mai mult de la tine. Analizează ce am spus.

Mike tăcu un moment, apoi exclamă:

– Forțe terestre?!

Mengsk se luminează la față.

– Exact! Luptători individuali în costume autoportante foarte maleabile. Vehicule ciudate în formă de insecte. Vrăjitori care aruncă blesteme despre care pot bănuî că sunt un fel de maestri psionici. Mult mai tari decât zergii, unu la unu, deși zergii i-au năpădit în număr extrem de mare. M-a intrigat teribil să îi văd cum luptă. Dacă vrei, poți să vizionezi înregistrările mai târziu.

– Ia stai un pic! îl opri Mike.

Zâmbetul lui Mengsk se întinse pe toată figura.

- Stau. O să îți dai seama. Am încredere în tine.
- Dacă protossii au trupe terestre...
- Chiar teribil de bune, cred că deja am spus.
- Înseamnă că au mai luptat împotriva rasei zerg la sol și înainte.

Iar ceea ce este mai important, au și câștigat bătăliile.

- Altfel de ce să se obosească să mai trimită forțe terestre, nu? Exact! Mergi până la capăt cu analiza.

Mike făcu ochii mari.

- Ceea ce înseamnă că zergii pot fi distruși și fără să arunci în aer planeta pe care se așează!

- Nota maximă! sorbi Mengsk mulțumit din păhărel. S-ar putea să fie o sarcină dificilă, iar protossii cred că par depășiți în acest caz, dar sigur că da, zergii pot fi învinși la sol.

Chicoti.

- Lui Raynor a trebuit să îi explic de trei ori până să priceapă, să știi.

- Dar atunci, continuă Mike, atunci tot ce am reușit să facem aici a fost să forțăm mâna rasei protoss să arunce în aer Antiga Prime!

- Și o mare parte dintre forțele zerg împreună cu ea. Ceea ce îi va da înapoi pentru o vreme. Suficient cât să ne lase nouă timp să obținem avantaj asupra Confederației.

- Dar or să arunce în aer Antiga Prime împreună cu ultimii oameni supraviețuitori!

- Nici un om nu va supraviețui împotriva atâtor zergi. Noi vom face tot ce este necesar pentru a salva marea majoritate a omenirii! declamă solemn Mengsk.

- Chiar dacă trebuie să ucidem toți oamenii pentru a ne îndeplini scopul? se răsti Mike.

Mengsk nu răspunse nimic, iar Mike lăsa tăcerea să umple puntea. Pe ecranul principal, Antiga se acoperise aproape în totalitate cu triunghiuri roșii, dar împrejurul ei pe orbită se formase un perimetru de triunghiuri albastrii. Nu se mai vedea nici un triunghi galben.

După un timp, Mengsk rupse tăcerea.

– Știu la ce te gândești.

Mike își lăasă păhărelul pe masă.

– Acum ești și telepat?

– Sunt politician, așa cum îți place să îmi spui. Ceea ce înseamnă că sunt sensibil la ceilalți oameni. La nevoile lor, la dorințele lor, la motivațiile lor.

– Atunci la ce mă gândesc? întrebă Mike nervos, simțindu-se dintr-odată ca o musculiță sub microscop.

– Te întrebi dacă te-aș sacrifica pentru binele omenirii. Răspunsul este da, cât ai clipi din ochi și fără muștrări de conștiință, dar nu îmi doresc deloc așa ceva. O mână de ajutor, cum se spune, este greu de găsit. Iar tu îmi ești de mare ajutor, mai mult decât ca reporter.

Mike dădu din cap.

– Cum reușești?

– Cum reușesc ce? înclină Mengsk din cap.

– Să găsești la cei din jur exact butoanele pe care trebuie să le apeși. „Cânți” la oameni de parcă ar fi niște pian. Kerrigan ar sări în gura unui hidralisc pentru tine, Raynor ar sări și el prin foc pentru tine; la naiba, ai reușit chiar să faci gorila aia încăpățânată de Duke să îți mănânce din palmă. Nu te deranjează chiar deloc?

– Deloc. Este un dar. Am văzut că toți ceilalți gândesc destul de împrăștiat. Eu încerc să le ofer un centru puternic. Raynor este, din multe puncte de vedere, măcinat de furia pe care o are împotriva Confederației. Eu nu sunt decât mijlocul prin care el își poate refuza mânia. Duke nu caută altceva decât o acoperire politică sub care să își plătească vechile datorii și să creeze noi atrocități. Lui îi ofer exact ce îi trebuie. Sarah? Ei bine, locotenent Kerrigan a căutat întotdeauna aprobare, în ciuda abilităților cu care este și ea dăruită. Îi ofer și ei aprobarea pe care o caută.

Mike se gândi la Sarah Kerrigan, coborâtă la o cafea în popotă și stând de vorbă cu Raynor. Întrebă:

– Iar eu?

Mengsk zâmbi larg și dădu încet din cap.

– Tu vrei să salvezi suflete, dragul meu. Tu vrei să schimbi ceva. Fie că te ocupi de blocaje în trafic, fie că încerci să dezvălui cine știe ce corupție administrativă, încerci să faci lucrurile să meargă mai bine. Practic așa îți este scris în codul genetic. Și crezi foarte mult în ceea ce faci. Ceea ce îți crește foarte mult *valoarea*. Ai devenit o resursă incredibilă. Îl ții din scurt pe Raynor să nu acționeze prea impulsiv, iar pe Kerrigan să nu devină prea inumană. Amândoi te respectă, să știi. Pe generalul Duke l-ai caracterizat ca pe un militar fără speranță, parcă, destul de curând după ce l-ai cunoscut; mie însă cred că îmi mai aloci ceva speranțe. De aceea ai rămas cu mine, sperând că îmi voi găsi propria-mi mântuire.

Mike se încruntă.

– Și ce mă oprește să nu plec acum, când știi deja că mi-am făcut speranțe greșite pentru mântuirea ta?

– A! exclamă Mengsk privind pe ecran.

Protossii efectuaseră deja o încercuire completă.

– Pe de o parte fiindcă îți faci griji pentru ceilalți. Dar acum pot să fiu cinstit cu tine, pentru că autoritățile Confederate, prin rețeaua marionetă UNN, te-au trădat. Ți-au folosit figura și cuvintele împotriva ta. Acum ai și tu un motiv personal să lupți împotriva lor. Un motiv să te implici. Ei l-au făcut să fie *personal*. Poți să pleci de unul singur...

Mengsk își lăsa ideea în aer.

– Dar unde m-aș duce, completă Mike pe un ton neutru.

Fusese o declarație, nu o întrebare.

– Exact. Ai pornit pe un drum fără întoarcere. Până la victorie sau înfrângere. A, uite că începe. Rămâi să privești împreună cu mine?

Mike se uită spre ecran la cercul de triumphiuri alb-albăstrui care înconjură lumea condamnată. Deja vârfurile roșii se ridicau de la suprafață, dar erau respinse de protossi, care își încărcau armele pentru a arde lumea, pentru a o steriliza până în fundul celor mai adânci tuneluri.

– Nu mă atrage spectacolul, spuse Mike cu un gust de cenușă în gură.

Se răsuci pe călcâie și porni spre lift, fără să mai privească înapoi.

Mengsk păru să nu remarce plecarea lui Mike. Rămase în picioare, cu păhărelul în mână, privind la ploaia de foc otrăvitor pe care protossii o arunca asupra planetei Antiga Prime.

CAPITOLUL 14

EPICENTRU

Utilizarea emițătorului psi pe Antiga Prime a constituit un punct de răscruce, un fel de Rubicon, dincolo de care nu mai exista cale de întoarcere. Întocmai ca apariția fantomelor în rândul armatei Confederației sau utilizarea fără discriminare a bombelor din clasa Apocalypse pentru distrugerea planetei Korhal IV. A schimbat totul.

În același timp nu a schimbat mai nimic. Atât pentru cetățeanul de rând prins la mijloc între rebeli și Confederați, cât și pentru Confederația strânsă cu ușa între zergi și protossi, războiul continua mai ucigător ca niciodată. Tot mai multe planete se vaporizau sub puterea armelor folosite de protossi, și tot mai mulți oameni piereau înghițiți de roiurile zerg. Și totuși, după roiul imens atras pe Antiga Prime, rebelii și-au făcut o nouă speranță. Acum, cel puțin, aveam și noi o armă.

Și ca niște oameni ai naibii de proști ce eram, nu puteam rezista să nu o folosim.

(DIN MANIFESTUL IIII LIBERTY)

ZECE ZILE MAI TÂRZIU AJUNGEAU CHIAR PE TARSONIS, ducând lupte de gherilă prin cele mai dense cartiere centrale.

Orașul suferise cumplit de pe urma asaltului. Sectoarele vestice fuseseră cuprinse de flăcări după ce un crucișător se prăbușise în mijlocul lor, o fântână de praf fierbinte împrôscând particule grele de metal fosforic spre sud, în direcția în care bătea un vânt puternic. Ferestrele de la etajele superioare ale clădirilor fuseseră sparte, iar în unele cazuri

fațade întregi fuseseră jupuite de pe scheletele metalice, lăsând munți de sticlă spartă la picioarele turnului titanic.

Turlele elegante de pe Tarsonis nu mai erau decât niște dărâmături jalnice, contorsionate, julind cu pereții lor fracturați cerul însângerat. Atmosfera clocotea de răcnetele și tumultul mașinărilor de luptă, întunecându-se de fumul trupelor coborând din văzduh.

Majoritatea străzilor erau blocate de epave deformate și arse ale vehiculelor terestre. Vopseaua strălucitoare fusese arsă de foc și căldură până la un cenușiu uniform, iar din geamurile altădată fumurii nu mai rămăseseră decât niște găuri hidoase. La început, Mike se uita în vehicule să vadă dacă mai putea recunoaște pasagerii din ele, dar după prima oră ignoră cadavrele pârjolite, cu membrele complet arse și fețele uscate și schimonosite în urlete de groază.

Singurele urme de viață care animau străzile erau luptătorii, chinându-se din răputeri să se ucidă unii pe alții.

Străzile lăturalnice blocate cu tot felul de epave ținuseră trupele lui Raynor pe bulevardele principale, străzi largi odată dominate de alveole centrale ca niște parcuri. Copacii fuseseră rușiți și arși, iar grupurile statuare faimoase în Confederație ajunseseră doar niște biete cioturi amputate.

Unitatea lui Raynor rămăsese blocată lângă una dintre fântânile etajate situate de-a lungul pieței centrale. O placă metalică smulsă de la locul ei identifica locul drept un aranjament memorial ridicat de Fiicele Veteranilor din Războiul Breslelor. Fântâna odată impresionantă fusese îngropată într-un morman de moloz, singurul semn al încarnării ei trecute, ridicându-se ca un tun din molozul de piatră. Cât și-ar mai fi dorit Mike să aibă la dispoziție un tun adevărat.

De partea cealaltă a pieței, în spatele unei baricade ridicate în grabă din epave de vehicule arse, un tanc de asediu din clasa Arclite se plantase ferm între două clădiri. Ședea drept în calea lor, în poziție de luptă, cu postamentele laterale înfipte energic în asfalt. Tunul trimitea proiectile de șoc pe deasupra capetelor, iar mitralierele de calibru 80

tocau molozul din preajma fântânii. Tancul de asediu devenise un punct de adunare pentru Forțele de Securitate Confederate, cele mai multe fiind rămășițe ale Escadrelor Delta și Omega. Forțele acestea reunite acum la adăpost în spatele tancului Arclite executau continuu un foc zdrobitor asupra poziției lui Raynor.

În spatele obeliscului de piatră, Mike își ținea capul la cutie și lovea disperat în unitatea de comunicație. Aparatul bolborosea frustrant și fără noimă.

– *Trebuie* să mă gândesc serios să îmi aleg o altă carieră, mormăi el și se adăposti instinctiv când un alt proiectil scutură zdravăn canioanele de piatră din oraș.

Raynor se lăsă prin mormanul de piatră spre Mike, împingând cu vârful bocancului o mică avalanșă.

– Avem ceva noroc? întrebă el cu ochii pe unitatea de comunicație. Mike dădu din cap.

– Probabil că folosesc o unitate de bruiaj general, și nu un puls electromagnetic cu care ne-ar fi amuțit de tot comunicația. Înseamnă că radioul încă funcționează. Dar nu pot să trec deloc de interferențe. Cu un emițător mai puternic poate că aș reuși.

– Al dracului de teribil de minunat! Și totuși ne macină întruna. Înapoi nu putem să dăm și nici dincolo de tanc nu putem trece. Trebuie să cerem evacuarea, ceea ce nu vom reuși dacă nu putem lua legătura cu *Hyperion*.

– Hei, băieți, aveți nevoie de o mână de ajutor?

Sarah Kerrigan apăru brusc lângă ei. Era echipată cu armura invizibilă și purta în spate carabina butucănoasă cu gaz. Manșetele pantalonilor îi erau pătate cu pete vișinii, de parcă umblase cu picioarele printr-un râu de sânge. Ochii îi străluceau și pândeau foarte, foarte alert.

– Ne pare bine să te revedem, locotenente! o salută Raynor. Tocmai ne plângeam și noi soarta.

– Treceam prin zonă și am auzit ceva împușcături, spuse Kerrigan. Care-i treaba?

– Tanc Arclite, îi explică Raynor, proptit în asfalt acolo între clădiri și sprijinit de un pluton întreg de infanteriști.

– Atâta tot?! Credeam că aveți necazuri!

– Orice ajutor pe care ni-l puteți da va fi bine-venit, doamnă, o invită Raynor zâmbind.

– Floare la ureche, se laudă Kerrigan și trase carabina peste umăr ca pe o sabie din teacă. Deschideți și voi foc să mă acoperiți cât timp mă strecur printre ei, bine?

– Pe flancul drept sau stâng?

– Stâng, cred, zâmbi din nou Kerrigan, iar zâmbetul îi accentuă și mai mult sălbăticia din priviri. Pe flancul *tău* stâng, Jimmy.

– S-a făcut, Sarah! o asigură Raynor.

Kerrigan atinse un buton de la centură. Sistemul de invizibilitate se activă și luptătoarea dispăru ca prin farmec, în timp ce Raynor urla noile ordine spre restul plutonului. Mitralierele gaussiene de asalt începură să latre, împrășcând și ele o perdea devastatoare de gloanțe ca răspuns la tirul Confederat. Asaltul lor brusc îi reduse la tăcere pe infanteriști, în schimb tunul Arclite continuă să scuie proiectile de șoc peste capetele rebelilor.

– Zici că se descurcă, „Jimmy”? întreabă Mike.

James Raynor se înroși tot și ridică din umeri sub armură.

– Probabil. Dar nu va însemna nimic dacă nu reușim să oprim pe careva să ne scoată de aici din mlaștină.

O perdea de gloanțe se desfăcu între cele două tabere, înfierbântând aerul într-un duel de foc, și Mike se întreabă îngrijorat cum ar putea să danseze Kerrigan printr-un astfel de câmp de luptă. Un singur glonț rătăcit i-ar putea dezactiva armura invizibilă, și atunci ar sângera sub atacul proiectilelor electrice ca orice alt soldat.

Apoi flancul îndepărtat al liniei Confederate începu să se surpe, sub acompaniamentul urletului ascutit al carabinei cu gaz. Unul câte unul, infanteriștii Confederați gemeau și cădeau ca sub loviturile unui lunetist nevăzut. Flancul devenise vulnerabil, pe măsură ce infanteriștii trăgeau tot mai mult la nimereală spre atacatorul suspect.

Se văzu un scurt fulger și Sarah Kerrigan apăru pentru o fracțiune de secundă deasupra baricadei de epave. Apoi se făcu iar nevăzută, și aerul din preajma ei se umplu de gloanțe electrice.

Raynor urlă declanșarea asaltului, iar soldații rebeli rămași din pluton se ridicară din ascunzișuri și alergară de-a curmezișul pieței, cu bocancii lor grei, fărâmiând pavajul din granit fals al trotuarelor.

Ecranul protector format de infanteriștii Confederați împrejurul tancului de asediu era cuprins de dezordine, deși tunul Arclite pe care îl apărau continua să ciocănească pozițiile rebele. Mitralierele de 80 de milimetri găsiră repede țintele care porniseră asaltul, în timp ce tunul principal se răsucise și el exact cât trebuie, trăgând proiectile grele de 120 de milimetri.

Kerrigan apăru iar, de data aceasta pe puntea principală a tancului de asediu, chiar sub tun. Înfipse țeava carabinei cu gaz prin ținut, apoi execută un salt mortal pe spate văzând că tirul Confederat se apropia de ea.

Lui Mike i se păru că aude prin tot vuietul luptei cum se supraîncarcă pompa carabinei cu gaz, și strigă la ceilalți. Dar Raynor și oamenii lui nu aveau nevoie de nici un avertisment, așa că se aruncară imediat la pământ.

O flamură roșcată înflori la baza ținutului, iar explozia ucise și restul Confederaților. Mitralierele de pe tanc fuseseră reduse la tăcere, în schimb tunul imens își continua treaba, trăgând proiectil după proiectil și învârtindu-se ca un apucat, cu sistemul de ghidaj dereglat.

Țeava tunului de șoc mușcă din colțul uneia dintre clădirile care îl flancau, zguduind pământul sub ei. Dar tunul nu se lăsa, și chiar dacă țeava i se înroșise de atâtea explozii, părea hotărât să își continue și mișcarea de rotație, așa prins cum era în structura clădirii. Scurpa proiectile încontinuu, iar structura masivă începu să tremure sub asaltul neîntrerupt. Trapa de pe capotă se deschise și echipajul încercă să iasă repede de la posturi, ca într-un număr de circ cu mulți clovni sărind dintr-o mașină mititică.

Nu reușiră să părăsească la timp tancul. Un cutremur zgâlțâi întreaga piață, clădirea măcinată de explozii și foc prăbușindu-se peste tancul de la picioarele ei. Tone de oțel și zidărie îngropară tancul, echipajul și cadavrele din jur, ridicând un nor fierbinte de praf. Doar după ce clădirea prăbușită îngropă tancul complet, tăcu și tunul.

Raynor și ceilalți oameni se ridicară de pe pavajul spart. Mike se ridică și el din ascunziș și strigă:

– Kerrigan! Locotenente!

Vocea i se auzea încet și pierdut în vuietul exploziei finale.

Kerrigan apăru plutind printre ei, cenușie așa cum trebuia să fie o fantomă. Mike își dădu seama că se lipise praf de ecranul de invizibilitate al costumului, formând un fel de scut care o împrejmuia pe telepătă. Femeia atinse un buton de pe centură și deveni din nou tangibilă. Urmele de efort și extenuare se adânciseră pe figura ei, doar ochii îi rămăseseră luminoși. Costumul invizibil consuma parcă ceva și din energia ei, deși nu se arăta deloc dispusă să admită adevărul.

– Ținta neutralizată, căpitane! raportă Kerrigan. Dar îmi este teamă că nu mai putem trece pe acolo.

– Ce mai contează! răspunse Raynor. Confederații trebuie să se regroupează deja. Cât de curând vor organiza o contraofensivă. Chiar nu mai putem să menținem poziția. Avem în schimb nevoie urgentă să trecem cumva de bruiaj.

– Jim, îl anunță Mike, la trei străzi de aici înspre vest se află clădirea UNN. Circuitele au fost ecranate, iar în subsol există generatoare proprii. Ar putea să mai aibă suficientă zeamă în ele cât să răzbim peste interferențe.

Raynor aprobă.

– S-ar putea să fie doar niște dărâmături și acolo, dar merită să încercăm.

Făcu semn patrulei să pornească înainte. Kerrigan veni lângă Mike.

– Deci așa, treceai prin zonă! îi spuse Mike telepatei. Pur și simplu s-a întâmplat să fii prin apropiere?

– Eu merg acolo unde Arcturus Mengsk crede că este nevoie de mine cel mai mult, îi răspunse Sarah Kerrigan aproape amuzată de gândurile lui Mike.

– Și ce mai pune la cale liderul nostru de poveste de data *aceasta*? întrebă Mike. Pentru că Jim are dreptate, am reușit să surprind fragmente de rapoarte despre întăriri trimise încoace dinspre suburbii. Pășitori, tancuri, repulsoare. Curând se va încinge de tot zona. Are un plan și pentru o astfel de posibilitate?

– El mi-a spus că are.

Clădirea centrală a rețelei Universe News Network suferise destul de mult de pe urma luptelor, dar rămăsese încă intactă. Ferestrele de pe partea dinspre răsărit deveniseră niște găuri hidoase, iar una dintre literele imense de pe fațadă căzuse de la sute de metri înălțime și se înfipsese în asfaltul crăpat din fața clădirii. Raynor privi în sus spre clădire.

– Sper că echipamentul pe care te gândești să îl folosești nu se află la etajele superioare.

– Etajele superioare erau rezervate conducerii, îl asigură Mike. Albinuțele de angajați munceau la etajul al patrulea, iar cabinele de transmisie și generatoarele au fost instalate în subsol.

Deși vorbea destins, numai el știa ce era în inima lui. Aici fusese baza lui de operații ani de zile, căminul lui departe de casă. Obişnuia să își cumpere un hotdog și un suc chiar de pe locul unde acum trona litera căzută, dezbătând politici planetare sau ordonanțe administrative locale cu redactorii și corespondenții. Dispăruse și standul de covrigi de lângă vitrina cu premii. Doar fiarele grilajelor spintecau trotuarul, și nici urmă de supraviețuitori.

Patrula intră înăuntru clădirii. Mike nu se aștepta să mai găsească pe nimeni în sediu, dar tăcerea mormântală acoperea holul de la intrare ca un giulgiu. Nici măcar la sfârșit de săptămână nu înceta vacarmul. Acum se vedeau peste tot hârtii împrăștiate și praf de azbest scuturat din tavanele zgâlțâite de explozii.

O tăcere aproape perfectă, dacă nu li s-ar fi auzit scârțâitul și bocănitul bocancilor. Mike privi în sus spre scările care duceau la mezanin și la etajele superioare (scări care se dovediseră întotdeauna mai rapide decât lifturile în perioadele când funcționau), și se gândi să își caute vechiul birou. Oare ar mai fi găsit ceva din lucrurile lui?

Se întrebă dacă îi mai trebuia ceva din ce lăsase acolo. Raynor îi surprinse privirea uitându-se în sus.

– Parcă ziceai că echipamentul ar fi la subsol.

– Mda, mă luptam și eu cu niște stafii mai vechi de-ale mele, spuse Mike cu vocea ușor răgușită.

Conduse plutonul printre resturi și moloz în jos, în subsolul principal al clădirii.

Indiferent ce părere ar fi avut Mike despre conducerea rețelei, toți aveau la bază o pregătire militară, ceea ce însemna că se gândiseră în termeni triplu redundanți. Curentul fusese oprit, dar studioul de emisie avea propriile baterii, iar dacă ar fi fost nevoie, porneau și niște generatoare vechi alimentate cu benzină. Legătura cu turnul de antene fiind foarte solidă, rezistase în ciuda luptelor, iar UNN întinsese linii subterane spre toate punctele de pe centura informațională a metropolei. Multe dintre ele fuseseră însă tăiate, iar lămpile roșii de control clipeau puternic pe pupitrul principal.

Chiar și aerul condiționat mai funcționa aici jos, iar vizierele se aburiră din cauza diferenței bruște de temperatură.

Raynor privi în jur neliniștit. Un singur proiectil rătăcit din haosul de afară putea să dărâme clădirea peste ei, să îi îngroape de vii. Se întoarse spre Mike.

– Ce zici, durează mult?

Mike dădu din cap în timp ce trăgea niște cabluri din unitatea portabilă de comunicații până la pupitrul principal.

– Am nevoie doar cât să amplificăm semnalul. Floare la ureche. Gata, încercăm.

Apăsă butonul de emisie și vorbi în microfon.

– Plutonul Raynor cheamă Nava Mamă. Recepție! Plutonul către Nava Mamă. *Hyperion*, ne auziți?

Difuzoarele cârâiră și pufniră, apoi figura cheală a unei femei apăru pe ecranul minuscul.

– Aici Nava Mamă. La naiba, Liberty, aproape că mi-ai spart timpanele! Cu ce transmiți?

Vocea îi părea oarecum cunoscută.

– Din preaplinul UNN, răspunse Mike. Puterea presei. Suntem la sediul Rețelei. Unitatea a fost destul de zdruncinată, iar urâții se regroupează. Avem nevoie de evacuare.

– Ne ocupăm! îl asigură vocea de la celălalt capăt.

Mike reuși să o recunoască. Era tehniciana de pe puntea fostului crucișător *Norad II*. Din vechea gardă a lui Duke.

– La patru străzi de voi spre sud se află un parc. Puteți să vă deplasați până acolo?

Mike privi spre Raynor și Kerrigan. Amândoi aproară din cap.

– Afirmativ! răspunse Mike. Ne vedem acolo, timp estimativ treizeci de minute.

– Recepționat! confirmă tehniciana. Așteaptă o clipă. Îți fac legătura pe puntea de comandă.

Mike se încruntă din cauza întârzierii neașteptate, apoi figura încărunită a lui Mengsk se materializă pe ecran.

– Michael! îl salută liderul cu voce serioasă și cute de îngrijorare accentuate la colțurile ochilor. Raynor și Kerrigan sunt și ei pe acolo?

– La post! interveni Raynor. La fel și locotenentul.

– Excelent! Atunci vă aștept la raport când vă întoarceți.

Se auzi un semnal venind din dreapta teroristului și el se întinse spre pupitre. Generalul Duke apăru pe un alt ecran.

– Aici Duke.

Arăta mai mult ca niciodată ca o gorilă temperamentală.

– Emițătoarele sunt asigurate și activate. Ne întoarcem pe vasul de comandă.

– Emițătoare?! exclamă Mike. Emițătoare psi?

Kerrigan se aplecă și ea peste umărul lui Mike, cu fața foarte aproape de ecran.

– Cine a autorizat folosirea emițătoarelor psi?

Mengsk împietri.

– Eu, locotenente.

– Ai de gând să chemi zergi și aici? A fost destul de urât când i-ai asmuțit împotriva Confederațiilor pe Antiga. Dar aici ar fi o nebunie!

Raynor interveni și el.

– Are dreptate! Mai gândește-te!

Mengsk răsuflă nervos.

– M-am gândit și m-am tot gândit, credeți-mă.

Se opri și îi privi pe cei trei pe ecranele rețelei. Pe un alt monitor, generalul Duke arăta ca un motan care tocmai a înghițit canarul.

– Ați primit fiecare niște ordine. Duceți-le la îndeplinire!

Apoi legătura se întrerupse.

– Și-a pierdut simțul realității, comentă Raynor. A depășit orice limită.

Kerrigan dădu din cap.

– Nu. Trebuie să aibă un plan.

Raynor o contrazise cu fermitate.

– Ei, da, are un plan. Plănuiește să îi lase pe protossi și pe zergi să ardă Confederația planetă după planetă, apoi să ocupe el ce mai rămâne.

Kerrigan se împotrivi încăpățânată.

– Întotdeauna a avut un fel al lui de a rezolva lucrurile. Nu îi este teamă să facă sacrificii, dar nici prost nu este.

– Nu îi este deloc teamă să facă sacrificii, repetă Raynor sec. Confederați. Zergi. Protossi. Când va veni și rândul nostru oare?

– Am să vorbesc eu cu el atunci când ne întoarcem, promise Kerrigan.

Mike tăcuse, privind fix ecranul mort.

– Este un politician, interveni el. Ia deciziile în funcție de cât de departe îl propulsează pe drumul personal spre putere. Să nu uitați acest lucru.

Raynor deschise gura să spună ceva, dar imediat răzbătu până la ei zgomotul mitralierelor care începuseră să tragă deasupra lor.

– Avem vizitatori! anunță Kerrigan.

– Ne-au dat de urmă! spuse și Raynor. Probabil au recepționat din semnalul pe care l-am trimis noi. Să mergem!

– Corect, aprobă Mike. Încă ceva.

Se ridică de la pupitru și își croi drum mai adânc în subsol.

– Liberty! strigă Raynor după el. Ce naiba!?

– S-a dus să caute ceva, îi explică locotenent Kerrigan. Merg eu după el. Tu ocupă-te de vizitatori. Am sesizat doar câțiva infanteriști. Poți să îi dovedești fără probleme. Ai grijă însă, unul are un aruncător de flăcări.

Apoi plecă și ea după reporter. Îi luă urma lui Mike până la alte scări, care coborau în spirală în bezna de dedesubt. Pompă un pic de gaz în canistra carabinei, apoi coborî cu atenție după el. Mike ajunsese în fața unei uși masive de oțel și se apucase să izbească în lacăt cu patul armei.

– Ar trebui să plecăm, îl avertiză Kerrigan.

– Imediat. Aici este comoara ascunsă a lui Handy Anderson. Secretele lui. Nu mi-am adus aminte de ele decât mai adineauri. Nimă-nui nu îi era permis accesul aici. Ar trebui să fie arhiva diverselor dosare, morga înregistrărilor, dar aici Anderson își ținea și mizeriile pe care le aflate despre toată lumea din oraș.

– Informații pe care le-ai putea folosi, se lămuri Kerrigan în timp ce îi citea calmă gândurile de suprafață. Te poți uita prin ele să vezi dacă s-au dat avertismente, dacă s-a ascuns ceva în legătură cu zergii și protossii. Lucruri care poate ar fi schimbat prezentul dacă lumea ar fi știut despre ele.

– Ai o clarviziune perfectă în percepția adevărului, confirmă Mike.

– Dă-te la o parte! îl îndemnă fantoma.

Canistra carabinei fluieră scurt când se încarcă, apoi luptătoarea trase un proiectil cu gaz în lacăt. Fragmente metalice se împrăștiară care încotro.

Ascunzătoarea, nu mai mare decât o debara de curățenie, era plină cu rafturi strâmte. Cutii cu discuri magnetice fuseseră aranjate pe rafturi.

– Nu putem să le luăm pe toate, spuse Kerrigan.

– Atunci luăm câte putem.

Mike își deschise ranița și aruncă din ea rațiile de alimente și muniția de rezervă, înlocuindu-le cu discuri.

– Dacă Mengsk are de gând într-adevăr să ucidă și planeta aceasta, vreau ca unele dintre reportajele mele să supraviețuiască. Și poate așa ne dăm seama ce s-a întâmplat cu adevărat aici.

Kerrigan își deschise și ea ranița și începu să îndese în ea discuri. Dar tot trebuiau să lase mare parte dintre discuri acolo.

– Lasă-le pe alea mai vechi, o îndemnă Mike.

– Chiar crezi că Mengsk vorbește serios în legătură cu emisițoarele psi? întrebă Kerrigan și obținu răspunsul lui Mike aproape concomitent.

Totuși, Mike se exprimă și verbal.

– Așa cum am mai spus, el este un politician. Dacă ar reuși să îi forțeze pe Confederați să se retragă doar amenințându-i cu emisițoarele psi, ar face-o. Dacă nu, eh, atunci Tarsonis va fi doar o altă pierdere în război. Pe care, de altfel, poate să o justifice ușor. Cineva de pe Tarsonis a dat ordinul ca lumea lui să fie distrusă.

– Dar aici este inima lumilor umane. Cea mai mare și cea mai strălucitoare. Centrul omenirii.

– Vezi tu, aici apare Mengsk. Cu emisițoarele psi în brațe, el este mai mare decât omenirea.

– Nu pot să cred că ar face așa ceva. I-am citit și lui gândurile, așa cum le-am citit pe ale voastre, ale tale și ale lui Jim. Nu ar face așa ceva.

– Chiar tu ai spus că atunci când ești în preajma lui, crede în vorbele pe care le spune, și crede cu toată inima.

– Exact.

– Atunci, data următoare când mai stai prin preajma lui, citește mai adânc. Gata! Mai multe nu o să putem căra cu noi. Ce se mai întâmplă deasupra?

Kerrigan nu răspunse nimic, și Mike se întrebă dacă se gândea la întrebarea lui sau la sugestia lui. Până la urmă femeia spuse:

– Toată lumea este în regulă, dar vin mai mulți Confederați încoace. Să mergem!

Mike își luă ranița și porni pe scări în sus.

– Gândește-te la ce ți-am zis, bine?

– De gândit, zâmbi amar Kerrigan, iată o sarcină de la care nici un telepat nu se poate eschiva.

CAPITOLUL 15

SE DĂRĂMĂ ȘANDRAMAUA (DOVEDIT ȘTIINȚIFIC)

Nimănui nu îi plac surprizele. În zilele din urmă ale planetei Tarsonis, surprizele păreau să fie a doua natură a campaniei. Apăreau unități militare acolo unde nu se raportase nimic, aliații croșetau între ei transmisii secrete, planurile de luptă deveneau operaționale deși noi habar nu aveam că fuseseră măcar concepute. Am aflat câte mișcări noi fuseseră de ja executate din acele planuri. Într-un cuvânt, am fost prostiți.

Dar chiar și cei aflați la conducere s-au trezit că au parte de propriile lor surprize. Pe măsură ce fiecare operațiune militară se complică, tot mai multe fragmente încep să scape printre degete, altele sunt ignorate, până când ajung să se petreacă lucruri despre care nu aveai nici o idee că ar putea surveni. Așa s-a întâmplat cu Mengsk la sfârșit, atunci când o parte dintre soldații lui cei mai loiali s-au răzgândit, iar piesele nu se mai mișcau pe tabla de șah așa cum ar fi vrut el.

Probabil că de aceea aruncase tabla de joc cât colo. A naibii strategie de încheiere a jocului, dar părea să funcționeze.

Se presupune că atunci când deții controlul, surprizele nu îți fac nici o plăcere. Dar ascultați la mine, atunci când nu mai deții nici un control, atunci urăști cel mai mult surprizele.

(DIN MANIFESTUL LUI LIBERTY)

AERONAVA DE TRANSPORT I-A ÎNTÂMPINAT ÎN PIAȚA Atkin. În timp ce restul plutonului lui Raynor se urca la bord, un grup de tehnicieni în armuri ușoare debarcau. Împreună cu ei se afla și una dintre fantomele lui Duke, figura telepatului fiind ascunsă în spatele unei viziere opace.

– Locurile acestea nu sunt propice pentru niște ținte ușoare, îi apostrofă Raynor. Voi, băieți, nici măcar nu aveți armuri decente.

– Așa o fi, dar avem ordine! se răsti la el căpitanul care conducea grupul.

Trecură pe lângă oamenii lui Raynor și porniră spre oraș, îndreptându-se în direcția din care tocmai veniseră rebelii.

Mike presupuse că Mengsk își trimisese oamenii să vadă ce ar putea jefui din clădirea UNN. Dintr-odată se simți tare bine cu ranița plină de secrete furate pe care o avea în spate. Ceva care să îi ofere un avantaj în fața liderului rebel. Apoi privi spre Kerrigan. Kerrigan se uita la fantoma lui Duke. I se scursese tot sângele din obraji.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Mike.

Kerrigan dădu din cap fără să îl ia în seamă.

– Mai bine ne-am întoarce pe vasul de comandă, îl îndemnă ea.

De îndată ce reveniră pe *Hyperion*, Raynor fu chemat în cabina generalului Duke pentru a discuta strategia, *cât mai curând posibil*, după cum spunea mesajul. Mormăind un șir de obscenități, fostul șerif porni înainte pe culoare, fără măcar să își dezbrace armura de luptă. Mike își desfăcu viziera și încuietorile autosigilante și ieși din costum. Kerrigan, dezbrăcându-și armura ușoară cu mișcări experte îndelung repetate, se îndrepta deja spre ieșire.

– Așteaptă-mă! o strigă reporterul. *Uber-Mengsk* ne-a chemat pe amândoi la raport când ne întoarcem. Merg și eu cu tine.

Kerrigan îl refuză.

– Lasă-mă să vorbesc singură cu Arcturus. Cu mine se va comporta mai direct.

Porni înainte pe coridor spre liftul care urca pe puntea de observație. Mike se gândi să se ia după ea, dar femeia avea dreptate. Liderul

rebel și fantoma aveau istoria lor, iar Mengsk va fi mult mai dispus să vorbească sincer în prezența ei.

Și poate, se gândi Mike, ar putea să extragă câte ceva folositor din mintea teroristului. Ca de pildă la ce se gândise el când plantase mai multe emițătoare psi.

Mike privi în jur. Aproape toți ceilalți din pluton se dezechipaseră și se îndreptau spre dușuri. Raynor plecase să se întâlnească cu generalul. Nu că ar fi fost cea mai bună companie în astfel de momente, dar să vorbească și el cu generalul tot era mai bine decât să aștepte aiurea până l-ar fi chemat Mengsk.

Și nici nu ar fi vrut ca locotenentul să îl prindă cu săpunul pe el dacă ar fi avut nevoie cumva de prezența lui.

În timp ce Mike pleca prin navă, se gândi la tehniciana cu care discutasese mai devreme prin unitatea de comunicație. Acum observa că, de fapt, cei mai mulți membri ai echipajului de pe *Hyperion* erau străini: membri ai Escadrilei Alfa în loc de rebelii inițiali ai lui Mengsk de dinainte de Antiga Prime. Unul câte unul, acei revoluționari originali căzuseră în dizgrație sau fuseseră promovați pe alte nave. Făcea parte din planul lui Mengsk să își împrăștie agenții pe toate celelalte nave din flotă sau, din contră, făcea parte din planul lui Mengsk să înlocuiască vechea gardă cu soldați profesioniști?

Oricare ar fi fost situația, Mike era convins că făcea parte dintr-un plan al lui Mengsk.

Mike ajunsese la popotă când ușa se izbi de perete și doi bărbați în armuri ieșiră îmbrâncindu-se.

Raynor și Duke se luaseră la trântă. Fostul șerif reușise deja să îi rupă placa blindajului de pe umăr și să îi spargă viziera generalului cu un pumn înmănușat în oțel. Duke nu se lăsase mai prejos nici el, reușind să îi îndoiaie în câteva locuri platoșa de pe piept și așa destul de uzată.

– Jim! exclamă Mike.

Fără să vrea, Raynor se întoarse spre reporter.

Generalul Duke nu rată ocazia și își aruncă amândoi pumnii în lateralele căștii lui Raynor. Fostul șerif se clătină pe picioare, dar nu căzu.

Eliberat acum de îmbrățișarea de neoțel a oponentului său, Duke își duse mâna spre arma de la șold, un pistol cu țeava lungă și subțire care putea penetra peretele despărțitor al cabinelor. Raynor își reveni tocmai când generalul ridica arma în sus și îl apucă pe bătrân de încheietura mâinii. Apoi, cu servomecanisme din ambele armuri scârțâind forțat, Raynor îi izbi mâna lui Duke de peretele cabinei.

O dată. De două ori. A treia oară ceva plesni în interiorul mânușii lui Duke și generalul urlă de durere. Scăpă arma din mână și se scurse bleg la podea. Revolverul sări învârtindu-se cât colo. Mike îngenunche, apucă arma și se ridică înapoi în picioare, punându-l la centură pentru a nu mai tenta pe careva.

Și doar atunci Mike văzu că nu erau chiar singuri pe hol. Dincolo de cei doi oponenti se strânseseră infanteriști cu armele scoase și ațintite asupra lui Raynor și Mike.

– Taman ce-ți semnași condamnarea la moarte, băiete! mârâi Duke.

Colțul gurii i se mânjise de sânge și își ținea la piept mâna dreaptă. Plesnise mai mult decât metal în urma loviturilor aplicate de Raynor.

– Iar tu tocmai ai semnat condamnarea la moarte a planetei pe care te-ai născut, generale! se stropși la el Raynor, apoi se întoarse spre infanteriști. Tocmai a pornit emițătoarele. A chemat aici toate jivinele zerg! La naiba! El și Mengsk nici măcar nu le-au dat Confederațiilor șansa de a se preda! Zergii vin încoace, iar ticălosul acesta este cel care le-a întins covorașul roșu de bun-venit!

Câțiva dintre soldați coborâră armele. Păreau să se fi răzgândit în ceea ce privea revoluția sau poate îi cuprinseseră subit îngrijorarea că zergii urmau să le bată la ușă. Ceilalți îl priveau neutru, cu ochii duși, iar armele rămăseseră orientate spre pieptul lui Raynor.

Mike se gândi că toți cei care ezitau nu fuseseră reabilitați neural. Ceilalți, în schimb, așteptau doar ordinul de a ucide.

– O să te târască în fața Curții Marțiale! îi strigă generalul.

Mike răsuflă ușurat. Duke amenința doar, nu ordona încă uciderea lui Raynor. Îi era teamă că Mengsk ar fi putut să nu își dea acordul.

– Dacă îmi vrei gradul, poți să îl iei chiar acum! se răsti la el Raynor. Și nu ascult de ordinele tale. Răspund doar în fața lui Mengsk, la fel ca și tine. Nu poți să faci nimic fără să îți dea Mengsk voie.

– Așa! Dar ordinele cui crezi tu că le-am urmat când am activat emițătoarele, băiete? îl contră Duke zâmbind forțat în ciuda durerii.

– Ai activat douăsprezece emițătoare pe Tarsonis! strigă Raynor. Populația va fi devorată de roiuri!

– Le-am activat în poziții Confederate puternice, îi răspunse Duke, iar înainte am evacuat aproape toate trupele noastre. La naiba, băiete, nu ți-ai dat seama că venisem să mai plantăm unul când v-am cules și pe voi?

Mike se gândi imediat la fantomă și la grupul de tehnicieni, și la modul în care reacționase Kerrigan. Bineînțeles că lui Mengsk puțin îi păsa de informațiile din sediul UNN. El urmărea să preia controlul asupra întregului regat al spațiului omenesc. Raynor scuipe enervat.

– Pe mă-ta de neno...

Făcu doi pași spre general. Generalul Duke, echipat în armura sa de luptă, ridică brațul sănătos. Dar nu pentru a ataca, ci pentru a se apăra de lovitură. Generalul se speriasse, un bătrân care dărdăia sub carcasa de neoțel.

Raynor făcu o mică pauză, apoi scuipe iar. Se răsucii pe călcâie și se îndreptă spre liftul care urca pe puntea de observație.

Nici unul dintre soldați nu încercă să îl oprească. Unii dintre ei nu aveau curajul să deschidă focul asupra unuia de-al lor. Alții nu primiseră ordin. Iar câțiva nu mai știau care dintre ofițeri era adevăratul criminal.

Mike se luă după Raynor. În spatele lui, generalul Duke se porni să urla la soldați să se întoarcă fiecare la posturi.

Mike își puse o mână pe umărul lui Raynor și imediat uriașul se întoarse spre el. O clipă Mike se temu ca nu cumva Raynor să îi

înfrumusețeze moaca cu o lovitură de pumn, dar furia din privirea bărbatului se transformase deja într-o tristețe adâncă și amară.

– Nici măcar nu le-au dat o șansă, spuse el. Puteau să se folosească de ele doar ca amenințare, dar ei le-au activat pur și simplu. Nici un avertisment, nimic. În timp ce noi ne întorceam înapoi pe vas, le-au activat.

– Și ce ai de gând să faci acum? se interesă Mike.

– Am de gând să lămuresc problema cu Mengsk direct, răspunse Raynor. Trebuie să îl pot face să gândească rațional.

– Nu poți să urci acolo. Duke cred că vorbește deja cu el, încercând să îți jupoaie pielea. Ai cam zece minute înainte să își convingă soldații să te aresteze, cu sau fără acceptul lui Mengsk.

– Mda, mormăi Raynor cu amărăciune. Și la cum mă simt acum, probabil că l-aș pocni și pe Mengsk.

– Ei, vezi? Doar că Mengsk va *ordona* uciderea ta dacă faci așa ceva.

– Atunci ce îmi recomanzi, doctore Liberty? îl întrebă Raynor.

– Mergi și caută-ți câțiva aliați. Restul unității tale de pe planetă. Oricare dintre foștii membri ai miliției coloniale de pe sistemul Sara, dacă a mai rămas vreunul la bord. Mergi și stai liniștit până te chem eu. Ține aici!

Îi trecu ranița cu discuri.

– Ai grijă de discurile acestea. Conțin foarte multe bârfe interesante.

– Tu unde mergi? îl întrebă Raynor.

– Eu merg sus pe puntea de observație. Trebuie să vorbesc cu marele nostru om. Încerc să mă abțin să nu îl pocnesc.

Raynor aprobă în tăcere și se depărtă, ranița cu secrete părând minusculă în mâna lui puternică. Mike inspiră adânc, închise ochii și repetă mantra:

– Nu am să îl pocnesc, murmură el încet. Nu am să îl pocnesc.

Ușile liftului se deschisera și Kerrigan ieși din cabină. Figura ei era toată un nor de furtună amestecat cu furie și neîncredere. Mike sări

într-o parte de parcă s-ar fi ferit din calea pumnului amenințător al generalului.

– Locotenente! exclamă el. Sarah, ce s-a întâmplat?

– Am vorbit cu Arcturus! Începu Kerrigan și pentru prima oară de când o cunoștea Mike femeia se poticni, neștiind cum să se exprime mai departe. Mi-a... a formulat o explicație. Pe care explicație a umplut-o cu exemple și cuvinte pompoase și citate, și omlete, și ouă sparte, și libertate, și datorie și tot felul de alte chestii. A reușit să mă convingă, Mike. Am vrut să cred că ar dispune de niște informații pe care noi nu le cunoșteam, cum ar fi că reginele zerg s-ar ascunde în inima planetei Tarsonis, de unde trag sforile marionetelor de la putere, sacrificând populația și mâncând copilașii pe străzi.

Inspiră adânc.

– Dar pe măsură ce ascultam, mă uitam cu coada ochiului la harta planetei Tarsonis din spatele lui.

Mike interveni.

– Cunosc ecranul. Jucăria lui favorită.

Kerrigan pufni sfidător.

– Pe măsură ce priveam, ecranul se colora în roșu. În întregime, roșu din cauza roiurilor zerg care soseau pe planetă.

Se uită la Mike, încercând să găsească confirmarea în ochii lui.

– Nu exista nici un zerg pe Tarsonis înainte să activeze emițătoarele psi, continuă ea cu voce scăzută. Nici măcar unul. Nu era deloc ca pe sistemul Sara, nici măcar ca pe Antiga Prime, acolo unde deja veniseră câțiva, iar noi pierduserăm planeta încă de la început. Pe Tarsonis nu se afla *nimic* amenințător în afară de alți oameni.

Inspiră iar adânc și închise ochii.

– Iar acum zergii vin de pretutindeni. Au ajuns pe planetă. Arcturus nu a chemat înapoi nici o unitate aflată în luptă acolo. Nici măcar nu s-a obosit să mai culeagă de pe planetă echipele care au plantat și activat emițătoarele. Purși simplu le-a lăsat acolo. *Trebuie să facem sacrificii*, spunea el, și o spunea cu atâta calm și cu o voce atât de plăcută, de parcă ar fi comandat o cafea.

Mike își aduse aminte de echipa care aterizase în Piața Atkin, sperând ca Sarah să fie prea nervoasă încât să-i mai citească și presupunerile lui. Încercă să își acopere gândul.

– Foarte bine. Ți-a spus toate acestea. Și după aceea ce s-a întâmplat?

– Apoi a venit vorbă de pe punte că s-ar fi încăierat Jim și Duke.

Kerrigan era iarăși înfuriată ca un nor de furtună.

– Și el m-a poftit să plec. Mi-a spus că trebuie să plec, pur și simplu. Iar eu... eu mi-am pierdut cumpătul.

– Mai avem ceva exemple similare în ultima vreme. Și din motive admisibile.

– Mike, nu avea nici cel mai mic motiv logic pentru ultima acțiune. Am crezut inițial că este doar un bluf sau că infecția se răspândise deja și pe Tarsonis, sau că avea un plan general. Dar s-a dovedit că Arcturus a pus mâna pe ciocan, iar când ai un ciocan toate problemele devin niște cuie.

Mike și-l aminti pe Mengsk rostind același citat cu ceva timp în urmă. Parcă trecuse o altă viață de atunci.

– În regulă, o liniști Mike și o luă de umeri.

Ea nu se desprinsese, dar continuă.

– Și Mike, șopti Kerrigan, când m-am enervat atunci pe el, am *privit*. Adică am privit cu *adevărat* înăuntrul lui.

Michael o așteptă să continue, dar ea se mulțumi să dea din cap. Când vorbi iar șuieră de nervi.

– Ce *ticălos*! scuipă ea.

Mike îi spuse:

– Uite, l-am trimis mai devreme pe Jim în cabină să își adune prietenii în jurul lui. Cred că și tu te numeri printre ei.

Kerrigan îl privi și pentru o clipă părea nesigură. Apoi un zâmbet ironic îi apărui în colțul gurii.

– Nu, nu cred, îl refuză ea. Sunt atât de nervoasă acum... Jim nu m-ar face decât să mă simt și mai...

Răsuflă lung și scutură din cap.

– Vreau să mă liniștesc un pic singură. Vreau să mă conving că mă mai pot baza pe mine însămi. Să mă asigur că mai pot face ceea ce trebuie făcut. În ciuda celor întâmplate, sunt încă un soldat bun și am o sarcină de îndeplinit. Poate că ceva bun tot va ieși din mișcarea aceasta. Bine?

Mike nu era de acord, dar nu avea ce să facă.

– Bine.

Kerrigan rânji.

– Chiar dacă nu aș fi telepată, tot aș ști că minți. Mengsk are dreptate în legătură cu tine. Tu vrei să îi salvezi pe toți de ei înșiși. Vreau să știi că... apreciez mult.

– Ai grijă de tine.

– Eu pot să am grijă de mine, reuși Kerrigan să zâmbească cu toată gura. Nu sunt martirul nimănui. La naiba, uneori chiar mă cred și pe mine. Spune-i lui Jim...

Se opri și dădu iar din cap.

– Ce anume? întrebă Mike așteptând completarea.

– Nimic, spuse ea până la urmă. Spune-i doar să aibă și el grijă, bine? Măcar pentru mine.

Și plecă, îndreptându-se spre platformele de andocare. Mike o urmări cu privirea cum străbate culoarul, radiind nervozitate și nesiguranță ca un fluture părăsindu-și crisalida.

Mike ar fi vrut ca stomacul să nu îl chinuie atât de mult, era sigur că va trece mult timp până când o va mai vedea iar în carne și oase.

Apoi luă liftul spre puntea de observație. Îl găsi acolo pe Arcturus Mengsk, cu mâinile împreunate la spate, privind ecranul pe care Tarsonis se umplea de tot mai multe triumphiuri roșii. Se împreunaseră deja pe ecran, printre ele doar câteva puncte galbene reprezentând trupele Confederate.

Mike observă că tabla de șah fusese aruncată cât colo prin sală, iar piesele se împrăștiaseră pe jos. Kerrigan își pierduse cumpătul serios.

Mengsk își întoarse privirea de la hartă, barba-i cărunță arătând mai albită ca de obicei.

– A, al treilea dintre rebelii mei cei mai străluciți! îl întâmpină el pe reporter. Mă întrebam când o să apari și tu. De fapt, m-aș fi așteptat ca tu să fii primul care dai buzna aici cu solicitări și insulte, nu bunul meu locotenent. Înseamnă că i-ai intrat mult pe sub piele.

– Eu nu am avut nici un amestec, se apără Mike, dar sunt de partea ei în ceea ce privește trimiterea irevocabilă la moarte a încă unei planete.

– Un mort reprezintă o tragedie, un milion de morți devin o statistică.

– Ai cumva o arhivă de citate pe care le folosești să îți justifici excesele? întrebă Mike privindu-l chiorăș.

Mengsk zâmbi sec.

– Să înțeleg că ai renunțat în sfârșit să mai încerci să îmi salvezi sufletul? Sper totuși că nu, pentru că după ce vom reuși, voi avea nevoie de oameni ca tine mai mult ca niciodată, pentru a mă ajuta să formăm noua ordine universală. Pentru a mă ajuta să formăm ordinea necesară pentru a respinge amenințarea extraterestră.

– Amenințarea extraterestră?! exclamă Mike aproape scuișând vorbele. Cumva aceeași amenințare pe care chiar tu însuși ai atras-o asupra acestei lumi? Despre *această* amenințare vorbești?

Mengsk își înclină încet capul și își încruntă sprâncenele, ca și cum ar fi fost nemulțumit de răspunsul lui Mike. În spatele lui, ecranul continua să strălucească și să pulseze în culori, iar acum triumphiuri alb-albăstrui se deplasau dinspre marginea hărții. Mengsk încercă să se justifice.

– Nu m-am așteptat ca Sarah să urce aici atât de nervoasă. Și nu m-am așteptat nici ca Raynor să se încaiere cu generalul. Ce mai prostie! Și cât de neprielnic! Va trebui să le împlânzesc un pic sentimentele contradictorii.

– Sentimente contradictorii?! Aproape că au vrut să se ucidă unul pe altul!

Mengsk dădu iar din cap, și Mike înțelese că liderul minimaliza problemele, așa cum minimaliza și situația pe care o provocase pe Tarsonis. Le minimaliza până în punctul în care ajungea să le ignore, să le ascundă, să le uite.

Se ascunde în spatele propriei lui realități paralele, îl acuză în gând Mike.

– Generalul Duke, spuse liderul rebel, este un laș din fire. Eu i-am oferit coloana vertebrală de care avea nevoie să meargă mai departe. James, pe de altă parte, este plin de curaj și onoare, căutând un loc unde să se afirme. O armă încărcată în căutarea unor ținte. Eu i-am dat o direcție. I-am oferit ținte. Ambii oameni sunt foarte folositori în ceea ce fac, și de îndată ce vom pune mâna pe Tarsonis, toată cearta dintre ei se va șterge cu buretele. Nici unul dintre ei nu poate supraviețui fără mine, și pentru a rămâne în viață, își vor da seama că trebuie să îmi urmeze directivele.

– Ei nu sunt decât niște piese de șah pentru tine? îl întrebă Mike.

– Eh, nu piese de șah. Unelte. Unelte folosite și pricepute. Dar ai dreptate. Raynor, Duke, zergi, protossii.... Da, chiar și tu și locotenent Kerrigan sunteți cu toții niște unelte pentru a ne construi un viitor mai bun, mai mareț. Poate că lucrurile arată într-adevăr cam întunecate acum, și îmi recunosc vinovăția. Dar gândește-te un pic! Dacă lucrurile par teribile acum, gândește-te cât de bine vom arăta noi atunci când le vom prelua, ei?

– Nu te uita acum! îl contră Mike ironic cu ochii dincolo de Mengsk, spre ecran. Cred că mai multe dintre uneltele tale au început să îți atace alte unelte.

– Cum?!

Mengsk se răsuci pe loc și privi nedumerit spre ecran. Deja primele triumphiuri alb-albăstrui, cele care reprezentau protossii, coborau pe planetă. Triumphiurile roșii zerg se dispersau în valuri din fața celorlalte. Ca și cum protossii ar fi fost niște pietre aruncate în apa purpurie a unui iaz.

– Asta-i rău, mormăi încet Mengsk. Foarte rău. Nu m-am așteptat să ajungă și ei atât de repede. Este într-adevăr foarte rău.

– O, Dumnezeule! exclamă surprins Mike. *Chiar* nu te-ai așteptat la așa ceva!

Apoi nervozitatea pe care o simțea chinându-i stomacul se transformă într-o teamă rece ca gheața și adăugă:

– De ce nu mă face vestea aceasta să mă simt deloc mai bine?

CAPITOLUL 16

NEGURA RĂZBOIULUI

Hai să nu ne păcălim singuri, am ajuns în situația în care propriile noastre capete ne-au fost oferite pe tavă de către zergi și protossi. Ei, da, amândouă rasele s-au dovedit mult mai mult decât am văzut noi vreodată. Da, biologia lor era cu totul diferită. Da, tehnologia lor sau ceea ce am numi noi tehnologia lor, era mult mai avansată decât a noastră în nenumărate domenii. Și bineînțeles, s-au dovedit beligeranți și agresivi până la extrem, știau și unde să ne găsească și, mai ales, au avut avantajul surprizei.

Dar (un dar foarte cuprinzător) noi oamenii suntem poate cele mai penibile și mai ingrate creaturi din galaxie. Ne-am războit între noi încă de când am apărut aici în sector și ne-am perfecționat într-atât tehnologiile de război, încât am ajuns egalii lor în multe feluri. Am avut avantajul liniilor de aprovizionare interioare (adică în termeni militărești „am fost înconjurați”) și al terenului propriu (alt termen milităresc care s-ar traduce „ne-am luptat cu ei în propria noastră ogradă”). Am fi putut să îi răzbim dacă ne-am fi unit cu toții.

Și atunci ce s-a întâmplat? Ceea ce ne-a caracterizat drept buni luptători – adică faptul că ne-am războit între noi atâta timp – ne-a făcut să devenim și oribil de dezbinați în momentele noastre de criză. Nu ne-am putut uni sub un singur drapel și nici măcar să formăm o coaliție. De fapt, de fiecare dată când am avut ocazia, o facțiune sau alta a făcut ce a făcut numai pentru a-și crește avantajul politic față de celelalte grupări. Adesea pe cheltuiala întregii omeniri. Nu mi-i pot imagina pe zergi, cu mintea lor împărțită în roiuri, sau

pe strălucitorii protossi căzând pradă unor nevoi atât de rudimentare și omenеști precum lăcomia, puterea și încăpățânarea stupidă.

Bineînțeles, acestea sunt nevoi omenеști esențiale, și de aceea alte ființe, neumane, ne potriveau nouă ceasurile.

(DIN MANIFESTUL LUI LIBERTY)

– CHIAR NU AI ȘTIUT DELOC? ÎNTREBĂ MIKE. NU AI ȘTIUT CĂ protossii vor veni și ei încoace? Cum adică nu ai știut?

– Cățelandru insolent! mărâi Mengsk repezindu-se la consolă și scanând mai multe monitoare în același timp. *Firește* că am știut că vor veni și protossii încoace! Îi urmăresc pe zergi peste tot ca niște gospodine alergând muștele cu un ziar făcut sul, așteptând să se așeze undeva ca să le strivească. Nu m-am așteptat că vor veni atât de *curând*.

Fără să vrea, Mike zâmbi. Orice îl scotea din ale lui pe marele Arcturus Mengsk era suficient să îl facă pe Mike fericit. Și apoi, dacă se gândea mai bine, luând în calcul ipoteza că protossii intraseră în contact cu Mengsk, atunci probabil că văzuseră și ce politician cu două fețe era, ceea ce îi împinsese să aștepte în gaura de vierme până când își dădea arama pe față cu o astfel de acțiune.

Mengsk verifică o serie de monitoare, apoi înjură în barbă. În cele din urmă deschise comunicația și strigă:

– Duke!

Figura obosită a generalului apărui pe ecran.

– Domnule, v-ați mai gândit la cererea mea legată de căpitanul Raynor?

– Scutește-mă cu păruiala voastră! i-o tăie scurt Mengsk. Adună toți comandanții locali pentru o videoconferință. Protossii au ajuns aici.

– Da, domnule, știu, se laudă Duke. Dar ne evită forțele, concentrându-se în principal pe roiurile zerg.

Se opri și clipi nedumerit, complet inconștient că o astfel de veste putea însemna ceva rău.

– Dacă forțele protoss îi atacă pe zergi, sublinie Mengsk fiecare vorbă, atunci zergii se vor lupta cu ei în loc să îi cotopească pe confederați. Dacă protossii îi atacă pe zergi, Confederații ar putea avea o șansă să scape. Vechile Familii ar putea să fugă în exil, iar odată cu ele și inima puterii Confederate!

Duke clipi mai repede, apoi pe față i se așternu îngrijorarea.

– Trebuie să îi oprim pe protossi în acest caz. Le pot trimite un mesaj prin care să le spun vulturilor acelora strălucitori să se retragă.

Mengsk îl ignoră și mai deschise câteva linii de comunicație.

– Trimite-o pe doamna locotenent Kerrigan împreună cu o forță de asalt să contraatace trupele protoss de la sol. Căpitanul Raynor împreună cu generalul Duke va rămâne în rezervă pe nava de comandă.

Figura roșie de furie a lui Raynor, la fel de roșie ca suprafața planetei Tarsonis, apăru pe un alt monitor.

– Mai întâi vinzi toate sufletele de pe lumea aceasta jivinelor zerg, iar acum ne ceri să pornim și împotriva trupelor protoss? Te-ai pierdut cu totul. Ba o mai trimiți și pe Kerrigan la sol fără nici un sprijin aerian?

Figura lui Mengsk trecuse de la surpriză la agitație, apoi la calmul și siguranța de sine. Bula realității sale paralele suferise un oarecare șoc, dar rămăsese întreagă. Mike se întreabă cât mai trebuia ca să distrugă întreaga fațadă pe care o afișa acest om. Și ce s-ar fi întâmplat odată ce masca i-ar fi căzut? Avea el oare măcar un pic de echilibru de scos la iveală?

Mike își dădu seama că ar fi putut să rămână pe loc, să insiste cu întrebări și argumente, și poate chiar să primească un răspuns furios din partea teroristului. Mengsk părea să fi ajuns deja la capătul răbdării, dar avea dreptate cel puțin într-un caz: Michael Liberty renunțase să mai încerce să îi salveze sufletul lui Arcturus Mengsk.

Mai ales că alții aveau nevoie disperată de ajutorul lui.

Mike se îndreptă spre lift. În spatele lui, Mike îl auzi pe Mengsk susținând calm:

– Am încredere absolută că doamna locotenent Kerrigan va putea respinge trupele protoss.

Ușile liftului se închiseră înainte ca Raynor să își termine înjurătura.

– Mănânci rah...

Și apoi Mike coborî acolo unde, spera, Raynor își adunase câțiva aliați. Și fără să vrea, își dorea din tot sufletul ca și Kerrigan să se fi răzgândit și să fi mers acolo.

În cabina lui Raynor se adunaseră cam vreo douăzeci de oameni. Câțiva se echipaseră deja în armurile de luptă. Alții se îmbrăcau în grabă. Raynor se conectase la unitatea de comunicație.

Kerrigan nu era prezentă fizic. În schimb, vocea ei metalică, așa cum se auzea din difuzorul minuscul montat la încheietura mâinii, răzbătea în toată cabina.

– Dar nu îi datorezi nimic! striga Raynor încercând să o convingă să se răzgândească. Ce dracu', ți-am salvat pielea de atâtea...

Kerrigan îl întrerupse.

– Jimmy, lasă aerele de cavaler în armură strălucitoare care vine călare pe un cal alb să mă salveze pe mine. Uneori îți stă bine. Dar nu...

Se opri o clipă, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele.

– Nu acum, completă ea.

Avea o voce obosită, epuizată, aproape învinsă.

– Eu nu am nevoie să fiu *salvată*. Știu ce fac. După ce îi liniștim pe protossi, o să ne ocupăm cumva și de zergi.

O auziră inspirând adânc.

– Arcturus o să se dea pe brazdă, spuse ea, dar lui Mike i se păru că nici ea nu mai avea vreo speranță. Sunt convinsă că da.

Buzele lui Raynor formaseră o linie subțire încadrată de barba-i blondă ca nisipul.

– Sper să ai dreptate, draguțo... Vânătoare plăcută!

Închise legătura și de abia atunci privi spre Mike.

– Mergem după ea, spuse Mike.

Nici un fel de intonație, enunțase doar o hotărâre.

– Să fii sigur că mergem! Pune-ți costumul. Ia-ți tot echipamentul. S-ar putea ca la sfârșit să nu mai fim bine primiți înapoi aici.

Mike se apucă să îmbrace una dintre armurile rămase libere.

– Mengsk a mai greșit o treabă, spuse el în timp ce mâinile parcă zburau singure deasupra fittingurilor și legăturilor autosigilante. Imediat ce Kerrigan o să atace trupele protoss, ne vor considera și pe noi ostili. Pe toți! Plus că și-au adus destul de multe mașinării în sistemul Tarsonis pe care le-au amplasat pe orbită în jurul planetei.

Raynor mormăi aprobator în timp ce își verifica sistemele costumului. Cărpise majoritatea bușelilor suferite în urma încăierării cu Duke de mai devreme, dar Mike observă că totuși câteva luminițe de control clipeau în galben.

– Deci va trebui să ne ferim și de păsăroii protoss pe lângă zergi, se plânse Raynor. Niciodată treaba nu este ușoară pe aici.

– De aceea ne plac nouă provocările, spuse Mike mai mult ca pentru sine decât pentru ceilalți.

Luă ranița cu discurile furate și, fără să stea prea mult pe gânduri, îndesă și mantaua cea veche, cadoul primit de la colegii din redacție, deasupra discurilor. Fusesse arsă pe alocuri de proiectile de laser, stropită cu sânge și alte fluide mai puțin cunoscute, și pe deasupra decolorată de căldura soarelui străin. Ajunsese o zdreanță ruptă și decolorată.

Cam așa am ajuns și eu, se gândi Mike, îndesând mantaua adânc în raniță și potrivit cât mai bine lucrurile înăuntru. Altceva nu avea ce să mai ia din vestiar. O ridică în brațe și și-o trecu în spate, simțind-o atârând pe armură, apoi îl urmă pe Raynor afară din cabină.

Pe navă se dăduse alarma chiar de la prima apariție a trupelor protoss, astfel că acum oamenii lui Raynor se deplasau prin coridoarele luminate în roșu spre platformele de andocare. Mike putea să simtă forțele de accelerație prin plăcile punții; marea navă de comandă evita ceva, dar nu putea spune cu precizie dacă erau resturi sau foc inamic.

– Crezi că putem pleca de pe navă? întrebă Mike imediat ce ajunseră pe platforma de andocare.

– Mda, îl asigură Raynor. Piloții de pe aeronavele de desant sunt băieți hârșâiți. Nu le este teamă de mânia lui Duke, și nici de altceva. Pot spune oricând că i-am amenințat să ne ducă la sol.

– Lor poate nu le este teamă de mânia mea, în schimb ție ar trebui să îți fie! se răsti generalul Duke dintr-un colț întunecat.

Luminile se schimbară din roșu în galben, și Mike îl văzu pe Duke stând printre aeronavele de desant, înconjurat de două grupe de infanteriști. Aveau armele ațintite spre oamenii lui Raynor. Duke ținea și el o armă, o carabină gaussiană pe care o împrumutase de undeva; sprijinea arma cu mâna sănătoasă, mâna dreaptă atârându-i inertă pe lângă corp.

– Pleci pe undeva, băiete? îl interogă Duke și zâmbi din toată inima peste inelul autosigilant al căștii.

Avea încă sânge uscat la colțul gurii. Probabil că îl considerase drept un însemn de onoare, se gândi Mike, sau o zgăibă pe care trebuia neapărat să o răzbune.

– Mergem după Kerrigan, îi răspunse Raynor. Are nevoie de sprijin, indiferent de ce spune Mengsk.

– Fata aia are nevoie de ce zice Mengsk că are nevoie, vorbi Duke trăgănat. Dar ce frumos din partea ta să încerci. Acum am dovada de netăgăduit că s-a pus la cale o revoltă la bordul navei, și în plus am pus mâna și pe trădători.

Mike îi scrută pe infanteriști cu privirea. Toți făceau parte dintre cei reabilitați neural și, ceea ce părea mai grav, li se pompaseră deja stimulenți până în măduva oaselor. Ochii nici nu mai aveau pupile. Într-o astfel de stare pur și simplu se conectaseră direct la sistemul nervos al lui Duke. De îndată ce generalul ar da comanda, soldații ar sări în sus, ar deschide focul, ar face douăzeci de flotări sau s-ar da cu fundul de pământ fără măcar să stea pe gânduri.

Așa că singura soluție pentru Mike era să îl facă pe general să nu le dea nici o comandă.

– Mengsk ar fi foarte dezamăgit dacă ne-ai ucide, îl amenință Mike.

Duke râse.

– Eh, am să-i recit și eu unul dintre citatele lui preferate. Este mai ușor să ceri îndurare decât să obții încuviințare. Acum, voi băieții lui Raynor, aruncați imediat armele și predați-vă! Poate mă îndur de voi și o să vă las să trăiți.

Raynor nu se mișcă. În spatele său, Mike auzi câțiva militari punând încet mitralierele pe podea.

Apoi *Hyperion* se aplecă pe o parte, brutal. Ceva imens izbise nava în lateral. Infanteriștii, încălțați cu bocancii lor cu talpă grea, se clătinară pe picioare, iar Duke se dezechilibra și el pentru o clipă.

Când își reveniră, Raynor deja își armase carabina și îl amenința pe general.

– Din ce în ce mai bine! rânji Duke cu dinții săi gălbejiți ca niște cârlige.

– Nu cred că ai sânge în tine, îl provocă Raynor.

– Numai să clipești, băiete, și oamenii mei or să te umple cu atâția plumbi încât o să-ți deschizi un cimitir de fiare vechi. Aruncați armele până număr la trei. Unu... Doi...

Se auzi un vâjăit ascuțit și umărul stâng al lui Duke explodează în particule de metal topit. Infanteriștii lui Duke se regrupară și își întoarseră armele, dar nu deschiseră focul. Li se ordonase să aștepte comanda.

Generalul se prăbuși încet în genunchi, lăsând arma să îi cadă pe podea. Armura începu să fâsâie în timp ce inelele autosigilante izolau rana de la umăr, iar pachetele de prim-ajutor începeau să pompeze narcotice în venele generalului.

Din țeava revolverului ieșea un fuior de fum. Mike trase cocoșul armei și un alt cartuș intra pe țeavă.

– Cred că a venit vremea ca tu să taci din gură, îi spuse Mike generalului.

– Pot să vă ciuruesc pe toți acolo unde sunteți, mârâi Duke.

Medicamentele din armură începeau să își facă efectul, vocea parcă nu îl mai asculta. Mike făcu doi pași înainte și se răsti:

– Hai, încearcă! Tu o să arzi primul. Dă ordinul, generale!

Duke ezită, cu ochii tulburi pentru moment din cauza drogurilor care îi forțau sistemul nervos. Se chinuia să rămână treaz cu o încăpățănare deplină.

– Nu ai curajul, reuși el să bolborosească.

– Pune-mă la încercare, îl provocă Mike. Tocmai am învățat să trag asupra țințelor umane.

Pentru o clipă se lăsă tăcerea pe platforma de andocare, apoi Raynor hotărî:

– Băieți, luați-vă armele! Plecăm de aici.

Oamenii lui Raynor își ridicară carabinele de jos și își croiră drum printre infanteriștii rebeli. Fără ordinul specific al lui Duke, nu îndrăzneau să deschidă focul asupra unor ținte posibil prietene. Raynor se opri între Mike și generalul ingenuncheat.

– Mergeți înainte, îl îndemnă Mike. Vă ajung din urmă.

Figura lui Duke devenise precum ceara, iar ochii, lăptoși și fără pupile. Nu mai gândea rațional, doar ura și lășitatea îi acopereau mintea. Șuieră printre dinți.

– Dacă te mai văd o dată, te ucid!

– Atunci privește-mă bine de la spate, îi spuse Mike, pentru că doar așa vei putea să tragi la timp.

Apoi narcoticele preluară controlul deplin asupra generalului; Duke se înmuie și căzu pe spate. Mike se întoarse spre infanteriștii cu fețe de zombi.

– Duceți-l la infirmerie, rapid! Și eliberați platforma pentru decolare.

Infanteriștii reușiră să mormăie aprobator și plecară, luându-l cu ei și pe liderul căzut. Mike se grăbi să prindă aeronava de desant. Motoarele porneau deja să urle chiar în timp ce alerga pe placa de acces.

Raynor avusese dreptate în legătură cu piloții de pe aeronave. Pilotul își potrivise coordonatele și obținuse aprobarea de decolare înainte ca Mike să ajungă la bord. După ce se evacua atmosfera, aeronava țâșni din burta navei *Hyperion* și pătrunse în haosul de afară.

Spațiul era sfâșiat peste tot împrejurul lor. *Hyperion* zbura printr-un câmp de resturi încă arzând, de abia smulse din fuzelajul găurit prin care aerul sângera mortal rămășițele unei alte nave umane care îndrăz-nise să se interpună în calea armatei protoss. Raze de energie despicau vidul, chinuind retinele observatorilor.

Mike se așează în fața consolei unității de navigație și comunicație din spatele pilotului.

– Încerc să dau de unitatea lui Kerrigan, îi anunță Mike.

– Nu cred că o să îi placă, comentă sec Raynor, dar încearcă oricum.

Cargoboturile uriașe ale armatei protoss pluteau ca niște bestii prin spațiu, stolurile de vânători dansând în jurul lor ca niște muște aurii. Astronave în formă de semilună coborau spre planetă, iar vânători ca niște ace și cercetași din argint și pietre prețioase se lansau prin câmpul de resturi.

În urma lor, *Hyperion* ardea și el în câteva locuri. Nimic important, dar deocamdată Mengsk avea de ce să fie îngrijorat mai mult decât de niște foști suporterii care pleaseră fără învoire. Tunul Yamato cu care era echipat crucișătorul sfâșia cerul cu proiectile repetate, rupând în bucăți unități întregi din astronavele protoss de vânătoare.

– Ne-au mai sosit invitați! anunță pilotul aeronavei de desant. Legați-vă centurile și țineți-vă bine în scaune!

Acum zergii se ridicau și ei de pe Tarsonis. Tunurile uriașe zburătoare, portocalii, cu aripi purpurii, urcau abrupt și se repezeau cu sutele împotriva cargoboturilor protoss. Le urmau jivinele-crabi zburătoare, pe care vânătorii mici le afectau mai puțin decât pe jivinele mutalisc. Sub ochii lui Mike unul dintre crabii zburători se lansă direct în burta unui cargobot, iar întregul vas protoss explodează într-o minge de foc alb-albăstruie.

Două jivine mutalisc remarcă aeronava de desant și plonjară asupra lor, vomitând fiecare prin esofag globule spiralate de materie organică.

Rebelilor le cam lipsea apărarea pe astronavele de desant, astfel că pilotul înjură din plin și încercă să evite cursul de interceptare.

Cel mai probabil că nu vor reuși, înțelese Mike, și se strânse mai bine în scaun în așteptarea impactului cu flegma acidă scuipată de zburătoarele zerg.

Un trio de bolțuri rupse atacul mutalisc în bucăți, tocându-le aripile cu laser. Un trio de astronave de vânătoare din clasa A-17 Wraith trecu prin rămășițele zerg, iar Mike remarcă insigna Confederată de pe cocă. Apoi și ei dispărură din raza vizuală, plecând în căutare de noi aliați și noi ținte.

– Ai reușit să dai de ea? întrebă Raynor, aplecându-se peste umărul lui Mike.

– Destul de mult trafic la ora aceasta, răspunse grăbit Mike. Stai un pic. Am prins ceva. Chiar transmite. Comut pe ecran.

– Aici Kerrigan.

Figura de pe ecran era stoarsă de oboseală. Însăpăimântată, se gândi Mike, și îl trecu un fior rece.

– Am neutralizat trupele terestre protoss, dar un val zerg se îndreaptă spre poziția noastră. Avem nevoie imediată de evacuare.

Un alt ecran se aprinse și figura lui Mengsk flutură în fața lor. Se vedea ceva fulgerând inconstant lângă el, cauzând o imagine întreruptă ca un vârcolac.

– Anulați ordinul! se răsti liderul rebel. Ne retragem.

Raynor apăsă butonul de emisie.

– Ce?! Doar nu te bate gândul să îi lași acolo!?

Dacă Mengsk auzise comentariul lui Raynor, nu lăsă să se vadă. Cu toate interferențele, cel mai posibil era să nu îl fi auzit. În schimb, ordonă:

– Toate navele pregătiți-vă să plecați de lângă Tarsonis la comanda mea.

Un bruiaj puternic întrerupse semnalul lui Kerrigan. Ceva imens lovise chiar lângă ea. Apoi reveni.

– Hei, băieți? Ce se aude cu evacuarea?

– Să te ia dracul, Arcturus! mârâi Raynor printre dinții încleștați. Nu pleca fără ei!

Mengsk continua să apară și să dispară. În cele din urmă reveni, clar și răspicat.

– Semnalizați flotei și du-ne în afara orbitei. Acum!

– Arcturus? insistă Kerrigan, dar în comparație cu Mengsk, semnalul ei era doar o fantomă pe ecran. Jim? Mike? Ce naiba se întâmplă acolo?...

Apoi ceața războiului o înghiți complet și ecranele nu mai înregistrară decât paraziți. Raynor pocni frustrat în consola de navigație și comunicație.

– Hei, fii atent că dacă o strici o plătești! îl avertiză pilotul și trimise aeronava într-o spirală menită să se rupă de o pereche de crabi zburători care se luaseră pe urmele lor.

Cu nervi de oțel, pilotul coborî naveta sub un cercetaș protoss, iar crabii zburători se hotărâră să îl atace pe el în locul lor.

Mike localizează poziția de unde transmisese Kerrigan și introduse noile coordonate în sistemul de navigație. Aeronava se scutură și porni pe noul curs.

Împrejurul lor, o sută de noi stele se nășteau și mureau într-o clipită. Cel mai mare pericol devenise acum marea de resturi provenite de la astronavele lovite, astfel că pilotul înjură de câteva ori când fu nevoit să vireze brusc pentru a evita coliziuni frontale sau laterale în cocă.

În cele din urmă, intrară în atmosfera planetei, ecranele colorându-se în portocaliu din cauza arderii atmosferice. Lupta principală se dădea acum deasupra lor. Ei trebuiau să își facă griji doar pentru trupele terestre.

Dar ca în spațiu, așa și la sol. Zburau la mică altitudine peste suprafața acoperită cu moloz. Marile orașe de pe Tarsonis ardeau, pietele largi se acoperiseră cu rămășițe și epave, iar turlele zgârie-norilor arătau ca o dantură stricată. Toată sticla marilor clădiri se spărsese, lăsând doar scheletele contorsionate de oțel și o mare de cioburi dedesubt. O brazdă imensă se întindea pe trei cartiere, sfârșind la capătul celălalt în epava unui cargobot protoss, împărțind radiații neomenești.

Clădirile scădeau în dimensiuni pe măsură ce rebelii se apropiau de ferme și suburbii, dar și aici devastarea era la fel de gravă. Mike văzu cratere adânci acolo unde astronavele se prăbușiseră la sol. Și aici incendiile măturau totul în calea lor, consumând case și câmpuri, iar printre ele își căutau poziții mai bune trupe din toate taberele.

Apăruseră și clădiri noi de-a lungul peisajului ars – cele ale invadatorilor extraterestri. Rizomul crescuse pretutindeni și structuri cu acoperișuri ca niște corole de mac se ridicau în spirale spre cer. Cuiburi înconjurate de ouă pulsânde se vedeau peste tot în peisaj.

Apăruseră și alte structuri printre clădirile prăbușite. Acestea erau aurii, cu fortărețe imposibile și scuturi curbate, și suprafețe lucitoare ca oglinda, construite din sticlă necasabilă. Protossii își așteau apărarea pe Tarsonis.

Poate s-au gândit că există ceva aici care merită salvat, se gândi Mike. Ceea ce însemna că ei aveau mai multă încredere în omenire decât avea Mengsk.

Pământul sub ei colcăia de jivine zerg, iar printre ele, ca niște cavaleri strălucitori, pășeau luptătorii protoss, lăsând în urma lor numai cadavre zemoase. Păianjeni mecanici cu patru picioare se târau printre ruine și mașinării uriașe care arătau ca niște râme blindate asaltau roiurile zerg. Luptători subțiri ca lancea atacau continuu jivinele burtoase zerg care treceau prin protossi ca niște fermieri la cosit.

Mike anunță:

– Ar trebui să ajungem imediat.

Radioul zbârnâi și scuipă, iar vocea unui bărbat tânăr și speriat îi chemă insistent.

– ...Avem nevoie de evacuare. Avem civili și răniți. Vă putem vedea aeronava. Mai aveți loc pe-acolo?

Raynor răspunse primul.

– Locotenent Kerrigan, ești acolo?

– Nu este Kerrigan, domnule! se auzi răspunsul perturbat de interferențe. Dar suntem foarte răniți. Zergii sunt peste tot și se apropie cu un alt asalt. Dacă nu plecăm acum, nu mai plecăm deloc.

Se simțea un tremur de teamă în vocea tânărului. Mike privi spre Raynor. Pe figura fostului șerif nu se citea nimic, părea doar o sculptură de ceară a modelului real. În cele două urmări îi răspunse:

– Coborâm. Spune-le că venim la ei.

Mike aprobă și spuse:

– Dar Kerrigan...

– Știu! îl întrerupse Raynor și Mike putea să jure că dacă bruiajul nu ar fi fost atât de puternic în unitatea de comunicații i-ar fi putut auzi inima frângându-se.

Fostul șerif inspiră adânc și adăugă:

– Mengsk i-a abandonat pe acești oameni ca și pe ceilalți. Noi nu-i vom abandona. Sper că din acest motiv noi suntem mai buni ca el.

Aeronava de desant coborî la marginea unei școli transformate în cazarmă, și refugiații începură să iasă afară din clădire chiar înainte ca pilotul să acționeze frânele. Erau conduși de un copilandru înalt și slăbănog care încă purta pe umeri și pe spate niște resturi dintr-un costum de luptă. Vreun voluntar din Lumile Îndepărtate atras de rebeliunea lui Mengsk. Mike nu îl mai văzuse niciodată. Copilandrul îl salută pe Raynor și raportă:

– Al naibii de fericit să vă văd! Am auzit ordinul de retragere, dar după noi nu a mai venit nimeni. Zergii s-au poziționat pe tot flancul de nord. Câțiva protossi i-au respins mai devreme, cât să ne mai lase timp să respirăm, dar cred că jivinele se întorc. Rizomul s-a întins până aproape de noi și nu avem nici un mijloc să îl împiedicăm.

Raynor îl întreabă scurt:

– Ce unitate sunteți?

Tânărul clipi nedumerit.

– Nu suntem nici o unitate, domnule. S-au adunat în gaura aceasta oameni din vreo jumătate de duzină de unități sau ce-a mai rămas din ele. Și Confederați, și rebeli, domnule. Când zergii au început să roiască, iar protossii să scuipe energie, atunci am zis că fiecare om pentru el.

– Ai auzit cumva despre un locotenent Kerrigan? se răsti Raynor. A luptat împotriva unităților terestre protoss undeva prin apropierea acestei zone.

– Nu, domnule, răspunse copilandrul. Careva din cei rămași în urmă a pomenit despre o unitate care s-a luptat cu protossii sus pe deal.

Făcu semn cu mâna înspre zona infestată de zergii.

– Dacă o fi adevărat, atunci zergii i-au cotropit, mai mult ca sigur. Raynor inspiră adânc, apoi ordonă:

– Du-ți oamenii în aeronavă. Nu-ți mai bate capul să vă cărați efectele. Lăsați-le. Nu o să le mai folosească nici zergii și nici protossii. Ne luăm zborul în două minute.

Mike se apropie de Raynor și îl îmbărbătă.

– Putem totuși să o mai căutăm.

Raynor dădu din cap.

– L-ai auzit pe copil. Vin mai mulți zergii încoace. Odată ce rebelii lui Mengsk s-au retras, planeta va fi inundată în scurt timp de extraterestri. Naveta noastră nu are nici un fel de apărare, plus că avem și necombatanți la bord. Trebuie să plecăm acum sperând că vom putea să mai găsim vreo navă care să ne scoată din sistem înainte să se împrăștie totul pe aici.

Mike își puse mâna pe umărul lui Raynor.

– Îmi pare rău.

– Știu, îi răspunse Raynor. Dumnezeu îmi este martor că știu.

CAPITOLUL 17

PE DRUMURI NEUMBLATE

Confederația a murit odată cu Tarsonis. Atât de multă putere și prestigiu s-au acumulat de-a lungul timpului acolo, încât odată cu colapsul sistemului s-a prăbușit și restul Confederației.

Arcturus Mengsk a jucat rolul medicului legist, desigur, efectuând autopsia și declarând că pacientul a decedat din cauza otrăvirii masive cu zerg, combinată cu trauma protoss. Ironic era faptul că amprentele lui Mengsk se găseau peste tot pe arma crimei, dar a contat mai puțin pentru unii, în timp ce alții au ignorat complet acest fapt. Așa cum era de așteptat, evenimentul nu a fost transmis de UNN în acele zile.

Înainte ca ultimul soldat Confederat să fie digerat într-un roi zerg, Mengsk a înființat Dominionul Terran, pentru a uni planetele supraviețuitoare, o pasăre phoenix născută din propria-i cenușă pentru a aduna laolaltă toată omenirea. Doar ridicându-ne împreună, a declarat fostul rebel, putem acum să înfrângem amenințările extraterestre.

Primul conducător al acestei forme noi și strălucitoare de guvernământ a devenit Împăratul Arcturus Mengsk Întâiul, care a urcat pe tron în aclamațiile populației.

Și ironia acestui ultim fapt, anume că mare parte din urale și ovații au fost ale lui Mengsk însuși, a trecut neobservată de marea majoritate a populației.

(DIN MANIFESTUL LUI LIBERTY)

CHIAR CU TIMPUL SCURGÂNDU-SE FATIDIC, S-AU MAI învârtit deasupra zonei încă vreo douăzeci de minute, căutând întârziati

sau răniți rămași la sol. Nu găsiră decât o mulțime de jivine zerg și foarte mult târâm înghițit de rizom. În cele din urmă, ascultând de protestele repetate ale pilotului aeronavei de desant, se ridicară în spațiu. În urma lor, pământul se înnegrea de structurile noi pe care zergii le construiau din carne gotică. La orizont se vedeau armele protoss, luminând ca niște fulgere de furtună în toiul verii.

Mengsk iniție contactul cu aeronava de desant pe drumul de urcare, un apel general transmis tuturor astronavelor aflate încă în zonă. Figura teroristului era calmă, dar un calm împietrit, care nu se mai proiecta prin ecran. Ochii îi străluceau lacom.

– Domnilor, v-ați făcut foarte bine datoria, dar amintiți-vă că mai avem multe de făcut. Sămânța unui nou imperiu a fost sădită, și dacă sperăm să culegem...

Raynor se aplecă spre camera montată pe consola de comunicații și apăsă butonul de emisie.

– Ha, să te ia dracul! urlă el printre dinți.

Mengsk auzi înjurătura. Sprâncenele împreunate se încruntară deasupra ochilor liderului rebel.

– Jim, pot să îți iert firea impulsivă, dar să știi că faci o greșeală imensă. Nu te pune cu mine, băiete. Nici măcar nu te gânde să te pui cu mine. Am făcut prea multe sacrificii ca să las acum lucrurile să îmi scape din mână.

– Adică așa cum ai sacrificat-o pe Kerrigan? se răsti Raynor.

Mengsk se trase brusc înapoi, de parcă Raynor se întinsese prin spațiu și îl izbise cu pumnul în plină figură. Se înroși de nervi.

– O să regreti. Se pare că nu înțelegi în ce situație mă aflu. Nimic nu mă va opri.

Raynor reușise să spargă patina groasă care îl acoperea pe liderul rebelunii și îl descoperise pe adevăratul om de dedesubt. Mengsk se înfuriase cumplit, venele umflate pulsându-i la baza gâtului.

– *Nimic nu mă va opri! repetă el. Nici tu, nici Confederații, nici protossii și nici nimeni! Voi conduce în acest Sector de spațiu sau îl voi îngropa în*

cenușă odată cu mine. Dacă vreunul dintre voi încercați să vă interpuneți...

Raynor tăie sonorul și se uită la Mengsk cum scuipa și urla în tăcere pe ecran.

– I-ai cam intrat pe sub piele, îl lăudă Mike. În sfârșit!

– Probabil că l-a atins ce i-am spus, mormăi Raynor, dar nu zâmbi.

În tăcerea deranjată doar de hurelul discret al motoarelor, Mike îi spuse:

– Îmi pare rău pentru Sarah.

Nu avea un efect mai puternic acum decât avusese mai devreme pe suprafața planetei. Raynor se așează lângă Mike și privi lung în podea.

– Mda, și mie, spuse el în cele din urmă. Nu ar fi trebuit să o las să plece singură.

– Știu prin ce treci.

– Ei, na! Acum ești și tu telepat?

Mike ridică din umeri.

– Sunt om, ceea ce contează cel mai mult. A fost un război prea lung. Fiecare a pierdut pe cineva. Toți am văzut lucruri pe care nu ne-am fi dorit să le vedem. Un om înțelept mi-a spus odată că toți cei care supraviețuiesc se simt întotdeauna vinovați pentru că mai trăiesc. Și nu, nu este vina ta.

– Nu o fi, dar așa mă simt, răspunse Raynor.

În cabina aeronavei de desant se lăsă tăcerea. Apoi fostul șerif dădu din cap.

– Nu s-a terminat încă, spuse el profetic. Nici protossii și nici zergii nu vor fi mulțumiți de ce se întâmplă, și nici nu le pasă că Mengsk vrea să facă jocurile. Lor nu le pasă de războaiele omenirii sau de liderii omenirii. Ei se luptă peste tot în spațiul omenirii. Încă nu s-a terminat.

– Eu cred că pentru mine s-a terminat, spuse Mike. Eu nu sunt războinic. M-am jucat și eu un pic, dar eu sunt reporter. Locul meu nu este în linia întâi. Locul meu este în spatele tastaturii sau în fața unei holocamere.

– Universul s-a schimbat, fiule. Ce planuri ai pe mai departe?

Fu rândul lui Mike să facă o pauză mai lungă.

– Habar nu am, spuse el după o vreme. Ceva care să ajute, cred. Nu mă pot abține. Dar trebuie să fie cu totul altceva.

Aeronava de desant avea autonomie destul de limitată, dar reușiră să oprească pe cineva să îi culeagă și pe ei și să îi ducă în afara sistemului, *Thunder Child*, un crucișător mai vechi din clasa *Leviathan* care doar cu patru ore și o revoltă în urmă fusese în serviciul Confederației. Acum mai toate navele umane se retrăgeau de pe frontul spațial, lăsând Tarsonis în grija jivinelor zerg, a rasei protoss și a câtorva sârmani care crezuseră în prostia lor că buncărele subterane erau o idee bună în fața invaziilor.

Ofițerul de comunicații de pe *Thunder Child* îi așteptă la intrarea de pe platforma de andocare.

– Am un mesaj pentru dumneavoastră de la Arcturus Mengsk.

– Mengsk! scuipe Raynor. Mă caută cumva să îi mai fac câteva orificii?

– Nu pentru dumneavoastră, domnule, îl liniști ofițerul de comunicații. Pentru un anume domn Michael Liberty. Cu accentul foarte apăsător pe domn. Puteți să vorbiți din sala de comunicații, dacă doriți.

Raynor ridică obosit din sprâncene. Mike îi făcu semn să vină cu el. Fostul șerif planetar, fost căpitan rebel și fost revoluționar, se așează într-un scaun în afara razei de acțiune a camerei montate pe consolă. Mike apăsă butonul de răspuns și așteptă să îi sosească din spațiu mesajul de pe *Hyperion*.

Arcturus Mengsk apără pe ecran. Fiecare fir de păr era din nou la locul lui și fiecare mișcare manierată și repetată în fața oglinzii. Ștersese cu buretele incidentul de mai devreme.

– Michael! tună el.

– Arcturus! îl salută Mike la rândul lui, dar fără să schițeze nici cel mai mic zâmbet.

Mengsk privi în jos îndurerat, ca și cum și-ar fi căutat cu atenție vorbele. Odată i-ar fi mers, dar acum dovedea doar un manierism

găunos, fără emoție, unul pe care liderul rebel evident că îl repetase. Michael se aștepta chiar să ocolească biroul și să se așeze pe colțul lui.

– Îmi este teamă că nu îmi pot exprima suficient regretele pentru Sarah. Pur și simplu nu știu ce pot spune.

– Căpitanul Raynor ți-a oferit câteva cuvinte bine alese, îl contră Mike cu privirea dură.

– Într-o bună zi sper ca Jim și cu mine să putem sta de vorbă despre ce s-a întâmplat.

Zâmbetul lui Mengsk era forțat și reținut. Se întâmplase ceva care crăpase un pic bula realității paralele din jurul lui Mengsk.

– Dar nu de aceea te-am chemat. Cineva de aici vrea să vorbească cu tine.

Mengsk se întinse spre consolă să apese un comutator și o nouă figură o înlocui pe cea a viitorului împărat al universului uman. Un cap chel dominat de o pereche de sprâncene stufoase.

– Handy!? exclamă Mike.

– Mickey! îl salută entuziasmat Handy Anderson. Ce bine îmi pare să te revăd, prietene! Am fost convins că dacă va scăpa cineva întreg din șoproan, tu vei fi acela! Tu ești moneda norocoasă care apare atunci când ai mai multă nevoie!

– Anderson, unde ești?

– Aici pe *Hyperion*, desigur. Arcturus m-a transferat de pe un cargobot cu refugiați. Mi-a povestit cât de mult l-ai ajutat în tot acest timp. Un adevărat soldat. De ce nu ai mai trimis nici un reportaj?

– Ba am trimis reportaje. Pe care tu le-ai schimbat, nu îți amintești? Nu ai spus că m-ar fi capturat Mengsk? Nu îți sună nimic cunoscut?

– Un pic de editare acolo se scuză Anderson. Cât să mulțumesc puterile locale, Dumnezeu să le odihnească sufletele lor eterne. Am fost convins că vei înțelege.

– Handy...

– Oricum, am auzit că ai făcut o treabă trăznet. Și mă gândeam că vrei să știi că, indiferent de situația prezentă, poți să îți reiei vechiul post.

– Vechiul...?

– Firește! Adică, oamenii care te-au vrut mort nu mai sunt la putere, într-un fel sau altul. Vorbeam și cu Arcturus aici, te-am putea face purtătorul de cuvânt oficial în guvernul lui. Are cea mai bună părere despre tine, să știi. Aparent l-ai cucerit cu personalitatea ta învingătoare.

– Anderson, nu știu dacă... încercă Mike un răspuns, dar nu reuși decât să își frece fruntea cu palma.

– Ascultă-mă doar! îl îndemnă redactorul-șef. Uite cum stă treaba! Vei primi un birou numai al tău, chiar peste drum de cabinetul lui Arcturus. Acces deplin, la orice oră din zi și din noapte. Tu te ocupi de călătorii, de dineuri, de premieri. Multă distracție. Multă securitate. Un loc calduț. Drace, pot chiar să îți găsesc un corespondent care să îți dactilografieze reportajele în locul tău. Îți spun eu...

Mike tăie sonorul. Anderson continuă să vorbească, dar Mike nu îl mai auzea. Nici măcar nu îl mai privea.

Își privea propria reflexie pe sticla ecranului. Se mai gârbovise de când nu îl mai văzuse pe Anderson, iar părul i se ciufulise. Dar câștigase ceva în privire.

Ochii păreau să privească dincolo de consolă, dincolo de pereții astronavei. O privire distantă, o privire dură, o privire despre care crezuse demult că reflecta disperarea, dar acum înțelegea că, din contră, reflecta hotărârea. Vedea o imagine în ansamblu, mai largă decât cea din fața ochilor.

O privire pe care o mai văzuse o dată, pe figura lui Jim Raynor, atunci când asistasese la moartea planetei Mar Sara.

– Cât o să treacă până își dă seama că nu îl mai ascuți? mormăi Raynor.

– Nu și-a dat niciodată seama că nu îl ascult, îi răspunse Mike.

Își mușcă buza scurt, apoi adăugă:

– Știu ce vreau să fac. Ar trebui să încep să mă folosesc de propriul meu ciocan.

Raynor oftă.

– Încearcă încă o dată, pe limba noastră.

– Când ai la dispoziție doar un ciocan, toate din jur seamănă cu niște cuie, cită Mike. Eu nu sunt războinic. Sunt om de presă. Și ar trebui să încep să îmi folosesc uneltele pe care le am la dispoziție ca reporter pentru binele omenirii. Să le spun oamenilor povestea. Să le spun oamenilor povestea *adevărată*.

Mike arată cu degetul spre ecran. Handy Anderson își dăduse până la urmă seama că nu mai era auzit. Redactorul-șef chelios ciocănea cu degetul în ecran și bolborosea o întrebare neauzită.

– Vreau să plec cât se poate de departe de Arcturus Mengsk, se hotărî Mike. Și apoi vreau să încep să spun adevărul despre tot ce s-a întâmplat. Pentru că dacă nu îl spun eu, oamenii ca *el* vor ajunge să hotărască ce s-a întâmplat.

Împunse cu degetul mare spre ecran.

– Ca el și ca Arcturus Mengsk. Iar eu nu cred că omenirea poate supraviețui cu minciunile lor.

Raynor zâmbi, larg și sincer.

– Îmi pare bine să te avem din nou printre noi, îl felicită el.

– Îmi pare bine că am revenit, îi răspunse Mike privind la străinul cu ochii pierduți care se reflecta în sticla ecranului.

Dădu din cap și adăugă:

– Mi-ar prinde *tare* bine o țigară.

– Și mie, spuse Raynor, dar nu cred să găsim vreuna pe rabla aceasta. Privește și partea bună a situației: măcar ți-a rămas mantaua.

POSTBELIC

SCĂLDAT ÎN LUMINĂ, BĂRBATUL CU MANTAUA PONOSITĂ stă drept în camera plină de umbre. Fumul din ultima țigaretă șerpuieste fantomatic în jurul lui, iar lângă picioarele sale strălucitoare podeaua s-a umplut cu resturi de țigară care par niște stele căzătoare.

– Ceea ce urmăriți, spune Michael Liberty, căci el este silueta strălucitoare care vorbește cu întunecimea înconjurătoare, este propriul meu război, pe care îl port în ograda mea și cu armele mele. Fără crucișătoare și astronave de vânătoare și infanteriști, ci doar cu cuvinte și adevăr. Specialitatea mea. Ciocanul meu, pe care știu cum să îl folosesc.

Silueta trage încă un fum și ultimul cui din coșciugul său se alătură celorlalte de pe podea.

– Iar voi, oricine ați fi, trebuie să auziți povestea. Adevărată și nefiltrată. De aceea am ales transmisiile holografice: sunt mai greu de mistificat. Și le voi trimite cât de departe pot, prin intermediul lungimilor de undă publice, ca toată lumea să afle despre Mengsk, despre zergi și despre protossi. Și să afle despre bărbați și femei precum Jim Raynor și Sarah Kerrigan, astfel încât ei și ceilalți ca ei să nu piară în uitare.

Michael Liberty se scarpină la ceafă și spune:

– Am intrat în armată crezând că am dat peste o altă birocrație plină cu lași fricoși și prostie corporativă. Ei bine, am avut dreptate pe de o parte, dar pe de altă parte nu.

Se uită cu ochi pierduți spre spectatorii nevăzuți.

– Pentru că există și în armată oameni care își dau totuși silința să îi ajute pe ceilalți. Oameni care încearcă să îi salveze pe ceilalți. Să le salveze trupurile. Să le salveze mințile. Să le salveze sufletele.

Se încruntă și adăugă:

– Avem nevoie de mai mulți oameni de felul acesta dacă vrem să supraviețuim zilelor negre care ne așteaptă.

Ridică din umeri.

– Cam atât. Aceasta este povestea căderii Confederației, povestea invaziilor zerg și protoss, povestea urcării pe tronul puterii a Împăratului Mengsk din Dominionul Terran. Încă se duc lupte, încă mor planete, dar de foarte multe ori oamenii habar nu au de ce. Când am să aflu explicația, am să v-o spun imediat. Eu sunt Michael Daniel Liberty, dar nu mai activez la UNN. Acum sunt un om liber și închei aici.

Cu aceste vorbe silueta încremenește în loc, prinsă în capcana propriei lumini. Înregistrarea îl surprinde cu un zâmbet obosit pe figură, un zâmbet mulțumit.

Împrejurul hologramei se aprind luminile, bulbi strălucitori crescuți special cu acest scop. Pereții pulsează și transpiră, picuri vâscoși și groși scurgându-se din răni sângerânde crăpate în pereți pentru a păstra aerul umed și cald. Cablul proiecteurului holografic construit de mână omenească se termină cu o umflătură lipicioasă și pătrunde în rețeaua de energie organică a structurii principale. Legătura dintre cele două lumi făcuse parte cândva din infanteria colonială, dar acum servea unui scop măreț pentru noii stăpâni.

Pe ecrane semiorganice amplasate de jur împrejurul perimetrului, cele mai luminate minți zerg dezbat ceea ce tocmai au urmărit. Sunt organisme morrice, creiere crescute doar pentru a gândi și a conduce. Și ele servesc unui scop măreț impus în roiul zerg.

În sala de proiecție o mână se întinde și apasă butonul de derulare înapoi. Odată fusese o mână omenească, dar acum s-a transformat, produsul tehnologiei mutagenice zerg. Carnea mâinii are culoarea verde și este pătată cu erupții chitinoase. Sub stratul de piele o fiere ciudată și noi organe alunecă și se încolăcesc. Odată a fost femeie, dar au transformat-o pentru a servi acum unui scop măreț. Odată i se spunea Sarah, dar acum poartă titlul Regina Săbiilor.

Celelalte creiere organice, liderii zerg, fac zgomot în fundal. Kerrigan îi ignoră pentru că nu spun nimic, cel puțin nu spun nimic important. În schimb, se apleacă în față pentru a studia figura îmbătrânită din hologramă, fața aceea cu ochii fixați în neant. Undeva în adâncul inimii sale restructurate simte ceva, fantoma unei amintiri legate de un sentiment pe care l-a avut față de acest om. Și pentru alți oameni. Oameni care ar face sacrificiul suprem pentru omenirea lor.

Și nu aceia care ar alege să sacrifice omenirea însăși.

Kerrigan tremură o clipă sub impulsul vechiului sentiment, un sentiment extraterestru generat de firea ei odată omenească. Și totuși, pe cât de repede îl simte, pe atât de repede suprimă emoția, pentru ca nimeni altcineva dintre zergi să nu remarce. Cel puțin așa presupune Kerrigan.

Kerrigan dă încet din cap. Acuză vorbele reporterului pentru emoția care a deranjat-o. Este convinsă că reportajul însuși, și nu memoriile pe care le stârnește, o deranjează. Michael Liberty a fost întotdeauna un maestru al vorbelor. Ar putea face până și o regină să tânjească după zilele când era doar un simplu pion.

Și totuși, mai există ceva în transmisia lui Michael Liberty, ceva nepătruns de mințile neomenești ale actualilor săi compatrioți. Există foarte multă informație de valoare. Informație care se ghicește în spatele cuvintelor lui Michael Liberty. Vorbele pe care le spune și modul cum le pronunță.

Proiectorul scoate un clinchet, semnalând reîncărcare completă, și mâna neomenească apasă butonul de pornire, apoi își ridică un deget în dreptul buzelor sale prea largi.

Kerrigan, Regina Săbiilor, își permite un mic zâmbet în timp ce se concentrează asupra bărbatului scăldat în lumină. Vrea să vadă ce altceva mai poate afla despre noii săi inamici.

DESPRE AUTOR

Jeff Grubb scrie romane, concepe jocuri și inventează lumi noi.
Locuiește în Seattle.